

Kasr-ı Arifan®

Kasr-ı Arifan Dergisi - Yıl: 5 Sayı: 61 / Ekim 2012 Fiyat: 7,- TL (KDV Dahil) ISSN: 1307-7902

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

▲ Muhteşem kalabalığın sadece bir kısmının birleştirilmiş fotoğrafı

Vefakâr ve Cefakâr Cemaatlerim!

Şiddetli yağmura rağmen

“İsmailağa cemaati galeyana gelmez, meydana inmez. Çağlayan'a gitmeyin”

diyen hasetçilere,

“Efendi Hazretleri 21 haziran için izin verdi, 21 eylül için değil”

diyerek Efendi Hazretleri'nin sözünü tahrif eden korkaklara ve son dakika

“Efendi Hazretleri gitmeye izin vermedi”

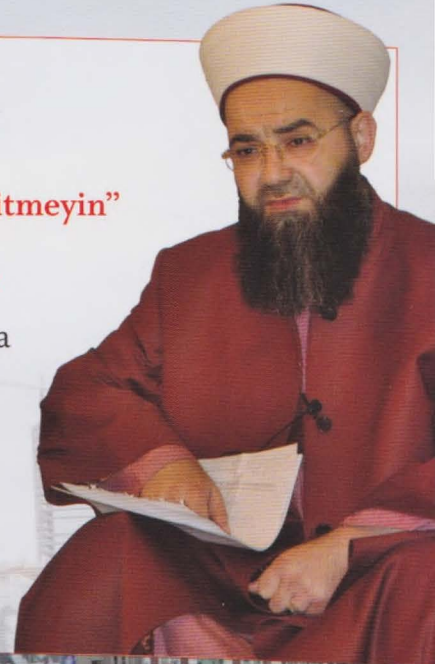
diyen yalancı hainlere rağmen

on binlerle telaffuz edilebilecek kalabalıklar halinde

Çağlayan'a gelip bezmeden, usanmadan bekleyerek

gerçekten büyük bir vefa örneği gösterdiniz, tarih yazdınız.

Allâh için sevmenin ve toplanmanın belgesini ebedileştirdiniz.

21

Eylül Cuma günü kadınıyla-erkeğiyle, gen-
ciyle-yaşlısıyla, yediden yetmişe on binden
fazla kardeşimizle birlikte Çağlayan Adli-
yesi önünü mesken tuttuk. Cübbeli Ahmet
Hocamız beraat eder de, bu hasret ve özlem
sona erer ümidiyle...

Sağanak halinde yağan yağmura aldırış etmeden,
binlerce kardeşimiz bir yağmur seli gibi akıp geldi Çağla-
yan Meydanına... Sadece İstanbul'dan değil, Türkiye'nin
pek çok yerinden hatta yurt dışından da Cübbeli hoca-
mızın pek çok seveni kilometrelerce yol katedip gelmiş-
lerdi. Eee "aşığa Bağdat yakın" diye boşuna dememişler.

Binlerce kardeşimiz Cübbeli hocamızı sevdiklerini,
suçsuz olduğuna inandıklarını ve yanında olduklarını
göstermek, destek olmak için 21 Eylül Cuma Günü saba-
hın erken saatlerinden itibaren, akşam mahkeme sonu-
cunu öğreninceye kadar oradan ayrılmadılar. O muhte-
şem insan seli bağırıp çağırmadan, taşkınlık yapmadan,
sükûnetle bekleyip huzur üzere ilan edilen dua ve zikir-
lerle meşgul oldu. Böylece o gün Çağlayan'a maddî rah-
met yağdığı gibi, manevî rahmette yağmış oldu.

Bu vesileyle, gerek yurt içinden gerek yurt dışından
gelen tüm kardeşlerimin hepsine ayrı ayrı teşekkürler
ediyorum. Hem o yağmura rağmen gelip destek verdi-
ğiniz için, hem de Cübbeli Hocamızın; "orada sakın taş-
kınlık yapmayın, sessiz olun" uyarılarına kulak verip o
halinizle cümle âleme örnek olduğunuz için...

Rabbim hepinizden razı olsun. Orada toplandığımız
gibi, rûzi cezâda da Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi
ve Sellem)'in sancağı şerifi altında cümlemizi haşr-u cem
eylesin. Amin!

Evet, çok arzu etmemize rağmen maalesef yine mah-
kemedan tahliye çıkmadı ve yine vuslat gerçekleşmedi.
O meydanı dolduran ve bütün gün ümitle bekleyen bin-
lerce insan boynu bükük, gönlü kırık vaziyette 2 Kasım
Cuma Gününe ertelenen bir sonraki mahkeme günü tek-
rar gelmek üzere üzüntüyle ve hüznle oradan ayrıldı.

Kim bilir bunda ne hayırlar vardır, ne hikmetler giz-
lidir bilinmez.

Malumunuz geçen ay Fethullah GÜLEN Hocaefen-
di, Cübbeli Ahmet Hocamıza iki tane kitap göndermiş,
bunun üzerine herkes tarafından birçok yorumlar ve
teviller yapılmıştı. Cübbeli Hocamızın mahkemesiyle
alakalı olarak da, gerek bazı yayın organlarında ifade
edilen, gerekse bir takım insanlarda oluşan genel kanaat

şöyleydi; "bu durum Cübbeli Hocanın beraatine işaret-
tir. Bu mahkeme iş tamam, kesin çıkar."

Düşünüyorum da, şayet Cübbeli Ahmed Hocamız
tahliye olsaydı, pek çokları bu tahliyeyi buna bağlayacak
ve bu durum ilerde hep karşısına çıkacaktı. Hatta daha
da ileri gidilip, bu tahliyede Fethullah GÜLEN Hocaefen-
di faktörü öne çıkarılarak, belki de diyet olarak Cüb-
beli Hocamızın reddiyelerden geri adım attığı dahi lanse
edilecekti. Allah-u âlem...

Şunu çok iyi bilmek lazımdır ki; hapisten çıkmak da,
çıkılmamak da (Kendisinden habersiz bir yaprağın bile kı-
mıldamadığı) Allah-u Teâlâ'nın iradesine bağlıdır. O çık-
manı murad etti mi, tüm deliller aleyhine de olsa kimse
içerde tutamaz. O murad etmedi mi her şey lehine de
olsa kimse çıkaramaz.

Bir kardeşimiz göndermiş olduğu e-mailde, Yusuf
(Aleyhisselam) ile Cübbeli Ahmet Hocamızın benzer bir yö-
nüne dikkat çekmiş. Hoşuma gitti, özetleyip yorumlaya-
rak sizinle paylaşmak istedim.

Mısır Azizi, Hz. Yusuf'u zindandan çıkarmak isteyin-
ce, Yusuf (Aleyhisselam) hemen çıkmayı kabul etmedi, önce
o kadınları çağırıp meseleyi soruşturmasını istedi. (Yu-
suf: 50) Yani önce suçsuz olduğu anlaşılıp, haksız yere
zindana atıldığı bilinmesini arzu etti. Şayet Yusuf
(Aleyhisselam) Azizinin emriyle hemen zindandan çıksaydı,
belki de kafalarda bir soru işareti kalacak, bir ihtimal
hakkında "acaba" diye düşünülecekti. Fakat evvela ka-
dınlar mahkeme edilip dinlenince, Yusuf (Aleyhisselam)'ın
tertemiz olduğu herkese gün gibi aşikâr oldu.

Hatırlayacak olursak, Cübbeli Hocamızın mahkeme-
sinin ertelenme gerekçesi de, "mağdurelerin Türkiye'ye
getirilip ifadelerinin alınması" idi.

**Muntazamdır cümle ef'âlin Senin,
Akıl ermez hikmetine kimsenin...**

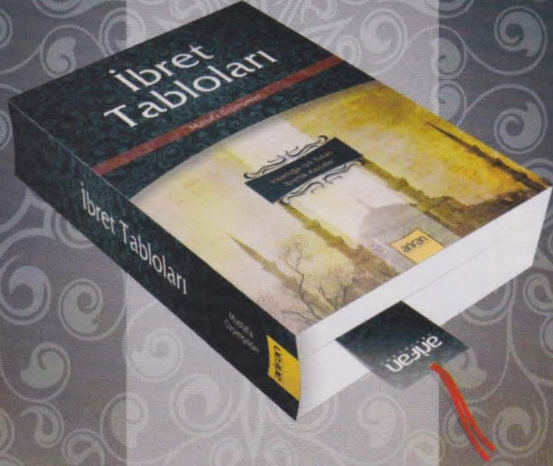
Dergimiz yazarlarından Mehmet TALU Hocamızın; "o
olmasaydı ben okuyamazdım" dediği muhtereme annesi,
geçtiğimiz ay Cenab-ı Hakk'ın rahmetine kavuştu. Mevla
Teâlâ kabrini pür nûr, makamını cennet, derecesini âli ey-
lesin. Başta Mehmet TALU Hocamız olmak üzere kederli
ailesine sabr-ı cemîl, ecirî cezîl ihсан eylesin. Amin!

25 Ekim'de idrak edeceğimiz Kurban Bayramınızı
şimdiden tebrik eder, keseceğimiz kurbanların Kendisi-
ne yaklaşmamıza vesile olmasını Yüce Rabbimden niyaz
ederim.

Fi Emanillah!

İbret Tabloları

Mustafa Özşimşekler

İnsanlığa Işık Tutan
İbretlik Kissalar

4. BASKI

444 18 10

arifan
YAYINLARI

04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN
METRİS MEKTUPLARI

16

MEHMET TALU

KURBAN BİR İBADETTİR

20

KEMAL ARKUN

SURİYE'DEKİ NUSAYRİ ZULMÜNÜN TARİHÇESİ

28

ALİ EREN

MUKADDES YOLUN YOLCULARINI UĞURLARKEN

32

ALİ KARA

KUR'AN-I KERİM'İN DİNLEYENLERİN KALPLERİNDE
HEYBET VE HAŞYET UYANDIRMASI BAKIMINDAN İCAZİ

Ekim 2012

Yıl 5 Sayı 61

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına

İmtiyaz Sahibi

Beyzade Prodüksiyon

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör

Fatih ARAZ

36

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
DUÂ ORDUSUNUN
GÜCÜ VE TESİRİ

40

ALİ ULVİ UZUNLAR
HADDİNİ BİLMEK

42

ADEM ŞENER
SADÂKAT

46

SALİH MEMİŞOĞLU
CİNLERDEN KORUNMA YOLLARI

48

FIKHÎ SORULARINIZA
CEVAPLAR

60

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.
Şifrenizi öğrenmek için: **444 18 10** veya edergi@arifandergisi.com
Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

Temsilci İrtibat

444 18 10

Abone Dağıtım

Beyzade Yayınları

Tel: 444 18 10

Adres

Arifan Yayınları

Nişanca Mah. Davutağa Cad. No: 18/2

34050 Eyüp/İST.

Tel: 444 18 10

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

[şikayet@arifandergisi.com](mailto:sikayet@arifandergisi.com)

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Promat Matbaacılık San. Tic. A.Ş.

Sanayi Mah. 1673 Sokak. No: 34

Esenyurt/İSTANBUL (622 63 63)

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

95,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

95,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına

Bank Asya (Karaköy Şb. Şube kodu: 67)

TL IBAN: TR03 0020 8000 6702 8166 1000 19

USD IBAN: TR73 0020 8000 6702 8166 1000 20

EUR IBAN: TR46 0020 8000 6702 8166 1000 21

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu

Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi

yatırabilirsiniz

CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN METRİS MEKTUPLARI

(27 EYLÜL 2012)

بِسْمِ اللّٰهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلٰی رَسُوْلِ اللّٰهِ
وَعَلٰی اٰلِهِ وَاَصْحَابِهِ خَيْرِ اٰلٍ وَاَصْحَابٍ رُسُلِ اللّٰهِ

Vefakâr ve cefakâr cemaatlerim! Şiddetli yağmura rağmen “İsmailağa cemaati galeyana gelmez, meydana inmez. Çağlayan’a gitmeyin” diyen hasetçilere, “Efendi Hazretleri 21 haziran için izin verdi, 21 eylül için değil” diyerek Efendi Hazretleri’nin sözünü tahrif eden korkaklara ve son dakika “Efendi Hazretleri gitmeye izin vermedi” diyen yalancı hainlere rağmen on binlerle telaffuz edilebilecek kalabalıklar halinde Çağlayan’a gelip bezmeden, usanmadan bekleyerek gerçekten büyük bir vefa örneği gösterdiniz, tarih yazdınız. Allâh için sevmenin ve toplanmanın belgesini ebedileştirdiniz.

Sizlere çok müteşekkirim. Rabbim hepinizden teker teker razı olsun. Adımlarınıza hac umre sevabı ihsan eylesin. Hiçbirinizi ve sevdiklerinizi imansız öldürmesin. Şefaat-i Fahr-i Kâinat (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den ve Cemâl-i bâ kemâlini müşahede zevkinden mahrum eylesin. Gelmeye niyetlenip de meşru mazereti sebebiyle gelemeyenleri de bu dualara ilhak buyursun. Âmîn!

25 milyon taraftarı olan Fenerbahçe camiasından ancak 1000-2000 kişi toplanırken, aynı gün hem de karar gününde ekserisi paşa ve yüksek rütbeli subay olan 365 kişinin davasında birkaç yüz kişi ancak toplanabilmişken, siz benim gibi garip ve kimsesiz zavallıyı

emniyet kaynaklarına ve adliyenin güvenlik kamerası tespitlerine göre; 10-15.000 bin kişilik bir cemaatle desteklediniz ki, cuma günü olması hasebiyle namaza gidip dönenler ve sabah on’dan akşam beş’e kadar süren devr-i daim düşünüldüğünde bu kalabalığın birçok siyasetçinin dahi mitinglerine toplayamayacağı, hele de o yağmur altında bir saat bile tutamayacağı kadar kemiyetli ve keyfiyetli (çok sayıda ve kaliteli) bir rakama ulaştığı âşikârdır.

Bir de yağmur ve fitnecilerin engellemesi olmasaydı bu rakamın 50.000’lere ulaşacağı kesindir ki böyle bir cemaat bırakılıp bir yere gidilecek vefasız bir kitle olmadığını ispat etmiştir. Rabbim hayatta kaldığım sürece bütün uzuvlarımdan metâlanacak şekilde siz sevenlerime hizmeti nasip eylesin. Âmîn!

Siz bu davranışınızla Allâh (Celle Celâluhu) için sevmenin ve yürümenin ne demek olduğunu dosta düşmana göstermiş oldunuz. Eğer o gün gelmemiş olsaydınız balyozun sert darbesi yüzünden benim mahkemem haberlerde hiç konuşulmayacaktı ama sizin kalabalığınız ana haberlerde ve tüm gazetelerde konu edildi. Ancak Sabah gazetesinde “Bin kişiye yakın” diye geçti ki diğer gazetelerde çıkan resimlerdeki başları yahut şemsiyeleri sayan dahi bu haberin yalan olduğunu anlar.

Bari katılanlardan bin erkek bu gazeteye “Ben katıldım” diye mesaj çeksün de ya mesaj çekmeyenlerin hele de kadınların ne kadar çok olduğunu kendileri düşünerek mahcup

olsunlar. Tabi ki utanacak kalbe ve yüze sahipeseler.

Aslında mesele sayının azlığı ve çokluğu değildir, esas gaye Allâh (Celle Celâluhü) için sevmeye amelinin keyfiyetini izhar etmektir ki bu vesileyle siz sevenlerime bu hususu teşvik edici iki rivayet zikrederim;

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Allâh-u Teâlâ'nın** bir hadîs-i kudsîde şöyle buyurduğunu zikretmiştir:

«الْمُتَحَابُّونَ بِجَلَالِي أَظْلُهُمْ فِي ظِلِّ عَرْشِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلِّي.»

“Celal sıfatım hürmetine birbirlerine muhabbet edenleri Benim (rahmet) gölgeden başka gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde Arş'ımın gölgesinde gölgelelendireceğim”

Bu lütf-u ilahi ne büyüktür. O kıyamet gününün dehşet ve şiddetini tarife kimin gücü yeter?! Hakk için Hakk yolunda birbirini sevenlerin nâil olduğu şu devlete bak. Hayran olmamak mümkün mü acaba?!

Dünyada bile sıcak mevsimlerde hele Arabistan gibi sıcak memleketlerde oturanlar gölgenin ne demek olduğunu pekiyi anlarlar. Bir ağaç gölgesi bile olsa pek makbule geçer. Halbuki âhiret âleminde Hakk'ın Arş'ının gölgesinden başka gölge bulmak mümkün değildir ki o da Hakk'ı sevenlere ve O'nun için sevenlere mahsus bir gölgeliktir.

Onun için sevginin ilahi sevginin kıymeti pek yüksektir, bu da ancak İslam yolunda bulunur. Zira gayelere matuf sevgiler pek çabuk söner ve hiçbir mükafatı da yoktur.

Hele şu rivayetteki lütfu bakınız: “Allâh için birbirini sevenler kıyamet günü kırmızı yakuttan nur tepeleri üzerinde bulunurlar. Bu tepelerin her birisinde yetmiş bin odadır. Bu odalardakilerin nurları cennet ehlinin üzerine akseder ve onları nura gark eder.

Güneş yer ehlini ziyalandırıldığı gibi bunlar da ehl-i cenneti böylece aydınlatırlar. Bunu gören ehl-i cennet: ‘Şu Allâh için birbirini sevenlere gidelim’ derler.

Onlara yaklaştıkları vakit onların güzelikleri ehl-i cenneti de güzelleştirir. Bunların elbiseleri sündüs (ince ipek) denilen bir kumaştan mamul olup alınlarına da:

«الْمُتَحَابُّونَ فِي اللَّهِ.»

‘Bunlar Allâh için birbirini sevenlerdir’ yazılıdır.”

İşte dinlediğiniz bu faziletlere nâil oldunuz, inşâallâh kaybetmezsiniz.

Başıma gelen bu iftiralar ve sonrasında yaşadıklarım bana arkadaş seçerken çok dikkatli olmam gerektiğini öğretti ki size de nasihat olsun diye zikretmek istedim.

İmâm-ı Gazâlî Hazretleri dostluk ve arkadaşlık edecek olduğumuz kişilerin özelliklerini konuşurken şöyle buyurmuştur: “Herkesle arkadaşlık yapılmaz, önüne gelenle dostluk kurulmaz. Samimi dostluk kurup kuvvetle işbirliği yapacağınız kimselerde şu üç özellik bulunmalıdır;

a) Her şeyden önce dost, akıllı olmalıdır. Ahmak insanla dostluk kurup yola çıkmak, yarı yolda kalacağınıza işarettir. Hem zaman zaman ahmak dost, iyilik yaparken kötülükte bulunur. Hürmette bulunayım derken saygısızlık eder.

b) Ahlaklı olmalıdır. Zaten akıllı dost, ahlaklı da olur. Ahlaklı değilse akıllı da değildir.

c) Dindar olmalıdır, zira haram-helali ayırmayan dost görünüşte dindardır, aslında o sadece taklitte kalmıştır, araştırması yoktur. Dostluğunuz süresince, ya ona haram-helal ölçüsünü kabullendirmeli ya da aradığımız şartın onda olmadığını bilmeliyiz.”

Ali Haydar Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhü) da bu konuda şöyle buyururdu:

İSTANBUL
ADALET SARAYI

“Seninle arkadaş olmak isteyeneye daima şeriatı anlat, anlarsa sen de kazanırsın, o da kurtulur. Anlamazsa o senden uzak durur, sen de ondan kurtulursun.”

Rabbimiz cümlemize akıllı, ahlaklı ve takvalı dostlar nasip eylesin. Akılsız, ahlaksız, takvasız, vefasız ve cibilliyetsiz kişilerin arkadaşlığından hatta bize ve sevdiklerimize yakınlığından cümlemizi muhafaza buyursun. Âmîn, elfi elfi âmîn!

BAZI EHEMMİYETLİ TEBLİĞLERİM

1) Benim yargılanma sürecimde gözden kaçan birçok husus olmuştur ki, şimdi bunları maddeler halinde serdedeceğim. Tabi ki bunların bir kısmını gazeteler ve internet haberleri açıkladı, bir kısmını da şimdi benden duyacaksınız, sonra haberlerde görürseniz şaşırmayın.

a) Savcı mâdure denilen kızları 45 gün nezarete tutuldukları süre içinde bir kere bile dinlememiş, ifadelerini almadan beni tutuklatmış. Anlayacağınız ben 10 aydır polisin aldığı hem de polisin tercümanlık yaptığı ve kızın, avukatının gönderdiği resmi ifadesinde belirttiği üzere; kendisinin boğazı sıkılıp, duvara çarpılarak ve avukat hakkı engellenerek zorla imzalattırılan ifade nedeniyle tutuklu bulunuyorum ki siz Ârifan Dergisi'nin bu ayki sayısında bu ifadeyi, resmi mühürlü belgesiyle okuyabilir ve şüphe edenlere okutabilirsiniz.

Dolayısıyla bazı gazetelerin yazdığı gibi, kız ifadesini değiştirmemiş, özgür ortamda gerçek ifadesini vermiştir. Şimdi bu savcının ve hazırladığı evrakla beni tutuklayan hakim polis ifadesiyle yetinmeyip “Şu kızları bir de biz dinleyelim, Cübbeli Hoca gibi birini insan ticareti gibi rezil bir suçtan tutuklayacağız, kızlar bir gün sonra deport (sınır dışı) olsunlar da karar mercii olan bizler onları avukat haklarını kullanarak serbest halde dinleyelim” demeden beni hapse atmaları,

bırakın ilahi hukuka, şu andaki merî hukuka uydu mu?! Uymadıysa bu bir zulüm olmadı mı?!

İnsan sadece ifadenin avukatsız alınmasından ya da tercemeyi yeminli tercümanın değil de polisin yapmasından bile şüphe edip kendisi dinlemek istemez mi?!

Nitekim polisin uyguladığı şiddet bazen kameralara bile yansımaktadır. Düşünün kamera olmayan yerde neler yapılmaktadır.

Bu polislerin zorla imzalattığı ifadeyle mi ben namussuz olacağım da onlar süttten çıkmış ak kaşık sayılacaklar ve hâlâ Talha Alp gibiler bana: “Senin bu suçu yapıp yapmadığın belli değil” diye şüpheyle bakabilecekler. Demek onun gibiler işkenceci polislerin düzeneklerine, benim “İmansız öleyim ki yapmadım” şeklindeki göğü yere indirecek nitelikte ağır olan yeminimden daha fazla itimat etmişler.

Oysa ulemâ: “Bir kimse din kardeşinin 70 tane kusurunu görse hepsine tahammül eder. Ya da her biri için bir mazeret arar, ayıbını kapatır. Bu kusurlar için bir özür bulursa tamam demektir, bu onun için yeterlidir. Eğer bulamazsa ‘Muhtemelen benim bilmediğim bir özrü vardır’ der” buyurmuşlardır.

Öyle olsun. Ama şunu bilsinler ki yarın bir gün onların başına bir iftira gelse biz dinimize bağlılığımız gereği onların yeminine bile lüzum hissetmeden sadece sözlerine inanacağız, şahidi olmadığımız konuda onların aleyhine kimseyi tasdik etmeyeceğiz. Şahidi olduğumuz bir konu dahi olsa Ehl-i Sünnet inancına hâlel getirmeyecek amelle alakalı bir mevzu ise onu internetlerde dillendirerek teşhircilik ve fitnecilik yapmayacağız. Rabbim cümlemizi nefsimizin kıskançlığı yüzünden İslam ahlakını çiğnemekten muhafaza eylesin. Âmîn!

b) Bu şimdiki mahkeme nisan ayında mahkeme günü beklenmeden Fas'a yazı gönderilmesi için karar aldı. Sonra 21 haziran günü

beni tahliye etmemesinin gerekçesi olarak “Fas’a yazı gönderdik, cevabını bekliyoruz” diye yazdı ama sonra anlaşıldı ki meğer bunlar Fas’a yazı göndermemişler, böylece benim mahkememi 3 ay sonraya attıkları bir yana bütün milleti yazı gönderdik diye bekletmiş oldular.

Hatalar bununla da kalmamış, mahkemenin tebliğini kızın Türkiye’deki adresine yollamışlar. Halbuki kızın Türkiye’de olmadığını biliyorlar, sonra 450 sayfalık dosyayı yeminli tercümana çevirtmişler ama 21 haziranda “Yazının cevabı gelmeden tahliye edemeyiz” dedikleri yazıyı 10 temmuzda ancak yeminli tercümandan teslim almışlar ve Adalet Bakanlığına göndermişler. Ama şimdi adalet bakanlığı “Tercüme eksik” diye mahkemeye geri yollamış.

Anlayacağınız daha yazı Ankara’ya geri gidecek de orası kabul edip Fas’a gönderecek. Orada kızlar mahkemeye çıkacak, o ifadeler buraya gelecek... “Ölme eşeğim ölme. Yağmur yağacak da otlar bitecek, sen de yiyip yaşayacaksın” kabilinden işler yapmışlar.

Peki bu sefer 21 Eylülde tahliye etmezken ne gerekçe açıkladılar? “Deliller toplanmadı” dediler. Sanki delilleri toplamak benim işim. Kendi yazman gerekeni yazma, yazınca da eksik yaz. Delillerin toplanmaması yüzünden beni yine tahliye etme. Olacak iş mi bu?!

Oysa o kızlardan Fas mahkemesinde alınması beklenen ifadeler bu zaman zarfında onların avukatları vasıtasıyla resmi belge vasfına hâiz şekilde benim avukatıma gönderildi. Avukat Ârifan Dergisi’nde yayınlanan bu belgeleri mahkemeye bayramdan önce verip deliller tamamlandı diye tahliye talep ettiği halde reddedildi. Bayramdan sonra bir üst mahkemeye bu deliller arz edildi, onlar da reddettiler.

Hem “Deliller toplanmadı” diyorlar, hem delil toplamıyorlar, hem de gelen delile itibar etmiyorlar. Bu son mahkemede de emniyete yazı

yazmışlar ki izin verilsin de bu kızlar mahkemeye gelsinler diye. Bu kadar zulümden sonra para versen gelirler mi?! Değilse avukatları gelsin diye bizden mahkemede talep ettiler. Biz de “İnşâallâh getirtilsin” dedik.

Şimdi kırk gün daha ileri attılar. Bakalım 2 Kasımda ne bahane bulacaklar? Adamlara bir şey denmiyor ki. Lâ yüs’el (yaptıklarından sorulmayan) adamlar.

Özel yetkilileri kaldıranlar ve “Bunlar devlet içinde devlet oldu” diyenler, isabetli bir kararla bu yetkileri kaldırdılar ama eski dosyaları onlarda bırakmaları mantıklı olmadı. Çünkü bunların kaldırılma sebebi eski dosyalardaki yanlışlarıydı. Adaletin temini için eski-yeni ayırt etmeksizin tüm dosyalar bunlardan alınmalıydı.

Osmanlı imparatorluğu bir müjdecî rüya ile kuruldu. Şöyle ki Nihat Sami Banarlı’nın “Tarih ve Tasavvuf Sohbetleri” isimli eserindeki nakline göre;

Sultan Osman, bir gece Şeyh Edebâlî’nin evinde yatıyordu. Rüyasında Edebâlî’nin koynundan doğan bir ayın, dolunlaşarak kendi koynuna girdiğini gördü. O anda Osman Gazi’nin belinden bir ağaç yükseldi, büyüdü, büyüdükçe yeşillendi, güzel ve ulu bir ağaç oldu.

Dallarının gölgesi bütün dünyayı örtüyordu. Ağacın çevresinde dört sıra dağlar vardı. Bunlar; Kafkaslar, Atlaslar, Toroslar ve Balkanlar’dı. Ağacın köklerinden Dicle, Fırat, Tuna ve Nil çıkıyordu. Bu ırmakların deniz gibi üzerlerinde gemiler vardı. Tarlalar başaklarla, dağlar ormanlarla örtülüyordu. Vadilerde şehirler vardı. Kubbelerinde hilaller yükselen camiler, sayısız minarelerinden ezanlar okuyan müezzinler vardı.

Ezan sesleri, ağaç dallarındaki kuş sesleriyle birleşirken ağacın yaprakları kılıçlar gibi uzamaya başladı. Bir rüzgâr, bütün yaprakları İstanbul’a çevirdi. İstanbul iki deniz arasında, iki firûze ile iki zümrüt arasına oturtulmuş

bir elmas gibiydi ki dünyayı kuşatan bir ülke halinde görülen iri bir yüzüğün en kıymetli taşını teşkil ediyordu. Osman Gazi parmağına bu yüzüğü takarken uyandı. Rüyasını büyük şeyhe anlattı. Şeyh Edebâlî, bu rüyanın manasını anladı. Kızını Osman Gazi'ye verdi ve tarih, rüyada görüldüğü gibi oldu.

Evet, bu devlet böylece kuruldu ama adaletle devam etti. Hepimizin bildiği bir mesele var ki Osmanlı askerleri kul hakkında girmek için seferlerde yedikleri meyvelerin parasını dallara asarlarmış. Biz de bunu atalarımızla gurur tablosu olarak konuşur dururuz ama bu meyvelerin sahibinden izinsiz yemesinin caiz olup olmadığını hiç düşünmeyiz. Belki adam para karşılığı da olsa satmayacak. Osmanlı yönetimi böyle yapan askeri bir daha sefere çıkartmazdı.

Nitekim nakledildiğine göre Kanuni'nin Avusturya'ya yaptığı seferlerin birinde ordu düşmana doğru ilerlerken, gayr-i müslimlerin köylerinden de geçiliyordu. Kanuni mola verdiği bir sırada Hristiyan bir köylü, huzuruna geldi ve: "Sultanımız! Askerlerinizden birisi bağımdan üzüm koparmış ve yerine de parasını asmış. Size teşekkür ve tebrike geldim" dedi.

Bunun üzerine Kanuni Sultan Süleyman Han derhal o askeri buldurtup seferden menetti. Buna hayret eden Hristiyan köylüye de: "Askerin hali, zafer ve nusretin ilk adıdır. Eğer o asker, parayı üzümünü aldığı asmaya bağlamamış olsaydı, bu ordunun adı zalimler ordusu olurdu ve o askerler büyük bir cezayı hak ederlerdi. O parayı asmaya bıraktığı için ağır cezadan kurtuldu ancak sahibinden izinsiz mal aldığı için seferden men cezasına çarptırıldı" dedi.

İşte onun için Kanuni gibi zatlar 46 sene hüküm sürdüler. Adalet kaim olursa devlet daim olur. Yöneticiler bizzat zalim olur veya zalimlere göz yumarlarsa o zaman iktidarı uzun olmaz ve halka saadet bahşetmez. Aksine onların döneminde işlenen zulümlerin

neticesi huzursuzluk, fitne fesat, zam zulüm, terör kan, güvensizlik, iç ve dış savaş tehlikesi gibi felaketler olur. Artık böyle bir düzenin devam etmesi nasıl beklenebilir? İnsan iktidarını değil, dinini ve adaletin temini düşünmelidir.

Hazreti Mikdad (*Radiyallahu Anh*)'ın en bariz vasıflarından biri, haksızlığa uğrayan bir kimse gördüğünde ona yardım etmektir. Haksızlığa hiç tahammül edemezdi. Bir gazâ esnasında birlik kumandanı askerlere: "Kimse hayvanlarını otlığa çıkarmasın" şeklinde bir emir vermişti.

Askerlerden birisi her nasılsa bu emri duymamıştı. Hayvanını otlığa saldı. Bunu öğrenen kumandan hiddetlendi ve askeri dövmeğe başladı. Bu durumdan haberdar olan Hazreti Mikdad kumandana gitti ve: "Ne hakla adamcağıza dayak attın?! Vallahi sen ona ne kadar vurduysan, onun da o kadar sana vurması lazımdır" dedi.

Kumandanın bu büyük sahabiyeye saygısı sonsuzdu. Bu sebeple teklifine rıza gösterdi. Fakat asker kumandanı affetti. Bunun üzerine Mikdad (*Radiyallahu Anh*): "Allâh'tan ümidim, İslam'ın aziz kalmasıdır. Ben öleyim ama İslam'ın zillete düştüğünü görmeyeyim" dedi.

Siz yine benim kullandığım dille değil de daha yumuşak ve hürmetli bir dil kullanarak tanıdığınız tanımadığınız yetkililere bu durumu anlatarak nehy-i anil münkere yani zulüm gibi bir yasağı engellemeye niyet edin de bari kendinizi bu zulme rıza gösterme zulmünden kurtarın.

Zira hadîs-i şerîf ve rivayetlerde: "**Küfre rıza küfür, zulme rıza da zulümdür. Zulüm ise kıyamet günü zulümatır.**" Yani "Büyük karanlıklar halinde zalimin karşısına çıkacak ve onu şaşkın bir halde bırakacak" buyrulmuştur.

Rabbim Tebârake ve Teâlâ cümlemizi **nefsimize ve gayrimize zulmetmekten de, zulme rıza göstermekten de, zalime destek**

Sur Suresinde 32.
AYET 'INSANLARA
ÜNEN
BİR 'HIDAYET'
(A. mürid)

GECERKEN KABİR DENEN
O KARANLIK DEHLIZI
KORKU YOK SANA HOCAM
'ALMINDA SECEDE İZİ...'
(A. mürid)

HOCAM
YANINDAYIZ

olmaktan da muhafaza eylesin. Âmîn! Milyon kere âmîn!

2) Bu mahkemede Karagümrükçüler ilk olarak dinlendi. Baktım hepsi çok az sorgulandılar ve verdikleri cevaplar hiç irdelenmedi. Az kalsın kalkıp: “Hakim bey! Huzurunuzda Karagümrükçüler’den özür dilemek istiyorum. Çünkü benim özel yetkilide yargılanmam için bir çeteye dahil edilmem gerekiyordu. Yoksa normal mahkemede yargılanacaktım. Meğer bu arkadaşların hiç suçu yokmuş. Benim biriyle yarım dakikalık telefon konuşmam sebebiyle onlar da suçlanarak benim yüzümden sorgulanıyorlar. Yazık oldu, onlara acıdım” diyecektim.

Bir de mahkeme sonunda dalga geçer gibi “Bizden bir isteğin yok mu?!” demez mi?! Kalktım:

«حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ»

Dedim. Bu sefer “Yani Allâh’tan istiyorsun, bizden istemiyorsun. Bunu böyle kaydedeceğim” dedi. Ben de: “Allâh bize yeter, O ne güzel vekildir, avukatlardan daha hayırlıdır. Bunu kayda geçirmekte ne sakınca var?! Öylece yazdırın” dedim. Talu Hoca’nın sürekli sorduğu gibi “İyi demiş miyim?”

3) Yaşadığım süreç benimle uğraşanların hâlâ beni büyük gördüklerini ve ona göre hazırlık yaptıklarını bir daha ortaya koydu. Evvelce de neler yaptılar?!

28 şubatta da Akit Gazetesi’nde askeriye aleyhine yazan bunca yazardan hiçbiri içeri düşmezken, onlar yüzlerce davadan takipsizlik alırken sade benim ve Mehmet Kutlular abimin aylarca mahpus kalmamız, Milli Güvenlik Kurulu’nda Erbakan Hoca’nın benim külliye sohbetlerim izlettirilerek sıkıştırılması, vakfımın kapatılması, külliye el konulması, Fatih Müftülüğü’ndeki fahri imamlık dosyamın kaybedilmesi, Fetih Mescidi’nde

beş vakit namaz kılınmasının yasaklanması, babamın iflas ettirilmesi, hakkımda Andıç yayınlanarak düğün salonlarında konuşmamın dahi yasaklanması, hatta o dönemdeki Sabah Gazetesi’nin haberine göre bu durumun Amerika’daki bir kuruluş tarafından gözlenip benim 28 şubat’ın baş mâduru ilan edilmem, bütün bunlar bir arada düşünüldüğünde düşünmanların en çok zararı kimden gördüklerini iyi tahlil ettikleri ve ona göre o kişiyle hukuksuz yöntemlerle öldüresiye uğraştıkları daha iyi anlaşılacaktır.

Tabi şimdi 28 şubat dosyalarını karıştıranların benim mâduriyetlerime tanık oldukları halde bana itibar kazandırmamak için benden bahsetmediklerini müşahede etmem beni üzmektedir.

Evvelce istihbaratta olan Bülent Orakoğlu’ndan bir kanalda 28 şubat sebeplerinin en mühimlerini sayarken “Çavuşbaşı Dosyası” diye bahsettiğini bizzat duymuştum. Şimdi kendisiyle bu konu görüşülüp bilgisine başvurulsa, içinizde tanıyan varsa bunu yapsa memnun olurum.

Zaten Andıç belgesi bana bir yerden gelmişti ki o dönemde Akit bunu yayınlamıştı. Bir de Sabah Gazetesi’nden o Amerika’daki kuruluşun haberinin yazısını biriniz eski arşivden buldurup bana bildirirseniz çok sevinirim.

Rabbim her işte akıbetlerimizi güzel eylesin, cümlemizi ve sevdiklerimizi dünyanın rüsvaylığından, âhiretin azabından muhafaza eylesin. Âmîn!

4) Artık bundan sonra mektuplar inşâallâh akşam namazının hemen peşine okunsun, siz sohbetlere devam edin, mübarek haram aylarda perşembe-cuma-cumartesi oruçlarıyla 900 sene ibadet sevabı elde etmeye gayret edin. Evvelce size bu husustaki rivayetleri anlatmıştım.

Desteğe geldiğinizden dolayı size de, gayret gösteren ve cemaate hizmet eden dernek

başkanlarına ve yetkililerine de, Mustafa Özşimşekler Hoca Efendi'nin şahsında diğer katılımcı hoca efendilere de, kadınına, erkeğine, yaşlına, gencine, çoluğuna çocuğuna ömür boyu minnettar ve duacı kalacağımı bildirir, korkup gelmeyenlere de küçük oğlum Ahmethan'ın deyimiyle "Kapak olsun" diye Halid ibni Velid *(Radiyallâhu Anh)*

ın: "Vücudumda ok, mızrak ve kılıç darbesi almadığım bir yer kalmadı ama harp adamı öldürmüyor, ben şimdi kocakarılar gibi yatağında ölüyorum,

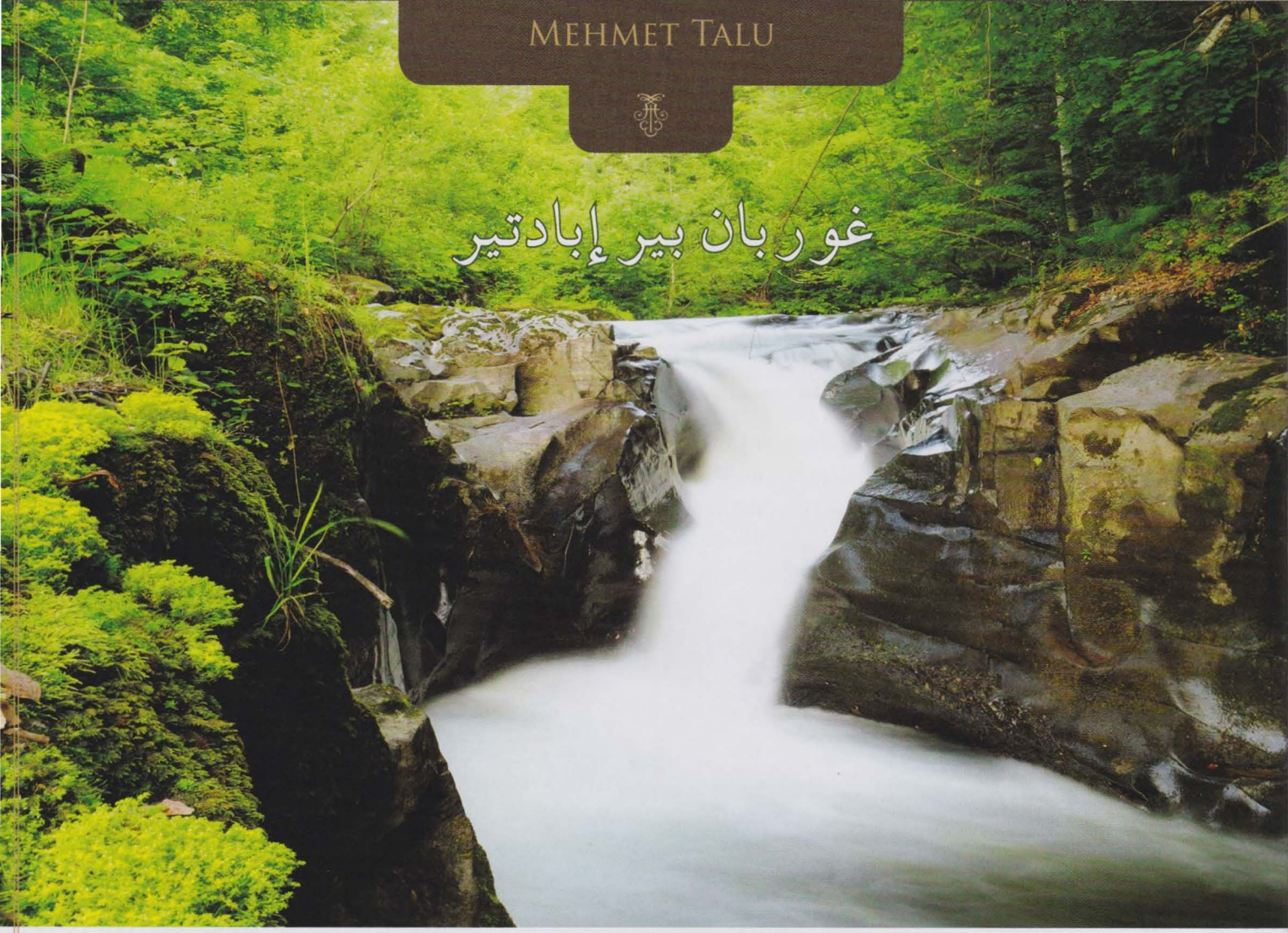
«فَلَا نَامَتْ أَعْيُنُ الْجُبْنَاءِ.»

Korkakların gözüne uyku girmesin" sözünü ithaf ederim!

غوربان بير ابادتير

KURBAN BİR İBADETTİR

Bir tv. kanalında canlı olarak yayınlanan bir programda, “Kurban ibadetinin katliam olduğu” şeklinde bazı itham ve itirazlarda bulunulmuştur.

Yine bazı kişilerin görüşlerine atıfta bulunularak, “Kur’an-ı Kerim’de kurban ibadetinin yer almadığı” gibi iddialar söz konusu edilmiştir.

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, kurban kesmek bir ibadettir. Hem de Müslüman toplumların belirli simgesi ve şiarı sayılan ibadetlerden biri olarak asırlardan beri özellikle milletimizin dini hayatında önemli bir yer tutmaktadır.

Kurban ibadeti, Kur’an-ı Kerim’de ve hadis-i şeriflerde yer almaktadır. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bizzat kurban kesmiş, O’na uyarak Müslümanlar da kurban kesmişler ve kesmektedirler.

Kurban, bir Müslüman’ın bütün varlığını, gerektiğinde ALLAH Teâlâ’nın yolunda feda etmeye hazır olduğunun bir nişanesidir. Kurban ibadetini yok saymak, gerçeği görmemektir. Kurban ibadetine katliam demek ise en hafifi ile Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’e, dine ve Müslümanlara saygısızlıktır.

Dini konuların ehil kimselerce tartışılması, toplumun aydınlanması bakımından önemli ve gereklidir. Ancak bu tartışmalar yapılırken toplumun dini duygularının rencide edilmemesine de gerekli özenin gösterilmesi gerekir.

Ülkemizde, insanların dini hassasiyetlerini dikkate almadan rencide edici bir üslup içerisinde yapılan özensiz münakaşalar üzüntü vericidir. Kurban kesiminin vahşet ve katliam, Kurban Bayramının da kavurma bayramı olarak nitelendirilmesi, kurbanı ibadet kabul eden milyonlarca insanımızı

derinden rencide etmektedir. Bu itibarla Müslüman kardeşlerimizin, muteber dini kitaplarımızda yazılı olan fetvalara uymalarını tavsiye ediyorum.

Muhterem okuyucu!

Kurban: “Muayyen bir vakitte, muayyen bir hayvanı ibadet maksadıyla usûlüne uygun olarak kesmek” demektir.

“Muayyen vakit”ten maksat: Kurban bayramı günleri, “muayyen hayvan”dan da maksat: Koyun, keçi, sığır ve deve gibi şer’an kurban edilmesi caiz olan hayvanlardır. Kurban Bayramında kesilen kurbanı udihiye, hacda kesilen kurbanı ise hedy denir.

Sözlükte yaklaşmak, ALLAH Teâlâ’ya yakınlaşmaya vesile olan şey anlamına gelen kurban, ALLAH Teâlâ’ya yaklaşmayı, ALLAH Teâlâ’nın yolunda malların feda edilebileceğini, ALLAH Teâlâ’ya teslimiyeti ve şükürü ifade eder. Kurban, daha önceki bütün ilâhi dinlerde mevcut bir ibadettir. Kur’an-ı kerim, kurban ibadetinin Hz. Adem (Aleyhisselam)ın çocuklarıyla birlikte başladığını haber verir. Şöyle ki:

“Onlara Adem’in iki oğlu, Habil ve Kabil’in haberini gerçek olarak anlat: Hani birer kurban takdim etmişlerdi de birisinden kabul edilmiş, diğerinden ise kabul edilmemişti.”¹

Ayet-i Kerimede kabul edildiği belirtilen kurban Habil’e aitti ve bir koçtu. Kabul edilmeyen de Kabil’e aitti ve ekindi.

Kurban, bugünkü şekli ile İbrahim (Aleyhisselam)’a dayanır. Cenâb-ı Hakk’ın dostu olma şerefiyle şerefelenmiş bir Peygamber olan İbrahim (Aleyhisselam) bir adakta bulunmuş, bir oğlu olduğu takdirde onu ALLAH Teâlâ’ya kurban edeceğini adamıştı. Aradan geçen zaman içerisinde oğulları olmuş ama adağını nasılsa unutmuştu. Rüyada oğlunu kurban ediyor görmüş ve irkilmmişti.

Tefsirlerde ifade edildiğine göre İbrahim (Aleyhisselam), bu rüyayı üç ayrı gece görmüştür. Peygamberlerin rüyası vahiy olduğu gibi, onlar tarafından yapılan tabirleri de vahiydir. İbrahim (Aleyhisselam)da rüyasını, oğlunu kurban etmesi gerektiği şeklinde tabir etmiş ve böylece bu tabir de vahiy olmuştur. Artık İbrahim (Aleyhisselam)’ın, bu vahyi yerine getirmesi gerekiyordu. Elbette bu çok zordu ama ALLAH Teâlâ’dan aldığı vahye uymaması daha zordu.

1) Maide Sûresi: 27

İbrahim (Aleyhisselam), büyük bir imtihan karşısında olduğunu anladı. Hiç tereddüt etmeden ALLAH Teâlâ’ya teslim oldu ve konuyu oğlu İsmail (Aleyhisselam)’a açmış, oğlu büyük teslimiyet göstermişti. Bunun üzerine adağını yerine getirmek için O’nu kesmeye teşebbüs etmiş, ancak ALLAH Teâlâ, O’nun bu bağlılığına karşılık İsmail (Aleyhisselam)’ın yerine bir koyunun kurban edileceğini Cebrail (Aleyhisselam) vasıtasıyla kendisine bildirmişti.

Konu ile ilgili olarak Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyrulmuştur:

“İsmail (Aleyhisselam) babası İbrahim (Aleyhisselam) ile beraber yürüyüp gezecek çağa gelince, babası:

- Oğulcağızım, yavrucuğum! Ben seni rüyada boğazladığımı görüyorum; bak artık, bir düşün, ne dersin? dedi.

İsmail (Aleyhisselam)da:

- Babacığım! Emrolunduğun şeyi yap! İnşALLAH beni sabredenlerden bulacaksın, dedi.”

Aman ALLAH’ım! Muhterem okuyucu! Şu teslimiyete bakın!

Kendimizi bir İbrahim (Aleyhisselam) yerine koyalım! Bir de İsmail (Aleyhisselam) yerine! Aynı teslimiyeti gösterebilir miydik, ne dersiniz? İsmail (Aleyhisselam) gibi: “Ey babacığım! Madem ki ALLAH Teâlâ’nın emridir. İşte boynum, ALLAH Teâlâ’nın emrine karşı kıldan incedir, emrolunduğunu yap, kesebilirsin, inşaALLAH beni sabredenlerden bulacaksın!” diyebilir miydik? Yoksa olanca gücümüzle isyan mı ederdik? Şahsî, iş ve ev hayatımızdaki yaşantımız, hareket tarzımız nasıl davranabileceğimizi gösteriyor, değil mi?

“Bu şekilde her ikisi de ALLAH Teâlâ’nın emrine teslim olup, babası oğlunu alını üzerine yıkıp yatınca, Biz O’na:

- Ey İbrahim! Gördüğün rüyaya gerçekten sadakat gösterdin. Hiç şüphe yok ki biz iyi hareket eden kimseleri böyle mükâfatlandırırız, diye nida ettik. Gerçekten bu, apaçık ve kesin bir imtihandır.

Biz, oğlunun yerine O’na büyük bir kurbanlık fidye verdik.”²

2) Saffat Sûresi: 102-107

Görülüyor ki, Kur'an-ı Kerim de İbrahim (Aleyhisselam)ın gördüğü rüyanın vahiy olduğunu teyid etmiştir. Çünkü Cenâb-ı Hak kendisine seslenirken:

“Ey İbrahim! Gördüğün rüyaya gerçekten sadakat gösterdin.” buyurmuştur.

İbrahim (Aleyhisselam) ALLAH Teâlâ'nın emrine boyun eğerek oğlunu kurban etmek üzere şakağı üzerine yatırınca, Cenâb-ı Hakk, İsmail (Aleyhisselam)'ın yerine bir koyun kurban etmesini emretmiştir. İsmail (Aleyhisselam)'ın yerine bir koyunun kurban edilmesinin emredilmiş olması, Cenab-ı Hakk'ın insanlığa büyük bir lütfüdür. ALLAH, İnsanları İbrahim (Aleyhisselam) gibi Ulu'l-azm bir Peygamber aracılığıyla insan kurban etmekten kurtarmış olmasaydı, muhtemelen insanlar, “İnsan kurban etme” gibi korkunç bir geleneğe sahip olabilir ve onları o korkunç gelenekten kimse kurtaramazdı.

İbrahim (Aleyhisselam) oğlu yerine Cenâb-ı Hakk'ın kendisine gönderdiği koçu kurban etmiştir. Böylece kurban, İbrahim (Aleyhisselam)'dan sünnet olarak bu şekilde bize intikal etmiştir.

İbrahim (Aleyhisselam)'ın, oğlu İsmail (Aleyhisselam)'ı kurban etmek istemesinin bir benzerinin de Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in dedesi Abdulmuttalib tarafından yaşandığı haber verilmektedir.

Zemzem kuyusunun kazılması sırasında Kureyşle karşılaştığı zorluklardan dolayı Abdullmuttalib, eğer on tane oğlu olursa onlardan bir tanesini Kâbe'nin yanında ALLAH için kurban etmeyi adanmıştı. Çekilen kur'a da, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in babası Abdullah'a çıkmıştı. Abdullmuttalib adağını yerine getirmeye karar verdi. Kureyşliler böyle bir adetin yerleşmesinden korkarak, kendisine engel olmuşlardı. Daha sonra Abdullah'ın yerine 100 tane deve kurban edilmiştir.

Bu olayla Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, insanlığa kurtarıcı olarak gelişinin bir işareti olarak, insan hayatının maddi ölçüsü tam 10 misli yükselmiş bulunuyordu.

KURBANIN DİNİ KAYNAĞI

Yüce dinimizin fakir komşuyla zengin komşu arasındaki dengeyi sağlayan ve sosyal adaletin gerçekleşmesine dayanak olan vecibelerden biri olan Kurban, hicretin ikinci yılında Müslümanlara meşru kılınmıştır. Kurban, mali ibadetlerden birisidir.

Bu, Cenab-ı Hakk'ın ihsan buyurduğu varlığa karşı bir şükran borcudur. Meşruiyeti yani dinî dayanağı: Kur'an-ı Kerim, Hadis-i Şerif ve İcma-i Ümmet ile sabittir.

Kurban'ın meşru kılınmış bir ibadet olduğuna dair Kur'an-ı Kerim'de deliller bulunmaktadır. Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

“Rabbin için namaz kıl ve nahr yap, kurban kes!”³

Tercih edilen bir tefsire göre; ayet-i kerimede geçen namazdan maksat: Bayram namazı, nahrndan da maksat: Kurban kesmektir.

Yukarıda zikrettiğimiz Saffat Sûresi: 107. ayet-i kerimesinde; İbrahim (Aleyhisselam)'ın oğlu İsmail (Aleyhisselam)'ın yerine bir koçun, ALLAH tarafından kendilerine fidyeye, kurban olarak verildiği açıkça bildirilmektedir. Ayrıca diğer bazı ayet-i kerimelerde de kurban ibadeti ile ilgili hususlar mevcuttur.

Cenab-ı Hak şöyle buyuruyor:

“Onlardan yiyin ve eli dar olana ve yoksula yedin!”⁴

“Biz, her ümmete, Kurban kesmeye uygun hayvan cinsinden kendilerine rızık olarak verdiklerimiz üzerine ALLAH Teâlâ'nın adını anınlar diye kurban kesmeyi gerekli kıldık. İmdi, İlahınız, bir tek İlah'tır. Öyle ise, O'na teslim olun. Ey Muhammed! O ihlâşlı ve mütevazî insanları müjdele!”⁵

“Biz büyük baş hayvanları da sizin için ALLAH Teâlâ'nın dininin işaretlerinden, kurban kıldık. Onlarda sizin için hayır vardır. Şu halde onlar, ayakları üzerine dururken üzerlerine ALLAH Teâlâ'nın ismini anınız ve kurban ediniz. Yan üstü yere düştüklerinde ise, artık canı çıktığında onlardan hem kendiniz yiyin, hem de ihtiyacını gizleyen-gizlemeyen fakirlere yedin. İşte bu hayvanları biz, şükredesiniz diye sizin istifadenize verdik.”⁶

“Onların ne etleri ne de kanları ALLAH Teâlâ'ya ulaşır; fakat O'na sadece sizin takvânız ulaşır.”⁷

3) Kevser Sûresi: 2

4) Hacc Sûresi: 28

5) Hacc Sûresi: 34

6) Hacc Sûresi: 36

7) Hacc Sûresi: 37

Bu ayet-i kerimelerde zikredilen hayvan kesiminin, et ihtiyacı temini için kesilen hayvanlar olmadığı, bunların ibadet amaçlı birer uygulama oldukları gayet açıktır. Et ve kanların ALLAH Teâlâ'ya ulaşamayacağı, asıl olanın ihlas ve takva olduğunun bizzat ayet-i kerimenin metninde yer alması bunu açıkça ortaya koymaktadır.

Görülüyor ki: Kurban ibadetinin dini delillerinin Kur'an-ı Kerim'de bulunmadığını iddia etmek ve ALLAH Teâlâ'nın bu çeşit bir emrinin olmadığını ileri sürmek tamamen yanlıştır.

Kurban ibadeti hicretin ikinci yılında eda edilmeye başlanmış ve Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)de, kurbanı bir ibadet olarak kabul etmiş ve bizzat kendisi de on yıla yakın bir süre hep kurban, udhiyye kesmiştir, hiç terk etmemiştir.

Ebu Bekre (Radiyallahü Anh)dan rivayete göre:

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hutbe okudu ve minberden indikten sonra iki koç getirterek kesti.⁸

Enes b. Malik (Radiyallahü anh) diyor ki:

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) iki alaca semiz koç kurban kesti. Ayağını yanlarına basarak: "Bismillah" deyip, tekbir aldığını gördüm. Sonra onları kendi elleriyle kesti.⁹

Cabir b. Abdullah (Radiyallahü Anh) şöyle demiştir:

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ile beraber açık hava namazgahında kurban bayramı namazında bulundum. Resûl-i Ekrem (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hutbesini bitirince minberinden indi ve bir koç getirdi, o koçu kendi eliyle kesti ve keserken:

"Bismillah! Vallahü ekber! Bu koç, benim ve ümmetimden kurban kesemeyenler içindir!" buyurdu.¹⁰

Celebe b. Sühaym (Radiyallahü Anh) dan rivayete göre, adamın biri, Abdullah b. Ömer (Radiyallahü Anhüma)ya:

- Kurban hakkında vacib, farz mıdır? diye sordu.

Abdullah b. Ömer (Radiyallahü Anhüma):

- Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ve Müslümanlar kurban kestiler! dedi.

Adam, aynı suali, Abdullah b. Ömer (Radiyallahü Anhüma)ya tekrar edince, o şöyle dedi:

- Ne dediğimi anlamıyor musun? Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ve Müslümanlar kurban kestiler diyorum!¹¹

Hiz. Aişe (Radiyallahü Anha) validemizden rivayete göre, Hiz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Kurban bayramında, ALLAH katında en sevimli ibadetin kurban kesmek olduğunu şöyle ifade buyurmuştur:

"Adem oğlu, Kurban Bayramı günü ALLAH Teâlâ katında kurban kesmekten daha sevimli hiçbir amel yapmamıştır. Gerçekten o kurbanlık hayvan, kıyamet günü boynuzuyla, tırnaklarıyla ve kıllarıyla birlikte gelir. Kurbandan akan kan daha yere düşmeden ALLAH Teâlâ yanındaki yerini alır. O halde, kurbanın sevabı böyle olunca, kurban kesmekle kendinizi hoş ve müsterih tutun."¹²

Bu hadis-i şerif, kurban bayramı gününde yapılabilecek en kıymetli, en makbul ibadetin kurban kesmek olduğunu belirtmektedir. Ayrıca hadis-i şerifte, kurbanın boynuz, kıl, tırnak v.b. işe yaramaz gibi gözükken kısımlarının bile kıyamet günü ortaya çıkacağı, zikredilmesi, kurbandan hâsıl olacak olan sevabın büyüklüğünü belirtmektedir.

Kesilen kurban eksiksiz olarak kıyamet günü geleceğine, yani her bir parçasından sevap hasıl olacağına göre, onun, imkân nisbetinde eksiksiz ve mükemmel olması ve gönül hoşluğu ile, sevinerek kesilmesi gerekir.

Kesilen kurbanın kanının daha yere düşmeden ALLAH Teâlâ katında bir mevkiye ulaşması, ALLAH Teâlâ'nın kurban ibadetinden razı olacağını, kurbanın, ALLAH Teâlâ katında makbul bir ibadet olduğunu ifade eder.

Öyle ise kulun; böylesine kıymetli bir ibadeti istemeyerek, cimrice düşüncelerle değil, gönül hoşluğu ile, sevinçle yapması kurban emrini yerine getirmek hususunda iştihak ve heyecan duyması, bayram yapması gerekir.

Selam ve Dua ile...

8) Tirmizi, Edahi: 19

9) Buhari, Edahi: 9,14; Müslim, Edahi: 17

10) Tirmizi, Edahi: 19,20

11) Tirmizi, Edahi: 11

12) Tirmizi, Edahi:1; İbn-i Mace, Edahi: 3

Şeşi Rifat Esat
komutasındaki birlikler
Hama'yı gece-gündüz
top ateşi altında tutuyor

SURİYE'DEKİ NUSAYRİ ZULMÜNÜN TARİHÇESİ

İki yıla yakın zamandır medeni denilen dünyanın gözleri önünde tarihin en vahşi katliamlarının yaşandığı Suriye bu trajedik duruma nasıl geldi?

Fokların ve kel aynak kuşlarının neslinin tükenmesi için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan batı dünyası Suriye'de uygulanan bu ehli sünnet soykırımına niçin göz yumuyor?

623 yıl İslamiyetin bayraktarlığını yapan ve yaptığı her haçlı seferi sonrası arkadan İranlı Şiiler tarafından hançerlenen Osmanlı Devletinin bütün Avrupa'yı fethetmesine mani olan Şii İran Devletinin Rusya ile birlikte bu katliamı bizzat silah ve asker göndererek desteklemesi ve Suriye ile ilgili bilinmeyenleri anlayabilmek için bu kadim İslam ülkesinin yapısına ve tarihçesine bir göz atalım:

SURİYE'DE ETNİK YAPI

Suriye'de Etnik yapı: % 88 Arap, % 6 Kürt, % 2.8 Ermeni, % 1 Türk, % 1 Rum. Kalan nüfusu Süryâniler, Keldaniler, Nasturiler, Çerkezler ve Yahudiler oluşturur. Suriye'nin resmi dili Arapça'dır. Bunun yanı sıra Kürtçe, Türkçe gibi değişik etnik unsurlara ait diller de konuşulmaktadır.

Baas yönetimindeki Suriye Devletinin resmi dini yoktur. Ancak halkın % 74'ü sünni Müslüman, % 11'i Nusayri'dir. Nusayriler ehli sünnet alimlerinin gulatu'sşi'a (Şiilerin taşkınları) dedikleri firkalardan olan ve Hz. Ali (Radıyallahu Anh)'ın ilâh olduğuna inanan bir kitledir. Hıristiyan inancındaki teslise (üçlemeye) benzer bir inanç sistemleri vardır. Lazkiye bölgesinde çoğunluğu oluştururlar. Türkiye'de kısmen yaşamakta olan Nusayrilerin inanç sistemi nedir? Yeni nesillerin bunu bilmesi ve ehli sünnet itikadıyla arasındaki farkları

iyi bellemesi maksadıyla okuyucularımın istifadesine sunuyorum:

NUSAYRİLİK NEDİR? İSLAM İLE İLGİSİ VARMIDIR?

Çoğunluğu Suriye'de yaşayan aşırı bir Şii-Batınî fırkası. Bunlara günümüzde Numeyrîler ismi de verilmektedir. Nusayrî isminin ise geçmişte kalan bir isim olduğunu ve fırka kurucusuna nisbeten bu ismin verildiğini ileri sürerler. Fırkanın ismini, kurucusu olan Muhammed b. Nusayr en-Nemiri'ye (270/883) nisbeten aldığı bilinmektedir. Zaten itikadi fırkaların hemen hemen bir çoğunun kurucularına nisbeten tanındıkları ve buna uygun isim aldıkları bilinen ve sık rastlanan bir durumdur.

Batınî karakterli fırkalarda ortak olarak görülen husus, bunların genel olarak çift hayatları olmasıdır. Yani birisi, kendi içlerinde ve çevrelerinde yaşadıkları ve yaşattıkları hayat seyri, diğeri de toplum içinde yaşamaları itibarıyla toplumsal hayatlarıdır. İşte Nusayrilik de genel anlamda bu özellikleri taşımakla birlikte, batınî fırkalar arasında, önemli eserlerinden bir kısmı elde edilebilmiş ve dolayısıyla görüşlerine vakıf olunabilmiş fırkalardan birisi olma özelliğini taşımaktadır.

Nusayriliğin kurucusu İbn Nusayr, Şii-İmamiyyenin onuncu imamı Ali en-Nakî'nin hayatında onun tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu iddia ediyor; onun hakkında aşırı görüşler ileri sürerek tenasuhtan söz ediyordu. Onun ilahlığını söylüyor ve haramları helal kılıyordu. Bir rivayete göre de, İbn Nusayr, İmamiyye'nin on birinci imamı Hasan el-Askerî'nin (260-873) "bab"i olduğunu ileri sürmüş ve onun vefatıyla da oğlu Muhammed b. el-Hasan'ın mehdiliğini kabul etmiştir. (E. Ruhi Figlali, *Çağımızda İtikadi İslam Mezhepleri*, s. 143, en-Nevbahtî, *Firakus-Sî'a*, nsr. M.Sadık, Necef 1936, s. 193)

Genellikle Suriye bölgesinde yayılmış bulunan Nusayriler, Karmatilerin 291 (903) yılında Suriye'yi ele geçirmesi üzerine, bir kısmı Suriye'de kalırken bir diğer kısmı ise, Antakya civarına çekildiler. Özellikle Nusayrilik Hamdanilerin Suriye'ye egemen olmasıyla bu dönemde büyük bir güç kazandılar. Zira Hamdani emirleri bu mezhebe girmiş ve yaygınlaşması için uğraşmışlardır. Selçuklular döneminde Malazgirt savaşını (463/1071) takiben de Nusayriler Antakya'yı ele geçirmişlerdi. Frankların 492 (1098) yılında bölgeyi işgal etmeleri üzerine bir süre onların hakimiyetleri altında kaldılar. Haçlı seferleri esnasında Haçlı ordularına yardım etmiş ve müslümanların aleyhinde Hristiyanlara destek olmuşlardı. Bundan dolayı Selahaddin Eyyubî tarafından cezalandırılmışlardır. Aynı şekilde Memluklular aleyhinde Mogollara yardım

ettikleri için Memluklu Sultanı Baybars'tan da baskı görmüşlerdi. Nusayriler, bölgede sırasıyla hüküm süren, Selahaddin Eyyubi, Haçlılar, İsmaililer ve Mogollar'dan sonra Yavuz Sultan Selim'in 922 (1516) yılındaki Mercidabık Zaferi ile Suriye'yi ele geçirmesi ile daha sonraki devirlerde de aynı bölgede varlıklarını sürdürürler.

Nusayrilerin hemen hemen her devirde ve özellikle Osmanlı Döneminde varlıklarını sürdürmelerindeki en önemli faktör, Osmanlı Devletinin, hükmü altındaki bölgelerde her inanç ve ırktan olan kavimlere gösterdiği müsamaha anlayışı ve tavrı gösterilmektedir. Zira, Osmanlı Devleti, bu tavrını devletin bağlayıcı ve birleştirici bir felsefesi olarak telakki etmekte idi. Zaman zaman Osmanlılara karşı isyan etmelerine rağmen II. Abdülhamid onları müsamaha ile kabul etmişti.

Bugün Suriye'de çeşitli bölgelerde, Hatay, Tarsus, Adana, Fırat boyları ve Lübnan'da yaygın olarak yerleşmiş bulunan Nusayrilerin sayısı bir kısım araştırmacılara göre yaklaşık 325-400 bin kişi civarındadır. (L. Massignon, "Nusayriler" Maddesi, I.A.) Bir kısım araştırmacılara göre ise, yalnız Hatay Bölgesi'nde yaklaşık yüz kırk dokuz bin Nusayri bulunmaktadır (Ahmet Turan, *Les Nusayris de Turquie dans la Religion d'Hatay*, Doctorat de III e cycle Paris 1973, s. 21).

Diğer bir çok itikadî fırkada olduğu gibi Nusayrilik de kendi arasında çeşitli fırkalara ayrılmıştır. Bunlar genel olarak dört kola ayrılmışlardır ki, bunlar; Haydariyye, Simaliyye (veya Şemsiyye) Kilaziyye (veya Kameriyye) ve Gaybiyye'dir. Ancak bunlar, esas itibarıyla, Simafiyye ve Kibliyye olmak üzere iki ana kol halinde yaygınlık kazanmışlardır.

NUSAYRİLERİN İTİKADÎ GÖRÜŞLERİ

Bunların görüşleri kısmen İslâm'dan kaynaklanmış olsa da ağırlıklı olarak batınî tevellere dayanmakta ve hatta zaman zaman hristiyan kültürünün etkisi görülmektedir. Hüseyin b. Hamdân el-Hasibî'nin (346 veya 358/957 veya 968) Kitâbul-Mecmû'u ile önce nusayri iken daha sonra hristiyan olan Adanalı Süleyman Efendi'nin Kitâbul-Bakürati's-Süleymaniyye fi Kesfi Esrârî'd-Diyânâtî'n-Nusayriyye isimli eserleri Nusayriliğin itikadî ile ilgili önemli bilgiler ihtiva ederler.

Bir çok itikadi fırkada gördüğümüz gibi, fırkaların görüşlerini temel bazı hususlar teşkil etmekte ve diğer görüşler bu görüşün etrafında odaklanmaktadır. Nusayrilerin görüşlerinin temelini de Hazreti Ali'nin ilahlaştırılması teşkil etmektedir. Bundan dolayı Nusayriler Şia fırkaları arasında gulat kısmından telakki

edilmektedir. Bu firkanın bütün kollarına göre Hazreti Ali mabuttur, tanrıdır. Yüce Allah (*Celle Celaluhu*) için sayılan sıfat ve özellikler Hz. Ali için sayılmaktadır. O nurun nurudur, ilahi zatı itibarıyla gizlidir. O manadır. Görünüşte imam olmasına rağmen, batını cihe-tiyle O, Allah'tır. Buna göre onların şehadet kelimesi "Ben Ali'den başka ilah bulunmadığına şehadet ederim" şeklindedir.

Bu anlayışa göre Ali, Tanrıdır. Kendi ruhundan Muhammed'i, O da Selman-ı Farisi'yi yaratmıştır. Ali "mana", Muhammed "isim", Selman ise "bab"dır. Bu üçlü A(ayn), M (Mim) ve S (Sin) sembollerıyla ifade edilir. Bu üçlü sembolize sistemi Süleyman Hasbi tarafından Hristiyanlıktaki "Baba-Oğul-Ruhul-Kudüs" sistemiyle açıklanır.

Ayrıca Selman (*Radyallahu Anh*)'dan sonra beş tane de eytam vardır ki, bunlar; Mikdad b. el-Esved (Tabiat olayları ve zelzeleyi yürütür), Ebû Zerril-Gifâril-Gifâri (Yıldızların hareketini idare eder), Abdullah b. Revâha (Canlıların hayatlarıyla uğraşır), Osman b. Maz'un (Rızık ve hastalıklarla uğraşır) ve Kanber b. Kadân ed-Devrî (Ruhları cesetlere gönderir). Bu beş eytam, aynı zamanda beş büyük yıldızdır.

Tenasüh ve ruh göçüne inanırlar. Onlara göre, insanlar ilk kez semâvî varlıklar olarak yaratılmışlar; fakat düşüşlerinin bir sonucu olarak bugünkü şekillerini kabullenmek zorunda kalmışlardır. Sürekli tenasüh ve ruh göçü, insanların tekrar semavî varlıklara dönmesiyle son bulacaktır. Yine Hz. Ali (*Radyallahu Anh*)'ın yıldızların prensi olduğunu ve güneş veya ay ile cisimlenmiş bulunduğu inanırlar.

Kendileri Ali (*Radyallahu Anh*)'ın uluhiyyetine inanmak ve onun yüceliğinin nimetine ermek şerefine ulaşan kişilerdir. Hz. Ali'ye inanan Nusayrilerin ruhla, hareket yoluyla yıldızlar haline dönüşerek nurlar alemine yükselir. Nusayri olmayanların ruhları ise, hayvan cesetlerine girer. Onlara göre kadınların ruhları yoktur. Şeytanlar insanların günahlarından, kadınlar da şeytanların günahlarından yaratılmışlardır. Bu bakımdan kadınlara onların mezheplerinin sırları açıklanmaz. Bu taassuplarından ötürü Fâtıma'nın ismini kullanmayı, metinlerinde bu kelimenin müzekkeri olan Fâtir'i kullanmayı tercih ederler. Ayrıca onlara göre, diğer halifelerle birlikte bir kısım sahabe ile Muaviye, Yezid ve Haccac da şeytanın sembolleridir ve lanetlidirler.

Tanrı olarak kabul ettikleri Hazreti Ali'nin bulunduğu yer konusunda iki gruba ayrılırlar. Haydariler'e göre Ali, göktedir. Güneş Muhammed (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'i, ay da Selman (*Radyallahu Anh*)'ı temsil eder. Ali (*Radyallahu Anh*) güneşte oturmaktadır. Bu yüzden bunlara "Şemsiler" de denilmektedir. İkinci kol olan Kilaziler'e göre ise Hz. Ali'nin yeri ay'dır. Bu yüzden

bunlara da "Kameriler" ismi verilmektedir.

Onlara göre şarap, uluhiyyetin sembolüdür. Bundan dolayı şarabı ve şarabın aslı olan üzüm asmalarını aşırı bir şekilde yücelttiler.

İslamın beş şartı ise şöyle bir tevil esasına göre anlaşılır:

1. Şehadet: Nusayriliğe girişte yukarıda sözü edilen şehadet kelimesi tekrar edilir. Sonra da "Nusayri dininden, Cundebî görüşünden, Cunbulanî tarikatından, Hasibî akidesinden, Cillî inancından, Meymunî fikhından olduğuma şehadet ederim" şeklindeki söz söylenir.

2. Namaz: Namaz sesle yapılan bir ibadet olup, sadece duadır. Namazın başında "Ali, Muhammed ve Selman'ı yüceltiriz" demek, namazı eda etmek olarak anlaşılır. Namaz Ali (*Radyallahu Anh*)'ye açılan bir kalbin niyazi olarak anlaşıldığından ferdi yapılır, ancak, bayram ve mukaddes günlerde cemaat halinde de yapılabilmektedir. Namazdan önce abdest alınmaz. Namazın şartları beş'tir:

a) Beş seçkini bilmek, Bunlar; Muhammed, Fâtır, Hasan, Hüseyin ve Muhsin'dir.

b) Gülmeden ve konuşmadan dua etmek,

c) Namazı, Abbasi rengi olduğu için siyah takkesiz kılmak,

d) İbadeti başkaları görmeden gizli yapmak,

el Namazı, "Ey Yüce, Büyük ve Arıların Efendisi Ali, bize merhamet et" diyerek bitirmek.

Namazın sayısı yine beştir ve beş masuma tahsis edilmiştir. Namazda Mekke'ye dönmek şart değildir. Öğleye kadar güneşin doğuş yönüne, öğleden sonra ise batıya doğru yönelinir.

3. Oruç: Oruç, Resulullah'ın babası Abdullah b. Abdulmuttalib'in sessizliğini temsil eder. Buna göre Ramazan Abdullah, Kur'an Hz. Muhammed'dir. Ramazan günleri ise, Nusayrilerin kutsal kişilerini temsil eder.

4. Zekat: Zekatın manası dini öğrenmek ve aktarmaktır. Her aile malî şartlarına göre, şeyhe para vermek zorundadır. Bu zekat yerine geçer.

5. Ziyaretler: Ziyaret yerleri çok önemlidir. Bunlar beyaza boyanır ve aynı zamanda ibadet yerleridir. Ziyaret yerleri ya su kenarlarında ya da ağaçlık yerlerdedir. Bu anlayışları eski Fenikelilerden kalan bir inançtır.

Nusayrilerde, şeyhler tabir edilen din işlerini organize eden dört ayrı sınıf vardır ki, bunlar onlara göre büyük önem arz etmektedir.

Bunları da sırasıyla şöyle sıralayabiliriz;

A- Büyük Şeyh: Ali'nin yeryüzündeki gölgesi durumunda olup, geniş ve büyük bir otoritesi vardır. İnsanüstü gücü bulunduğu inanılır, bu yüzden büyük itibar görür. Vazifesi, şeyh ve imam adaylarını seçmektir. Her bölgede ancak bir büyük şeyh bulunur.

B- Şeyh: Cemaatin manevi önderleri durumunda bulunan şeyhlerin sayıları çoktur ve atalarının melekler olduğuna inanılır. Melekler onlara hulul etmiştir. Ahiret aleminde şefaat hakkına sahiptirler. Merasim ve ziyaretleri idare edip, hastalara dua ederler, onlardan izinsiz doktora bile gidilmez. En güzel ve zengin kızlarla evlenirler ve evleri herkese açıktır. Şeyh olabilmek için şeyh ailesinden gelmek şart olduğu gibi geniş bir kültüre de sahip olmak zorunludur.

C- Nüvvab: Bir nevi şeyh yardımcısı durumundadırlar. Şeyh olabilmeleri büyük şeyhin kararına bağlıdır. Bunun için geniş bir tecrübeden geçmesi gereklidir, şeyh olabileceği kanaati oluştuğunda bir başka bölgeye şeyh olarak atanır.

D- İmam: Daha alt tabakadan görevlilerdir.

Nusayriliğe giriş bir kaç merhaleden oluşmaktadır. Kadınlar bu mezhebe giremezler. Erkekler ise mezhebe girmekle yükümlüdürler. Giriş için, esas şart ana-babanın Nusayri olmasıdır. Erkek, sağlığı yerinde, 8-10 yaşından büyük ve ölümle karşı karşıya kalsa bile sır saklayabilecek kabiliyet ve olgunlukta olmak da Nusayriliğe giriş için gerekli şartlardandır.

NUSAYRİLİĞE GİRİŞ

Nusayriliğe giriş genel olarak üç merhaleden oluşmaktadır.

Sırasıyla bu merhaleleri görmeye çalışalım;

Birinci merhale: Mezhebe girecek yaşa gelen çocuğu babası, güvendiği bir nusayriye götürür ve ona tavassut etmesini ister. O şahıs onun manevi babası haline gelerek onu iyice tanır. Çocuğun durumu hakkında şahitler ve şeyhin huzurunda teminat alınır, çocuk eğer sır verirse öldürülür. Daha sonra o kişi çocuğun eğitimini sağlar. Müslümanların gözünde iyi bir müslüman intibası bırakmak için namaz kılıp, oruç tutmasına özen göstermesi istenir. Zira bu safhada o çocuk bir nevi ilk imtihandan geçmektedir.

Bu ön hazırlık safhasından sonra çocuk, "Mesveret Cemiyeti" adı verilen bir toplantıya alınır ki, bu toplantı şeyhin veya ileri gelen bir nusayrinin evinde yapılır. Çocuk içeri alınır ve nefsinin alçaltma, itaatkâr olmanın bir nişanesi olarak, şeyhin ve orada bulunanların ayak-kabalarını başına koyar. Uluhiyyet sembolü olan bir kadeh şarabı içtikten sonra, o, "Abdu'n-Nur" (Nurun

kulu) adını alır. Bu arada a(ayn), m(mim), s(sin) harfleri, manaları anlatılmadan bir mühür şeklinde tekrar ettirilir, tekrar el ve ayaklar öpülür. Sonunda da bu merasimin ay, gün ve senesi kaydedilir.

İkinci merhale: İlk merhaleden kırk gün sonra yapılan bu toplantının adı "Melik Cemiyeti"dir. Çok zengin ve görkemli bir toplantıdır. Nakib, çocuğa tekrar bir kadeh içki sunar ve a(ayn), m(mim), s(sin) harflerinin sırrını öğreterek bunları her gün 500 defa tekrar etmesini emreder. Bu arada "Kitâbü'l-Mecmu"dan da bazı bölümler kendisine öğretilir.

Üçüncü merhale: Bu ikinciden daha görkemlidir. Nusayriliğe giren çocuk eğer ileri gelen bir aileden veya şeyh ailesinden birisi ise ikinciden yedi ay, eğer halktan birisi ise dokuz ay sonra icra edilir. Geniş bir salonda yapılan bu merasim bir hayli kurallara bağlıdır. Salonda ortada büyük şeyhi temsilen bir imam oturur, sağında nakib, solunda ise necib vardır. Bu şekil aynı zamanda a(ayn), m(mim), s(sin) harflerini yani Ali, Muhammed ve Selman üçlüsünü temsil etmektedir. Nakibin sağında da havarileri temsilen on iki kişi bulunur. Necibin solunda ise yirmi dört kişi yer almaktadır. Bu kişiler Kitabul-Mecmu'un beş defa tekrar edildiğine şahitlik ederler. Merasimin başında imam tekrar, sır saklayacağına dair söz ister, havariler de onun sözüne şahitlik ederler. Bu sırada on iki havari önlerindeki on iki bardaktan birer yudum içki alırlar, aday da alır ve böylece uluhiyyete erilmiş olur.

Nusayrilere göre kutsal kabul edilen bayram ve merasimler şunlardır:

1. Fitr (Ramazan) 2. Adhâ (Kurban) 3. Gadîr (18 Zilhicce; Hz. Peygamberin Hz. Ali'yi imam tayin ettiğine inanılan gün) 4. Mubahale (21 Zilhicce, Necranlı Hristiyanlarla Hz. Muhammed arasındaki lânetleşme olayı) 5. Firas (29 Zilhicce; Hz. Peygamberin Medine'ye hicret ettiği gece Hz. Ali'nin O'nun yatağına yatması) 6. Aşüre (10 Muharrem; Nusayrilere göre Hz. Hüseyin, Kerbela'da ölmemiş, Hz. İsa gibi göğe çekilmiştir). 7. 9 Rebiulevvel (Hz. Ömer'in şehid edildiği gün) 8. 15 Şaban (Selman'ın ölümü) 9. Nevruz ve Mihrican bayramları 10. 24/25 Aralık gecesi Hz. İsa'nın doğumu ve "son yemek" ayini.

Onlar bayramlarda özellikle uluhiyyetin sağlanması için şarap içer ve buhur yakarlar. Onlara göre bu hareket bir uluhiyyet göstergesidir. Zira şarap kutsaldır.

Nusayriler, burada görüldüğü üzere, kendilerince kutsal kabul ettikleri bir takım bayram ve merasimlere çok bağlıdırlar ve bunları dikkatlice icra ederler. Zira bir çok batıl fırkada görüldüğü gibi, onlar kendi otorite ve ağırlıklarını ancak bu şekildeki resmi ve görkemli merasimlerle ve mensupları huzurundaki

söz vermelerle sağlamaktadırlar. Yani bunun ancak ve ancak kolektif şuurla sağlanabileceği kanaatindedirler.

Kolektif şuur, bir bakıma oldukça önemli ve zaman zaman da kullanılması lüzumludur. Ancak, bunun bir taassup ve hedef şeklinde kullanılması yanlış kanaat ve izlenimlere götürmektedir. İslâm'da da bir takım merasim ve kolektif şuura götürülen vesileler vardır, fakat bunların hiç birisinde esas itibarıyla bir aşırılık gözlenmediği gibi dâima itidal tavsiye ve tasvib edilmiştir. Ayrıca akıl ve mantık ölçüleri hiç bir şekil ve surette ihmal edilmemiştir. Önemli olan da budur ve bu tür merasimlere taassup ve ifrat-tefritin karışmamasıdır. Ve bu tür merasimlerin hiç bir şekilde hedef ve amaç olarak görülmemesidir.

Nusayrilerin buraya kadar anlatılan inanış, davranış, hal ve hareketleri dikkatlice izlenip gözönüne alındığında, bu mezhebin söz konusu bölgelerde zaman süreci içinde hüküm süren eski dinler ve inanışlardan, özellikle totemcilikten, Sabîlik'ten, Mecusîlikten, Musevilik ve Hristiyanlıktan ve ilkel inanışlardan oldukça büyük oranda etkilendiğini görmek ve müşahede etmek mümkündür. Bu inanış biçimi ve tezahürleri aynı zamanda bâtinilik perdesi ile de örtülerek bir gizlilik içinde, takdim edilmiştir. Zira, sözü edilen tutarsız görüş ve inanç biçimleri ancak bu şekilde idame ettirilebilmiştir. Dikkat edilirse mezhebe ilk girenden, ilk alınan söz, sır saklama hususudur.

Şu ana kadar inançlarını özetlemeye çalıştığımız Nusayriler, aslında inançlarını son derece gizli tutarlar. Öyle ki, büyük bir çoğunluğu inançların tamamı ve sırları hakkında bilgi sahibi olamazlar. Bu, ancak seçkin bir zümreye aittir. Öğretiler uzun bir üyeliğe kabul süreci içinde öğretilir. Bu, ancak uygun görülen 19 yaşına basmış erkekler için başlar. Sırlarını, başkalarına açma korkusuyla kadınlara öğretmedikleri gibi, kadınlar ayinlere de katılamazlar. Üyeliğe kabul töreni masonların üyeliğe kabul törenlerine şaşırtıcı bir biçimde benzemektedir.

FRANSIZ İŞGALCILER NUSAYRİLERE ALEVİ İSMİNİ VERDİ

Nusayrilere Fransız işgalcileri Eylül 1920'de Alevî ismini verdiler. Böylece Hz. Ali (*Radıyallahu Anh*)'ın ismini kullanarak İslâmı yıkmak daha kolay olacaktı. Dolayısıyla o günden bu güne Alevî ismiyle çağrılmayı tercih ettiler. İran'daki Bahâîler ve Pakistan'daki Kadiyâniler gibi Nusayriler de emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda kendilerine düşen rolü layıkıyla oynamışlar ve bugün Suriye'de bu rollerini oynamaya devam etmektedirler.

Bugün Suriye bu insanlar tarafından idare edilmekte olup, tarih boyunca Müslümanları devamlı katletmişlerdir. Sadece 1982 yılında Hama şehrinde gerçekleştirdikleri katliamda kırk bin sivil müslüman şehit olmuştur.

Sonuç olarak; gerçekte bir mezhep gibi görünmesine rağmen Nusayrîlik, ne Hristiyanlıkla, ne Yahudilikle, ne de İslam ile ilgisi olmayan; gerek inanç, gerekse ibadet yöntemleriyle ayrı bir din olarak ortaya çıkmaktadır. Bunların kâfir, müşrik, mühlid olduklarında bütün Ehl-i sünnet ve Şia uleması ittifak etmiştir. Hatta İbn Teymiyye, bunların kestiklerinin yenilemeyeceğini, kadınlarının nikâh edilemeyeceğini söyledikten sonra; mürted olduklarından Cizye ödemekle hayat hakkına sahip olamayacaklarını bildirmektedir.

Nusayrîlik bu tepkiyi görmesine rağmen bir ara Lübnan'daki İmamiye mezhebi mensupları tarafından Şîî bir mezhep olarak kabul edildi. Nusayrîler Suriye halkının dörtte biri olmalarına rağmen 1971'den beri ülke yönetimine hakim olmuşlardır. Böylelikle yirmi yıldır bütün ülke dikdatör hafız Esad tarafından baskı altında tutulmuştur. (A. Güzel)

Sevgili Arifan okuyucuları!..

Nusayrîliğin bu itikat sistemini görünce niçin bu kadar ehli sünnet kanı döktüklerini daha iyi anlamaktadırlar.

Suriye'de yaşayan diğer fırkalardan nüfusun % 3'ü Dürzidir ve es-Suveyde (Cebelu Duruz) bölgesinde yoğunlurlar. % 0.8 oranında ismaili vardır. Nüfusun % 10'a yakın bir kısmı da hristiyandır. Suriye'de yaşayan tüm bidat ehli ve gayrimüslimler birbirlerini ehli sünnete karşı desteklemektedirler.

DÜNYADA ÜÇ BÜYÜK İSLAM FIRKASI

Günümüzde dünyada üç büyük islâm fırkası vardır. Şî'îliği yahûdiler, Vehhâbiliği ingilizler kurdu. İslâmiyyeti Türkler korudu. Misyonerler, hristiyanlığı yaymaya, yahûdiler, Talmûtu yaymaya, ehli sünnet müslümanlar da, İslâmiyyeti yaymaya, masonlar ise, dinleri yok etmeye çalışıyorlar. Kafirlerin bu amansız çalışmaları sonucunda İslam dünyası perişan durumdadır. Dünyanın dört bir yanında oluk gibi Müslüman kanı akarken bidat ehli kafirlerin bu katliamlarına çanak tutmaktadır.

Arap Baharı denilen süreçte yüz binlerce müslüman ölürken bir tek yahudi ve hristiyanın ölmemesi tesadüf değildir. Müslümanların artık ibret alma zamanı geçmektedir. Akıllı, ilmi ve insâfî olan, bunlardan doğrusunu iz'ân, idrâk eder, anlar. Ehli sünnetin yayılmasına yardım ederek, bütün insanların dünyâda ve âhirette

saâdete kavuşmalarına sebep olur. İnsanlara bundan daha kıymetli ve daha fâideli bir hizmet olamaz.

Bugün hıristiyanların ve yahûdîlerin ellerindeki Tevrat ve İncil denilen din kitaplarının, insanlar tarafından yazılmış olduklarını, bidat ehlinin gittikleri yolların bozuk olduğunu kendi adamları da söylüyor. Kur'ân-ı kerîm ise, Allahu Teâlâ tarafından gönderildiği gibi tertemizdir. Bütün papazların ve hahamların, Hulafa-i raşidine küfreden sahte şii mollaların insâf ile düşünerek bu hususları anlamaya çalışmaları lâzımdır.

Bu temennilerden sonra tekrar Suriye'nin etnik ve coğrafi yapısına dönelim. Suriye'de binde bir oranında da yahudi mevcuttur. Yahudilerle nusayri ve rafizilerin tarihten gelen kadim dostlukları ve ehli sünnet müslümanlara karşı sonsuz ve ortak düşmanlıkları vardır. Yahudi israil'in nihai gayesi nüfusunun yüzde doksandan fazlası ehli sünnet müslüman olan Türkiye'yi kendi çıkardığı fitne ateşinin içine atarak yakmaktır. Türk Hükümeti bu konuda basiretli davranarak haçlı ve siyonist oyununa gelmemelidir. Suriye'de saydığımız bu etnik grupların yanında az sayıda da yezidi bulunmaktadır. Yezidiler de diğer bidat ehli gibi zalim nusayri yönetimine destek vermektedir.

SURİYE'NİN COĞRAFİ KONUMU

Bir Ön Asya ülkesi olan Suriye kuzeyden Türkiye, doğudan Irak, güneyden Ürdün, batıdan Lübnan ve Akdeniz'le çevrilidir. Önemli akarsuları Fırat, Asi ve Habur ırmaklarıdır. Su kaynakları bakımından zengin sayılır. Topraklarının % 33'ü tarıma elverişlidir ve bu arazinin de % 10'u suludur. Buna rağmen bu coğrafi avantajlarını kullanamayan nusayri yönetimi baskı ve zulümle bu kadim verimli İslam Ülkesini dünya medeniyetinin çok gerisinde bırakmıştır.

Suriye'de şeklen çok partili ancak gerçekte Baas diktatörlüğünü esas alan bir rejim hâkimdir. Ülke 14 Mart 1973'te yürürlüğe giren anayasayla yönetilmektedir. Anayasa devlet başkanına geniş yetkiler vermektedir. Anayasa ülkenin yönetim şeklini "sosyalist halk demokrasisi" olarak niteler. Yasama yetkisi üyeleri seçimle belirlenen 250 üyeli bir parlamentoya verilmiştir. Ancak iktidardaki Baas Partisi'nin sürekli parlamentoda ezici çoğunluğa sahip olması seçim sisteminin hileden uzak olmadığını ortaya koymaktadır. Suriye, BM, İKÖ (İslâm Konferansı Örgütü), Arap Birliği, IMF (Uluslararası Para Fonu), İslâm Kalkınma Bankası gibi uluslararası örgütlere üye iken bu kuruluşlar kendi vatandaşlarını çocuk, yaşlı, kadın, sakat demeden katleden bu zalim diktatörlüğü dışlamışlardır.

Bugünkü Suriye toprakları Hz. Ömer (Radiyallahu Anh) döneminde M. 634, 635 ve 636 yıllarında gerçekleştirilen seferlerde fethedildi. Sırasıyla Emeviler, Abbasiler, Mısır hükümdarları, Selçuklular ve Eyyübilerin yönetiminde kalan Suriye İslam medeniyetinin dünyayı aydınlatmasında merkez oldu. 1250 - 1303 yılları arasında Moğol saldırılarına maruz kaldı. Ardından Memlûklerin eline geçti. 1517'de de Yavuz Sultan Selim tarafından Osmanlı devletine katılan Suriye Osmanlı idaresinde huzur ve refahın zirvesine tırmandı.

Osmanlı Suriyesini üstat Yavuz Bülend Bakiler ne güzel anlatmış:

- AH SURİYE AH! -

Hani bir yakın dostunuz, bir hiç yüzünden sizden uzaklaşır ya, ama onun vefasızlığına rağmen, siz yine de onun iyiliğini istersiniz ya, hani ondan bir güzel haber, bir sıcak selâm beklersiniz ya... İşte ben de Suriye karşısında öyleyim. Suriye'yle bizim tam 402 yıl beraberliğimiz var. Yavuz Sultan Selim Han, 1516 yılında Suriye topraklarını, Devlet-i Âliyye hükümlerine aldı. 1516 yılından 1918 yılına kadar, Suriye halkıyla iç içe yaşadık. Suriye topraklarından bir bardak benzin bile çıkarıp kullanmadık. Yani Suriye topraklarını katiyyen sömürmedik. Orayı, mübarek mekanlardan biri bildik.

Suriye, topraklarında yüzlerce sahabe, tabiin, tebei tabiin yatan mübarek bir belde idi. Bilhassa, 2. Abdülhamid Han zamanında Suriye'ye tamamen bizim devletimizin gayreti ve bütçesiyle: Hanlar, hamamlar, kervansaraylar, câmiler, kapalı çarşılar, köprüler, okullar ve fakülteler... yaptırıldı. Suriye'ye tıp fakültesini ve hukuk fakültesini ilk defa biz kurduk. Suriye'ye ilk demir yolunu ilk defa biz götürdük. Ama Rusya, İngiltere, Fransa, İsrail gibi devletlerin Suriye üzerinde büyük devlet politikaları vardı. Rusya, sıcak denizlere çıkabilmek için Suriye'yi elinde tutmak istiyordu. İngiltere ve Fransa Suriye'nin petrol yataklarını sömürmek istiyorlardı. İsrail, bayrağına bile işlediği Arz-ı Mev'ud davası için yani Tevrat'ın 15. Babıyla kendisine vaat edilen Fırat'la Nil arasında kuracağı büyük İsrail devleti için. Suriye topraklarının bir büyük kısmına sahip olmak istiyordu.

İsrail 1967 yılında, "6 gün savaşları"yla Suriye'nin aynı zamanda su kaynaklarının bulunduğu GOLAN TEPELERİ'ni vurup aldı. Şimdi o tepeler, İsrail'in işgali altında.

Biz Suriye'yi Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kaybettik. Lütfen dikkat buyurun, Suriye 1920 yılında Fransız sömürgesi oldu ve tam 26 yıl Fransa işgalinde kaldı. 1967 yılında ise İsrail'in hücumuna uğradı. Bu hususu şunun için yazıyorum: PKK gafleti

ve ihaneti yüzünden, Doğu ve Güneydoğu Anadolu-
muzdan bir toprak parçası kopsa o bölgede yaşayan
Kürtler, önce Ermenilerin, sonra İsrail'in sonra enerji
kaynakları karşısında aç kurtlar gibi duran Rusya'nın,
İngiltere'nin, Fransa'nın pençesi altına düşeceklerdir.

Ben İttihat-Terakki liderlerinden biri olan eski
Bahriye Nazırımız ve 4. Ordu kumandanımız Cemal
Paşa'nın 1959 yılında basılan HATIRALAR isimli çok
önemli kitabını okudum. Cemal Paşa HATIRALAR'da
Suriye cephesinde gördüklerini yazıyor. Suriye'de gaf-
letin cehaletin, ihanetin yol açtığı büyük felaketleri,
belgeleriyle ortaya koyuyor. Cemal Paşa diyor ki: "Şe-
rif Hüseyin devletimizden 50-60.000 altın aldı. Sonra
Şam'da, sancağımızın altında, elini Kur'an üzerine ba-
sarak, oğlu Faysal'la birlikte devletimize bağlı kalaca-
ğına dair yemin etti. Fakat Şerif Hüseyin o yeminine
rağmen Fransız generalleriyle gizlice anlaşarak bizi
arkamızdan vurdu!"

1918 yılında, Suriye'deki Şerif Hüseyin ve oğlu
Faysal ne ise, kendi milletlerine ve devletimize nasıl
ihanet etmişlerse 2012 yılında, bizim Abdullah Öca-
lan'ımız ve Karayılan'ımız da aynısıyla odur.

Mehmet Akif'in 100 yıl önce söylediği, bugün de
geçerli:

"Ne Kürt elifbayı sökmüş, ne Türk okur, ne Arab

Ne Çerkes'in, ne Laz'ın var bakın elinde kitab"

Yavuz Bülend Bakiler'in bu güzel yorumundan
sonra gene Suriye tarihine dönelim:

Suriye 1831'de, Osmanlılara başkaldırarak Mısır'da
ayrı bir yönetim kurmuş olan Kavalalı Mehmed Ali
Paşa'nın eline geçti. Dünyadaki bütün müslümanların
halifesi olan Osmanlı Sultanına yapılan bu isyan müs-
lümanların kafirler karşısında ezik duruma düşmele-
rinin de miladı oldu. Ancak ehli sünnet Suriye halkı
bu ezikliğe fazla dayanamayarak 1840'ta gerçekleştirilen
halk ayaklanmasından sonra yeniden Osmanlı
devletine bağlandı.

SURİYE'DE DARBE YILLARI

İngilizlerin önderliğindeki haçlılar ve onların gü-
dümündeki İttihat terakki yönetiminin ihanetleri
sonucu tarih sahnesinden çekilen osmanlı Devletin
yokluğu adeta bütün dünyayı sarstı. Dünyadaki Müs-
lümanlar yetim kaldı. İslam Halifesi olan Osmanlı
Sultanlarının himaye ettiği dünya müslümanlarının
çılgığı tüm dünyayı kapladı. Bu sessiz çılgının yüksel-
diği ülkelerden biri de Suriye idi.

Suriye 1920'de Fransızlar tarafından işgal edildi.
Halk bu işgale karşı çıktıysa da Fransızlar bugün Beşar
esed'in yaptığı gibi onbinlerce ehli sünnet müslümanın

canına kıyarak ve büyük şehirleri bombalayarak halk
ayaklanmalarını bastırdılar. Ancak halkın işgal karşı-
sındaki direnişi devam etti.

Fransızlar 1943'te Suriye'den çekilmek ve 1 Ocak
1944'te de bu ülkenin bağımsızlığını tanımak zorunda
kaldılar. Ancak arkalarında kendi elleriyle yetiştirdik-
leri ve kurdukları sistemi ayakta tutacak çoğunlukla
nusayrilerden oluşan bir bürokrat tabakası bıraktılar.
Bu bürokrat tabaka Fransız işgalcilerin de çeşitli
oyunlarıyla bağımsızlık sonrasında ülke yönetimini
ele aldı. Suriye'nin bağımsızlık sonrası ilk cumhur-
başkanı Türk asıllı Şükri el-Kuvvetli'dir. el-Kuvvetli
yönetimine 1949 darbesiyle son verildi. Bağımsızlık
sonrası Suriye diğer İslam ülkeleri gibi bir darbeler
ülkesi oldu.

1949, 1954, 1961, 1962, 1963, 1966 ve 1970 yıl-
larında birbirinden farklı darbeler gerçekleştirildi.
1949 darbesinden sonra Hüsnü Zaim devlet başkan-
lığını aldı. Ondandan sonra sırasıyla Sâmî Hinnavi, Edib
Çiçekli, Hâsim Bey el-Attasi ve Şükri el-Kuvvetli cum-
hurbaşkanlığı yaptılar. 1955-58 yılları arasında Suriye
ile Mısır birleşerek Birleşik Arap Cumhuriyeti'ni kur-
dular.

Bu dönemde Birleşik Arap Cumhuriyeti'nin devlet
başkanı o zamanki Mısır cumhurbaşkanı Cemal Ab-
dünnasır oldu. Abdünnasır İslam sosyalizmi fikirle-
riyle ortaya çıkararak İslamiyet'i sosyalizme uyarlamaya
kalkan ihtilalci Seyit Kutup ve yandaşlarının desteğiyle
iktidara gelmiş ilk iş olarak da kendi arkadaşlarını
idam etmişti.

Suriye-Mısır birliğinin bozulmasından sonra Suri-
ye cumhurbaşkanı Nazim el-Kudsi oldu. 1963'te Ge-
neral Hafız el-Emin'in öncülüğünde gerçekleştirilen
darbe Baas Partisi'nin iktidarı ele almasını sağladı.
1966'da gerçekleştirilen darbe ise Baas'ın bağımsız as-
keri kanadı için bir zafer oldu. Bu darbeden sonra ülke
yönetimini Nuruddin el-Attasi aldı.

1967 Arap - İsrail Savaşı esnasında Suriye'nin hava
kuvvetleri komutanı ve savunma bakanı olan nusay-
ri asıllı Hafız Esed 1968'de bir darbe teşebbüsünde
bulundu ama başarılı olamadı. Ancak Esed 23 Kasım
1970'te gerçekleştirdiği darbeye yönetimi ele aldı. Bu
darbeden sonra Baas Partisi içindeki nusayriler diğer-
lerini tasfiye etmeye başladılar. Ülke 1970'ten buyana
Hafız Esed'in, onun ölümünden sonra da oğlu Beşar
Esed'in yönetimi altında inlemektedir.

Yönetime gelmesinden sonra Sovyetler Birliği'yle
sıkı bir dostluk ilişkisi içine giren Esed, dağılmasına
kadar Sovyetler'den sürekli destek görmüştür.

Esed, izlediği politikada ABD ve Batı'nın çıkarla-
rını gözetmeyi de ihmal etmedi. Onun ABD'deki ya-
hudi teşkilatlarıyla gizli ilişkiler içinde olduğuna dair

bir belge Sudan'da çıkan Kabas gazetesinin 1 Temmuz 1988 tarihli sayısında yayınlandı.

SURİYE'DE ESED ZULMÜ

Suriye'de baasçıların yönetimi ele geçirmeleriyle birlikte Müslümanlar üzerinde ağır bir zulüm ve baskı dönemi başladı. Esed bu zulüm ve baskıyı daha da artırdı. Onun döneminde çok sayıda Müslüman zindanlara doldurularak her türlü işkenceye maruz bırakıldı.

Esed'in gerçekleştirdiği en büyük cinayetlerden biri Hama katliamıdır. Hama islami hareketin en güçlü olduğu şehirlerden biridir. Bu özelliği dolayısıyla bu şehir 1982'de büyük bir katliama şahit oldu.

Esed'in kardeşi ve zamanın genelkurmay başkanı Rıfat Esed, Şubat 1982'de bir gece vakti Hama'ya havadan ve karadan saldırı düzenledi. Saldırıya katılmak istemeyen askerlerin çoğu anında idam edildiler. Bazıları da Müslümanların tarafına geçtiler. Birkaç gün devam eden Hama katliamında yaklaşık kırk bin Müslüman şehit oldu. Şehir adeta bir harabeye döndü.

Nusayri yönetimi ehli sünnet müslümanları katlederken Filistin topraklarını işgali altında tutan israil, 1967 savaşında Suriye'nin Golan tepelerini de işgal etmiştir. Suriye'nin israil'le bu işgalden kaynaklanan bir hesaplaşması olmamıştır. Çünkü zalim diktatörlerin gücü çocuk, kadın, yaşlı, sakat kendi sivil vatandaşlarına yetmekte, İsrail Ordusunun karşısına çıkmaktan köşe bucak kaçmaktadır. Suriye Golan tepelerini israil'den geri istiyor ama onunla savaşmaktan da ödü kopuyor, adeta nusayri-yahudi ittifakını gözler önüne seriyor.

Nusayri yönetimindeki Suriye'nin Türkiye'yle olan anlaşmazlığının eksenini Hatay konusu oluşturmaktadır. Suriye bu şehir üzerinde hak iddia ediyor. Suriye'nin Türkiye'yle olan bir diğer problemi de Güneydoğu Anadolu Projesi'nden kaynaklanmaktadır. Bu projenin uygulamaya konmasıyla birlikte Suriye kendi topraklarını besleyen su kaynaklarının azalacağı iddiasıyla su meselesini gündeme getirdi.

Suriye'nin en önemli iç sorunu ülkedeki islami cemaatlere yönelik baskıdan kaynaklanmaktadır. Bu baskı dolayısıyla zaman zaman yönetimle islami cemaat mensupları arasında silahlı çatışmalar da oluyor. Bir diğer sorun ülkedeki Baas diktatörlüğü yüzünden muhalif güçlerin çalışmalarını yer altına kaydırmalarından kaynaklanan sorundur.

Suriye yönetimi islami Hareket'e yıllardır ağır bir baskı uygulamaktadır. Bu baskı dolayısıyla çok sayıda Müslüman vatanını terk etmek zorunda kalmıştır. Sadece Suudi Arabistan'da mülteci olarak yaşayan Suriyeli sayısı bir milyonu bulmaktadır. Suriye

rejimi Müslüman Kardeşler'den olduğu belirlenenlerin idamını gerektiren bir de kanun çıkardı ve bu kanun halen yürürlüktedir.

Suriye'nin son iki yılda yaşadığı zulüm ve katliamları sevgili Arifan okuyucuları çok iyi bilmektedir.

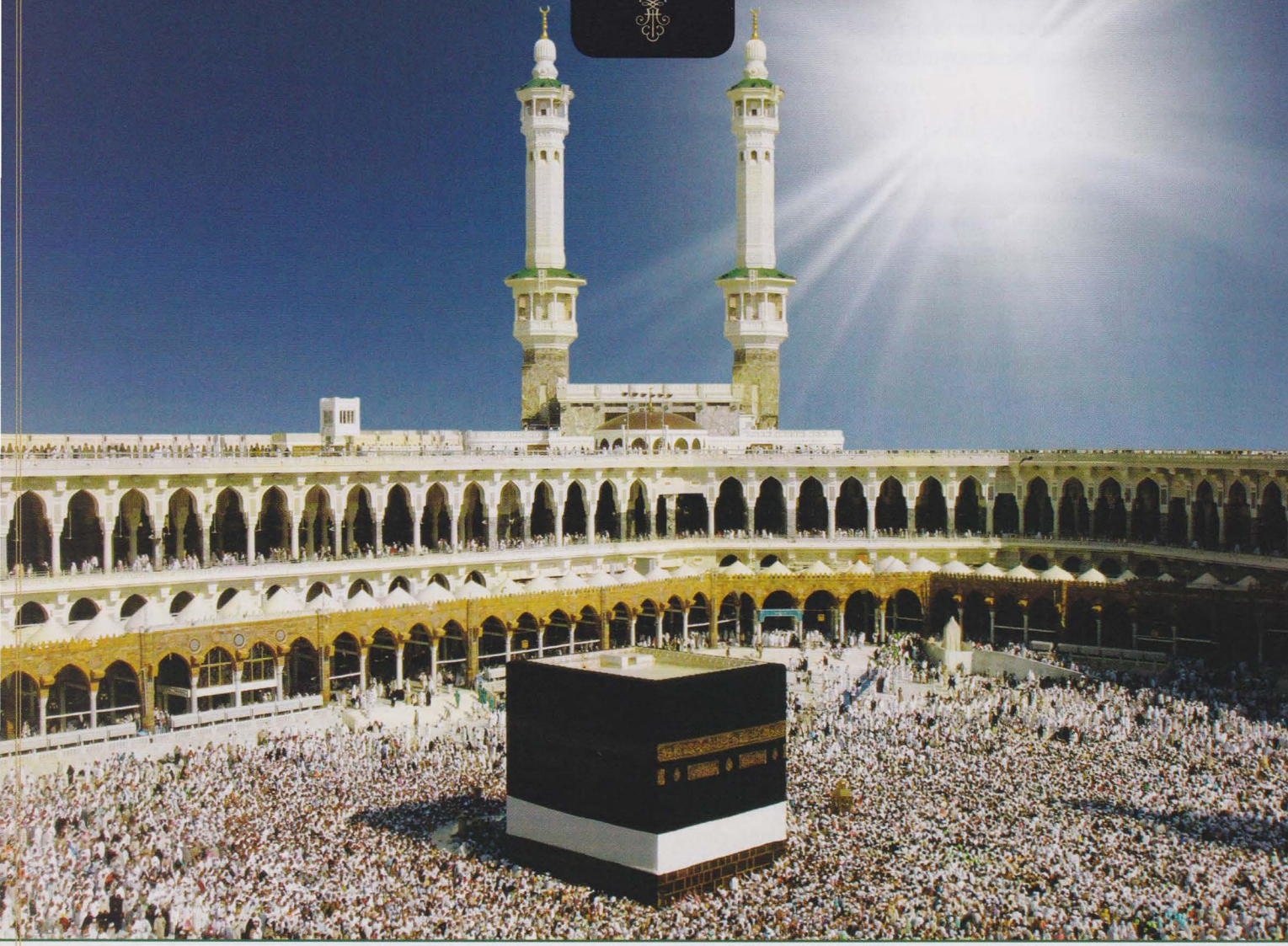
Tarih gösteriyor ki, yalnız kendi râhatlarını, keyflerini düşünen krallar, diktatörler, islâm dininin, kendi zulmlerini, kötülüklerini meydana çıkardığını görerek, cinâyetlerini, hıyânetlerini gizleyebilmek ve yalanlarına herkesi inandırabilmek için, islâmiyete saldırmışlardır. Zâlim düşman kumandanları, müte'assıb haçlı orduları, her zaman, karşılarında müslüman türk kahramanlarını bulmuşlar, ecdâdımızın îmân dolu göğüslerini aşamamış, silâhlarını, ölümlerini bırakarak hep kaçmışlardır.

Tarih yine gösteriyor ki, islâmiyet, her zaman daha üstün, daha yeni ve daha fennî harb vâsitalarının ve medenî cihâzların yapılmasına ve daha akıllı, daha kahraman milletlerin yetişmesine sebep olmuş; dinsizler, ilmde, fende, silâhda ve şecâ'atde dâima geri kalmışlardır. Hattâ, bir islâm ordusu, her cihetden adâlete bağlılığı nisbetinde gâlib geldiği hâlde, aynı orduda adâletten uzaklaştıkça, başarının azaldığı görülmüştür. İslâm devletlerinin, kurulması, yükselmesi, durması ve çökmeleri de hep, adâlete bağlılıkları nisbetinde olmuştur.

Dinsiz diktatörler, ellerini kana boyayıp, memleketlere hâkim olmuş, zulm, fesâd ile insanları inleterek ve hayvan gibi çalışdırarak, ağır harb sanâyi, büyük fabrikalar, üstün silâhlar yapmış, dünyâyı korkutmuş iseler de, çabuk yıkılmışlar ve târih boyunca, lanetle anılmışlardır. Örümcek yuvası gibi çabuk kurulan tuzakları, sabâh rüzgârı gibi ferâhlaticı, hafif bir kuvvetle uçmuş, insanlığa yarar birşey bırakmamışlardır. Şimdi de, dinsiz bir temele dayanan devletler, ne kadar büyük ve kuvvetli görünseler de, elbette yıkılacak, zulm pâyidâr olamayacaktır.

Böyle kâfirler, bir anda parlayan kibrite benzer ki, etrafındaki saman, talaş gibi hafif şeyleri tutuşturur, eli yakar, evleri harâb edebilir. Kendi ise, hemen söner, biter. Adâlete dayanan milletler ise, kaloriferlerin radyatörü gibidir. Radyatör, birşeyi yakmaz, odaları ısıtarak, insanlara rahatlık verir. Sıcaklığı aşırı, zararlı değildir. Fakat hararet, enerji kaynağına mâlikdir. İslâmiyyet de, böyle fâideli bir enerji kaynağı olup, kendisine bağlanan ferdleri, âileleri ve cem'iyetleri besler, kuvvetlendirir.

Nusayri Suriye yöneticileri İslamiyetin bu nimetlerinden mahrum kalmış, imanlarını kaybetmiş on binlerce müslümanın katili olarak tarihin çöplüğüne atılmışlardır. Bu zalimleri ne zalim Rusya, ne Şii İran ne de Çin tarihin bu hükmünden kurtaramayacaktır.

MUKADDES YOLUN YOLCULARINI UĞURLARKEN

Mukaddes hac yolculuğu âhiret yolculuğuna benzer. Hac yolculuğunda hedef Kâbe ve onu ziyaret, âhiret yolculuğunda ise Kâbe'nin sahibi olan Allah (*Celle Celalûhu*)'ın huzurudur.

Hac yolculuğunda vasıtaya binmek, ölünce tabuta binmek gibidir. Kim bilir, hacca niyetlenen kimse hac için vasıtaya binmeden belki de tabuta binecektir.

Normal elbisesini çıkarıp bembeyaz ihrama bürünen hacı aday, ölünce de beyaz kefene sarılacağını düşünmelidir.

Hacı, zor bir ibâdet olan haccın zorluklarını yaşadıkça, kabirde münker-nekirin suallerine vereceği cevapların zorluklarını aklına getirmelidir.

Hacılar Arafat meydanında toplandıkları gibi, bütün insanlar âhirette de mahşer yerinde toplanacaklardır. Arafat'tan sonra nasıl herkes başlarındaki gurup başkanlarının peşine takılıp onlarla beraber Müzdelife'ye gidiyorlarsa, mahşerde de insanlar dünyada peşlerinden gittikleri kimselerle beraber olacaklar, onların gittiği yere yani ya cennete veya cehenne gideceklerdir.

***

Rahman olan Allah (*Celle Celalûhu*)'ın misafirleri, İslamın ana direklerinden biri olan hac vazifesini yerine getirmek için Mekke ve Medine haremine, Beytullâh'a ve Resûlüllah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'a giden seçkin kimselerdir.

Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): "Kim Allah-ü Teâla'nın rızası için hacceder, hac esnasında kötü söz ve davranışlardan sakınır ve günahlara sapsamza, anasından doğduğu gün gibi temizlenmiş olarak döner" buyuruyor.

Kâbe, yeryüzünde insanlar için ilk inşâ edilen mâbettir. İmkânı olanların, orayı haccetmeleri, Allah (Celle Celalühü)'ın hakkı olarak üzerlerine farzdır. (Âl-i İmran Sûresi: 96, 97)

Cenab-ı Hak Hazreti Âdem'i yeryüzüne indirip tevbesini kabul buyurduktan sonra şöyle emretti:

"Ey Âdem! Gökteki beytimin hizasında bir beyt yap ve melekler arşımın etrafında tavaf ettikleri gibi sen ve evlatların da onun etrafında tavaf ederek bana ibâdet ediniz."

Âdem (Aleyhisselam) bu emir üzerine Mekke'ye gidip Kâbe'yi inşâ etti. Sonra Hazreti Allah'tan bunun için bir ücret istedi. Cenab-ı Hak da **"Ey Âdem! Dile benden ne dilerse"** buyurdu.

Hazreti Âdem, **"Yâ Rabbi! Beni tekrar cennete gönder"** dedi. Allah (Celle Celalühü), **"Ey Âdem! Bu isteğin gerçekleşecektir"** buyurdu.

Hazreti Âdem de:

"Yâ Rabbi! Benim hatalarımı itiraf ettiğim gibi, zürriyetimden günahlarını itiraf edip sana yalvararak bu beyti tavaf edenleri de affet" dedi.

Cenab-ı Hak, **"Ey Âdem! Seni affettiğim gibi senin zürriyetinden bu beyti ziyaret edip günahlarından tevbe edenleri de affettim"** buyurdu.

***

Nuh tufanından sonra, İbrahim (Aleyhisselam) zamanına kadar Kâbe'nin yeri belirsiz kalmıştı. Cenab-ı Hak, İbrahim (Aleyhisselam)'a Kâbe'yi inşa etmesini emretti. Hazreti İbrahim, oğlu İsmail (Aleyhisselam) ile beraber Kâbe'yi inşâ etti.

Bundan sonra Hazreti Allah (Celle Celalühü) **"Ey İbrahim! İnsanlara haccı ilan et, bu beyti ziyarete davet et"** buyurdu. İbrahim (Aleyhisselam), **"Yâ Rabbi! Bunu duyurmaya benim sesim yetmez"** dedi. Hazreti Allah da **"İlan etmek senden duyurmak benden"** buyurdu.

Hazreti İbrahim bu emri yerine getirmek için Makam-ı İbrahim'in üstüne çıktı. Bir de baktı ki yeryüzünün bütün dağları, ovaları, kara ve denizleri, insan ve cinler hepsi gözünün önüne toplanmış... İki parmağını kulaklarına koyarak doğuya, batıya, kuzeye ve güneye dönerek şöyle seslendi:

"Ey insanlar! Beytullah'ı ziyaret etmek size farz kılındı. Rabbinizin emrine uyun, bu beyti ziyarete gelin."

İbrahim (Aleyhisselam)'dan bu zamana kadar hac yapmaya muvaffak olanlar, ruhu İbrahim (Aleyhisselam)'ın bu davetine **"Lebbeyk"** diye cevap veren kimselerdir.

Lebbeyk, **"Emret, emrini yerine getirmeye hazırım"** demektir.

Bir kimse o zaman İbrahim (Aleyhisselam)'ın davetine kaç kere **"Lebbeyk"** demişse, o kimseye hayatında o kadar hac yapmak nasip olur.

***

Hacılar bu günlerde kabile kabile **"Rahman'ın misafirleri"** olarak mukaddes beldelere gidiyorlar. İnşallah bir kısmı Cidde bir kısmı Medine üzerinden Mekke ve Kâbe'ye ulaşacaklar.

Bazı âlimler **"Önce Medine'de Resûlullah'ı ziyaret edip Resûlullah'tan aldıkları izinle Beytullah'a gitmenin daha uygun olacağını"** söylemektedirler.

* Bu güzel yolun yolcularına ne mutlu...

* Nasip olup nurlu Medine'ye varmak ne büyük bahtiyarlık...

* Orada Resûlullah'ın huzurunda el-pençe divan durmak ne tevâzu...

* Bizzat yüce huzurlarında, bire-bir temiz ve pâk ruh-ı şeriflerine salât-ü selâm ve Fâtiha okuyup şefaatini dilemek ne bulunmaz nasip...

* Resûlullah'ın yanında bulunan Hazreti Ebû Bekir ve Hazreti Ömer efendilerimize selam vermek, onlara ve hemen yakınlarındaki Cennetül-bakî mezarlığında menfun on bin sahâbiye Fatiha okuyup mübârek ruhlarıyla hemhâl olmak ne saadet...

* Uhud'da, şehidler serdarı Hazreti Hamza (Radiyallahü Anh) efendimizi ve Allah (Celle Celalühü) için can veren 70 şehidi gözyaşlarıyla anmak ne hüznü...

* Temeli takvâ ile atıldığı âyet-i kerimeyle bildirilen Kubâ Mescidi'nde ve 40 vakti Mescid-i Nebevî'de kılmak ne huzurlu...

* İhram giyip, adeta öbür âleme geçmek ne temizlik...

* Kâbe'yi ilk görüşte yapılan duaların kabul edileceğini bilerek el açmak ne bahtiyarlık...

* Nur içer gibi zemzem içmek ne lezzet...

* Hacer-i Esved'i selamlayıp Kâbe'nin eşiğinden öpmek, Mültezem'de Kâbe örtüsünden tutunup

göğsünü Kâ'be duvarına verip kendinden geçmek ve rabbinden af dilemek ne saâdet...

* Kâbe etrafında tavaf, Safa-Merve arasında sa'y ne tatlı yorgunluk...

* Resûlullah'ın, "Arafat'ta Allah hakkıyla ilgili bütün günahların affedileceğini, Müzdelife'de ise kul haklarının da affedileceğini" bildirmesi ne büyük müjde...

* Bu müjdenin şuuruyla Arafat ve Müzdelife'de vakfe yapıp günah ağırlığından sıyrılmak ne büyük kurtuluş...

* Mina'da şeytani ve her kötülüğü taşlamak, kurban kesip tıraş olmak ve kesilen saçlarla beraber, hafifleyip anadan doğmuş gibi tertemiz olmak ne büyük makam...

* Ve hacdan döndükten sonra oraların aşkıyla yanıp tutuşmak, o hasretle yaşayıp, o hasretle ölmek ne güzel, ne güzel...

Gelin şimdi mukaddes yolun yolcularına dönelim ve bu hislerimizi onlara mısralarla ifade etmeye çalışalım:

*Ey sen mukaddes yolcu, Rahman'ın misafiri!
Tertemiz eder bu yol, bırakmıyor hiç kiri.
Nakşolur kalbe, ruha... Çıkmayacak tesiri.
Nefis darbeler alır; olur ruhun esiri.*

Uçağına binip de yükselirken semaya,
Semanın melekleri yapıyorlar vikâye¹.
Bu yükseliş manevî yükselmeye kinâye².
Resûlullah diyarı zihinlerdeki gâye...

*Medine, nurlu belde... Son Peygamber orada...
Vardın durdun huzura, mesafe yok arada.
Teslim oldun Resûle, kalmayacak irade,
Bizi de anın orda, bir arada sırada.*

O Resûlün yanında çok aziz iki vücut,
Onların hürmetine affet bizi Ya Vedûd!
Şehitler serdarını barındırır nur Uhud,
Kalp çarpar, göz akıtır, dillerde sade sükut...

*Peygamber mescidi ki, orda cennet bahçesi³...
Âhirete açılan bir dünya penceresi.*

- 1) Vikâye: Korumak.
- 2) Kinâye: Maksadı dolaylı anlatmak.
- 3) Hadiste "Kabrîm ile minberim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir" buyrulmuştur.

*Makbuldür duâların ihlâslı her hecesi,
Hıçkırıktan boğulur insanın hançeresi⁴.*

Çoluk-çocuk, mal ve mülk, kaldı artık geride,
40 vakit namaz kıldın Mescid-i Nebevî'de,
İsmin kayda geçmişken şefaât listesinde,
Tekrar dalma günaha şu dünyayı denîde⁵.

*Cennetü'l-bakî kabrî Resûle yakın yerde,
On bin sahabî yatar üç yüz metre ilerde.
Ziyaretler yaparsın akşam-sabah, seherde,
Unutmazsın bizi de elbet ziyaretlerde.*

Resûl'ün huzurunda unutursun derdini,
Uhud Dağı önünde tutamazsın kendini.
Biraz daha anlarsın kâfir nefsin fendini⁶,
Hisseder, farkedersin boynunda kemendini.

*"Uhud'a bakınız da gözleriniz nurlansın."⁷
Düşün 70 şehidi hatıralar canlansın.
İnen yoğun nurlardan vücut rahmete kansın,
Hacılar buralarda mertebeler kazansın.*

O Mescid-i Kuba ki maneviyata geçit;
"Temeli takva ile atılan" nurlu mescid⁸.
Yedi mescidler var ki, şirke vermedi geçit.
Bağışla bizi Ya Rab! İnneke Gafûrun Mecîd.

*Kendini kabul edip, baştan başa pür-hata⁹,
Eyle şimdi ziyaret ol nebîyi son defa.
Ondan şefaât iste, de: Resûl-i Kibriyâ!
Ey şefî'ul müznibîn!¹⁰ Yâ Muhammed Mustafa!*

Ne buyurmuş nur Nebî, ona kulak ver biraz:
"Peygamber mescidinde kılınacak bir namaz,
Bin namaza denk sayar onu Rahîm-ü Feyyâz"
Bu son ziyaretimi yâ Râb, tam ziyaret yaz.

*Artık elveda dedin Resûl-i Kibriyâ'ya.
Aklında Kâbe vardır binerken arabaya.
Resûlullah bu yolu düşün, geçmişti yaya...
Lebbeyk okuyacaksın ruhunla doya doya.*

- 4) Hançere: Boğaz.
- 5) Dünyayı denî: Alçak dünya.
- 6) Fend: Hile tuzak, yalan-dolan.
- 7) Hadis meâlidir.
- 8) Âyet meâlidir.
- 9) Pür-hatâ: Hata ile dolu.
- 10) Şefî'ul müznibîn: Günahkârların şefaâtçısı.

Zülhuleyfe, ihramın giyildiği bir mahal,
Ruh çıkıp da, huzura varışı anlatan hal...
İhram kefen, sen ölü... Yasak oluyor helal,
Anlatmakla olmaz ki... Ancak yaşanacak hal...

**Gyidin beyaz ihramı, artık yönün Kâbe'ye.
Yol boyunca devam et telbiyeye, tevbeye.
Bu yol seni götürür mânen temizlenmeye.
Kalpler dönük Kâbe'ye, başka bir his gelmeye!**

Ve yolculuk sonunda göründü, işte Mekke!
Allah kelamıyla da diğer adıyla Bekke
Kâbe onda olmakla tek merkezdir elbette.
Dua kabul, Kâbe'yi ilk görüş, ilk ziyarette.

**Hazret-i İsmail'den hatıra zem-zem suyu,
Bol bol tavaf yapmalı, gece gündüz gün boyu.
Kumral, beyaz, sarışın insanlar... Kimi koyu.
Allah'ın müsafiri... Affolanlar konvoyu**

Safa-Merve tepesi arasında koşarken,
Hazret-i Hacer gibi o hisleri yaşarken,
Kalpleriniz feyizle dolup dolup taşarken,
Dua edin bizlere, mertebeler aşarken.

**Kâbe'ye birkaç metre İbrahim'in makamı,
O hisli tavaflarda an ashab-ı kiramı.
Bizden de götürünüz hürmet, sevgi, selâmı,
Hatim'de İsmail'e unutma ihtiramı¹¹.**

Hacılar istiğfarda, secdede, rükûlarda,
Nice ihsanlar olmuş ol mübârek Mina'da...
Sen de hissedeceksin el açtığın sırada,
Şeytanlar hep firarda, melekler ihtiramda.

**Vakfe en önemli farz; vakfe yeri Arafat.
Vücutlar temizlenmiş, nefiste yoktur tâkat¹².
Yağan onca rahmetler günah koymadı; fakat,
Dönüşten sonra şarttır, tam tamına itaat.**

İki nebi buluşur Mescid-i Nemire'de.¹³
Büyük günahlar erir, attığın her cemrede.¹⁴

Hiç şüphe etmeyesin afı da keremde de.
Bunun için şeytanlar ah-u figan etmede.¹⁵

**Arafat'ta günahlar affedilir ve erir,
Allah'ımız kullara nice rütbeler verir...
Müzdelife'ye sade kul hakkıyla gelinir;¹⁶
Orda bunun affına Resûl'ün sözü delil.¹⁷**

Arafat'ta hacılar kerametler buluyor,
Sadece kul hakları af olmayıp, duruyor.
Meş'ar-i Haram'daysa o da affa uğruyor,
Müzdelife rahmeti buna sebep oluyor.

**Bu belde nurlu belde; yağın rahmet, nur, feyiz.
Ak ihram içre vücut, ruhlar olur tertemiz,
Dirilir ölü kalpler, parlar alın ve beniz.
İhlâslı kullarını affediyor rabbimiz.**

Haydi tertemiz oldun, at taşları şeytana.
Kes kurbanı, tıraş ol, şükürler et Rahman'a.
Selam olsun Resûl'e, ol ashab-ı kirama.
Dualar... Akrabaya, mü'mine mü'minâta.

**Hac boyunca izin yok asla bir ihtilafa!
Sıra geldi şimdi de Kâbe'yi son tavafa.
İhlâs ile yaptınsa, şüphesiz erdin affa.
Mübârek olsun, artık girdin kurtulan saffa.**

Sıra geldi mukaddes Beytullah'a vedaya,
Selam olsun Resûller resûlü Mustafa'ya,
Niyazımız, odur ki ol Vâcip Teâlâ'ya,
Dua et, nasip olsun ziyaret, bir dahaya.

**Haccını tamamlayıp dönünce memlekete,
Şeytan hep musallattır ümmet-i Muhammed'e.
Hac kârını tevdi et¹⁸ ilâhî emanete.
Tam sevapla gidesin Firdevs adlı cennete.**

Ey tertemiz olan kul! Şunu hiç unutma ki:
İhram gibi, kalb gibi, ruh da kirlenmemeli.
Cennetin melekleri seni tertemiz bekler.
Nefis mütmain olmak... Mü'minin tek emeli...

11) İhtiram: Saygı, hürmet

12) Tâkat: Güç kuvvet.

13) Arefe günü Arafat'taki Nemire Mescidinde Hızır ve İlyas Aleyhisselamlar buluşurlar.

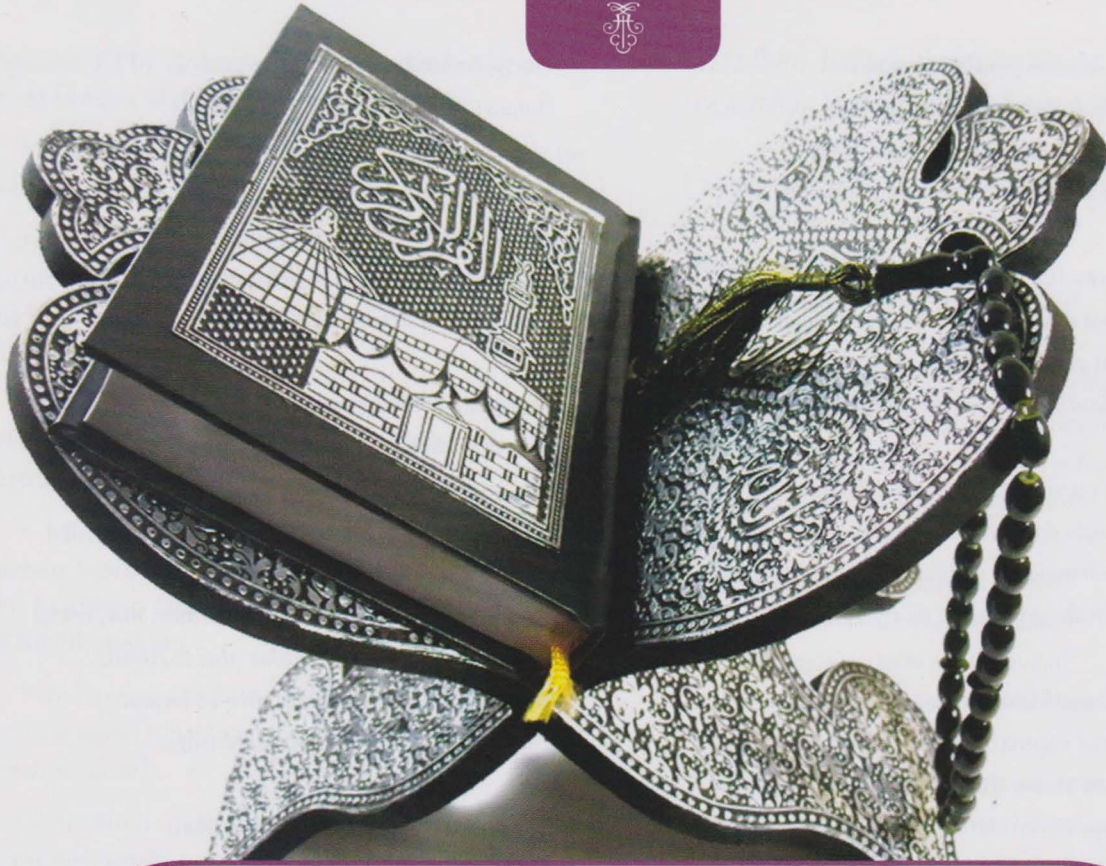
14) Cemre: Şeytan taşlamak için atılan taşlar.

15) Ah u figan: Bağırarak ağlama.

16) Müzdelife: Burada kul haklarının da affedileceğine dair hadisi şerif vardır.

17) Delil: Doğru yolu gösteren, bildiren.

18) Tevdi etmek: Emanet etmek.

KUR'AN-I KERİM'İN

DİNLEYENLERİN KALPLERİNDE HEYBET VE HAŞYET UYANDIRMASI BAKIMINDAN İCAZI

Kur'an'ın icazından biri de, dinleyenlerin kalplerine, işitenlerin kulaklarına giren korku, okunduğu andaki halinin kuvvetinden ve kıymetinin yüceliğinden dolayı kişiyi kaplayan heybettir. Şu heybet ve korku, Kur'anı yalanlayanlar üzerine çok ağır gelir. Allahu Teâlâ'nın buyurduğu gibi, Kur'anı işitmekten dolayı son derece ağırlandırlardı, nefretleri artardı. Hoşlanmadıkları için okunuşunun kesilmesini severlerdi.

Bu sebeple Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdu:

“Kur'an, hoşlanmayı için zor ve anlaşılmazdır. Kur'an hakemdir. Mü'min, onu okumakla huşusu ve ona karşı heybeti artar. Okudukça ona yönelir, ondan hafiflik ve müjdelere elde eder, zira kalbi ona meyleder ve onu tasdik eder.”

Allahu Teâlâ buyurdu:

“Rablerinden korkanların, bu Kitab'ın tesirinden tüyleri ürperir, derken hem bedenleri ve hem de gönülleri Allah'ın zikrine ısınıp yumuşar.”

(Zümer Sûresi: 23)

“Eğer biz bu Kur'an'ı bir dağ üzerine indirseydik, muhakkak ki onu, Allah korkusundan baş eğmiş, parça parça olmuş görürdün. Bu misalleri insanlara düşünsünler diye veriyoruz.” (Haşr Sûresi: 21)

Bu ayetler, kalpte hasıl olan şu mananın, Kur'ana has olduğuna delalet eder. Manalarını ve tefsirini anlamayanlara da bu mana isabet eder. Bu durum, Kur'an okuyan birini dinleyince, durarak ağlayan bir hristiyanı nakledildiği gibidir: Niçin ağladın? denilince; dedi ki: Kafiye ve veznine (tatlılığına-ahengine.)

İslam olmadan önce ve sonra da, Kur'andaki şu heybet ve korkunun hasıl olduğunu bir cemaat haber vermiştir. Onlardan kimisi ilk duyunca Müslüman olmuş iman etmiş, bazıları da küfretmiştir.

Sahih haberde¹ Cübeyr bin Mut'am'dan rivayet edilmiştir: İşittim ki Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) akşam namazında “Tur” sûresini okuyordu. Şu ayetlere gelince;

1) Buhari 6- 175 Müslim 6- 175

“Acaba onlar herhangi bir yaratıcı olmadan mı yaratıldılar? Yoksa (onlar) kendileri mi yaratıcıdır- lar?”

Yoksa gökleri ve yeri onlar mı yarattılar? Hayır! Onlar yakinen bilmezler.

Yahut Rabbinin hazineleri onların yanında mı- dır? Ya da her şeye musallat olan kendileri midir?”
(Tur Sûresi: 35-37)

Az kalsın kalbim islamlarla uçacaktı (sevinçten uçar gibi oldum.)

Diğer bir rivayette: Bu, imanın kalbime ilk yerleş- tiği andı.

Utbe bin Rebia'dan şöyle rivayet edildi:² Kendisi, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ile kavmine muhalif olarak getirdiği hükümler hakkında konuştu, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) onlara şu ayetleri okudu:

“Hâ. Mîm. (Kur'an) Rahmân ve Rahîm olan Allah tarafından indirilmiştir. (Bu,) bilen bir kavim için, âyetleri Arapça olarak açıklanmış bir kitaptır.

Bu kitap müjdeleyici ve uyarıcıdır. Fakat onla- rın çoğu yüz çevirdi. Artık işitmezler.

Ve dediler ki: Bizi çağırdığın şeye karşı kalple- rimiz kapalıdır. Kulaklarımızda da bir ağırlık var- dır. Bizimle senin aranda bir perde bulunmaktadır. Onun için sen (dilediğin) yap, biz de yapmaktayız!

De ki: Ben de ancak sizin gibi bir insanım. Bana ilâhınızın tek bir İlâh olduğu vahy olunuyor. Artık O'na yönelin, O'ndan mağfiret dileyin. Ortak ko- şanların vay haline!

Onlar zekâtı vermezler; ahireti inkâr edenler de ancak onlardır.

Şüphesiz iman edip iyi iş yapanlar için tüken-meyen bir mükâfat vardır.

De ki: Gerçekten siz, yeri iki günde yarata- nı inkâr edip O'na ortaklar mı koşuyorsunuz? O, âlemlerin Rabbidir.

O, yeryüzüne sabit dağlar yerleştirdi. Orada be- reketler yarattı ve orada tam dört günde isteyenler için fark gözetmeden azıklar takdir etti.” (Fussilet Sûresi: 1-10)

2) Siret-i İbnü Hişam 1- 314

Sonra duman halinde olan göğe yöneldi, "Ona ve yere: İsteyerek veya istemeyerek, gelin! dedi. İkisi de "İsteyerek geldik" dediler.

Böylece onları, iki günde yedi gök olarak yarat- tı ve her göğe işini vahyetti. Ve biz, yakın semâyı kandillerle donattık, bozulmaktan da koruduk. İşte bu, Aziz, Alim Allah'ın takdiridir.

Eğer onlar yüz çevirirlerse deki: İşte sizi Ad ve Semûd'un başına gelen yıldırım gibi bir yıldırım gelmesinden uyarıyorum!” (Fussilet Sûresi: 11-13)

Utbe, elini Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in mübarek ağzına tutup, akrabalık hakkı için okumayı kesmesini istemiştir.

Başka bir rivayette:

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Kur'an okurdu, Utbe, el- lerini arkasından salıvermiş ve onlara yaslanmış halde dinliyordu. Secde ayetine gelince, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) secde etti, Utbe kalktı, ne söyleyeceğini bile- medi, ailesinin yanına döndü. Yanına gelinceye kadar kavminin yanına çıkmadı. Onlara özür beyan etti ve dedi:

Vallahi benimle öyle bir kelam ile konuştu ki, vallahi iki kulağım böyle bir söz asla işitmemişti. Ona ne diyeceğimi bilemedim.

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ile muazraza arzu eden-lerden bir çoğundan, hissettikleri korku ve heybet se- bebiyle geri durdukları rivayet edilmiştir.

Nakledildiki ibni Mukaffa', Kur'ana karşı muara- za etmek istedi ve buna girişti. Bir çocuğun yanına uğramıştı, çocuk "Ey Yer! Suyunu yut!" (Hud Sûresi: 44) ayetini okuyordu. Geri döndü ve hazırladığı şey- leri imha etti. Şöyle dedi: Ben şahadet ederim ki, bu Kur'ana karşı çıkılmaz. Bu, beşer sözü değildir. İbni Mukaffal, zamanının en fasihiydi.

Yah bin Hakem el Gazzal, zamanında Ebdulüs'ün en belığıydi. Anlatılır ki kendisi bundan (Kur'ana karşı gelmekten) bir şey kasetmiş. İhlas sûresine bakmış, zannınca onun gibisini düzenlemek istemiş.

Şöyle der:

Beni bir korku ve ürperti kapladı ki, vazgeçme- ye ve Allah'a dönmeye beni sevketti.

3) İstiva: Bu mesele müteşabihattan olup bir çok kimsler bunun yan- lış teviline kaçarak ehli sünnetten kaymışlardır. İbni teymiyye ve tabileri- nin de bu gibi hususlarda yanlışları vardır. İmamı Malik'e istivayı sormuşlar. Kızarak: İstiva malumdur, keyfiyeti meçhuldür, bundan sormak bid'attır, diyerek sert cevap vermiştir. Tevil yapanlara mani olmak için sonra gelen alimlerimizi uygun manalar vermişlerdir. Düzenledi, gücü altına aldı, kas- detti gibi.

KUR'AN-I KERİM'İN BÜTÜN ZAMANLARDA BÂKİ KALAN BİR MUCİZE OLMASI

Kur'an'ın icaz vecihlerinin kabul edilenlerden biri de, ayetlerinin baki olup dünya durdukça asla yok olmayacağını Allahu Teâlâ'nın tekeffül etmesidir. (Üzerine almasıdır.) Şöyle buyurdu: “**Muhakkak Kur'anı biz indirdik, muhakak onu biz koruyacağız.**” (Hicr Sûresi: 9)

“**Önden arkadan ona batıl asla yanaşamaz. Hakim ve Hamid olan Zat tarafından indirilmez.**” (Fussilet Sûresi: 42)

Diğer peygamberlerin mucizeleri, vakitleri bitince bitmiş tükenmiştir, onların ancak haberleri mevcuttur. Aziz olan Kur'an'ın ayetleri apaçıktır, mucizeleri bugün bile -535 seneden beri- ilk inişinden şu ana kadar (şu an 1433 hicri de durum aynıdır) zahirdir, meydandadır. Delilleri hasımları kahreder, ona karşı çıkmak imkansızdır.

Geçen asırlar, beyan ehli, lisan alimleri, belâğat imamları, kelim süvarileri ve fesahatta mahir olanlarla doluydu. İçlerinde dinsizleri çoktu, şeriata düşmanlık edenleri hazır beklerdi. Onlardan, muaraza ettiklerine dair en ufak bir şey nakledilmedi. Nakzetmek (bozmak) için iki kelime dahi telif edemediler. İşlerine yarayacak bir şekilde dil uzatamadılar, noksanlık arayanlar, bu hususta zihinlerini zorlamayla da bir şey çıkartamadılar.

Bilakis kusur arayanların hepsinden nakledilen, ellerinin bu işten aciz kaldığı, itiraf ederek (kafalarını eğerek) gerisin geri döndükleridir.

KUR'AN-I KERİM'İN İCAZINA DİĞER ÖRNEKLER

Muhakkak ümmetin önder olan imamları, Kur'an'ın icazı hakkında bir çok vecih saymışlardır.

Bunların bazıları; Kur'anı okuyan bıkmaz, dinleyeni tekrarından usanmaz, bilakis okuyuşunun tekrarı tatlılığını artırır. Tekrarlanması, ona karşı sevgiyi gerektirir. Okundukça tazeliği yenilenir. Ondan başka kelimeler, her ne kadar güzellik ve belâğatta son hadde ulaşsalar da, tekrarı kişileri bıktırır, birkaç kere söylenmesi kişileri düşman eder.

Kitabımız, تنها yerlerde okundukça lezzet alınır, şiddet anında okunmasıyla dostluk-huzur hasıl eder. Ondan başka kitaplarda, bu hususlar hasıl olmaz. Diğer kitap sahipleri, bir takım vezinler nağmeler icat ederek, bunlarla insanları kendi kitaplarının okunmasına çekmeye çalışmışlardır.

Bundan dolayı, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Kur'an-ı, çok tekrarlınsa da eskimemekle, ibretlerinin tükenmemesiyle, acayibliklerinin son bulmamasıyla vasıflamıştır. Kur'an, hak ile batılı ayıran (fasledici)dir, savurma söz değildir, alimler ona doymaz, onunla (ona tabi olan) hevalar kaymaz, onunla lisanlar karışmaz. Bu öyle bir kitaptır ki, cinler onu iştince birbirlerine şöyle demekten kendilerini alamadılar:⁴

“**Acaib bir Kur'an iştittik, dosdoğru yola ulaştırıyor.**” (Cin Sûresi: 1-2)

Kur'an'ın icazından bir başka vecih: Kur'an bir çok ilim ve marifeti kendinde toplar. Araplar, genelde bunları bilmezdi; Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) de hususi olarak nübüvvetinden evvel bunları bilmezdi, bunlarla kaim olamazdı, diğer ümmetlerin alimlerinden hiçbir kimse de bunları bilemezdi, kitaplarından hiç biri de bu ilimler ve marifetlere şamil değildi.

Kur'an'da, bütün şeriat ilimlerinin beyanı toplandı, akli delillerin yollarına tenbih edildi, kuvvetli delillerle diğer ümmetlerin fırkalarına red yapıldı, lafızları kolay ve açık deliller, maksadları kısa yoldan ifade eden deliller getirildi. Benzeri delilleri getirmeye kaseden mahir (çok zeki-dâhi) olanları, henüz buna kâdir olamadılar. Ayeti kerimenin buyurduğu gibi: “**Gökleri ve yerleri yaratan, onlar gibisini yaratmaya kadir değil mi!**” “**Deki; onları ilk seferinde yaratan tekrar diriltecektir.**” (Yasin Sûresi: 79)

“**Şayet göklerde ve yerde Allah'tan başka ilahlar olsaydı, elbette fesada uğrarlardı.**” (Enbiya Sûresi:22)

Siyer ilimlerinden, ümmetlerin haberlerinden, vaazlardan, hikmetli şeylerden, ahiret haberlerinden, edeb ve ahlâkların güzelliklerinden ihtiva ettiği bir çok ilim daha vardır.

İsmi yüce olan Allahu Teâlâ buyurdu: “**Biz kitapta hiçbir şeyi noksan etmedik.**” (En'am Sûresi: 38) “**Biz sana, her şeyi açıklayan kitabı indirdik.**” (Nahl Sûresi: 89) “**Muhakkak biz şu Kur'anda insanlar için her türlü misali getirmişizdir.**” (Rum Sûresi: 58)

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdu: Allahu Teâlâ bu Kur'anı emredici, men edici, evvelden beri tabi olunan dosdoğru yol, beyan edilmiş misal olarak indirdi. Onda sizin haberiniz var, sizden evvelkilerin de haberi var. Sizden sonrakilerin haberi de var. Aranızdakilerin hükmü var. Tekrarlanması onu eskitmez, acayiblikleri bitmez. O, haktır, hezeyan (saçma söz) değildir. Kim onunla konuşursa doğru konuşmuş olur. Kim onunla hükmederse adaletli olur. Kim onunla (hasmına karşı) çekişirse, ona galip olur. Kim onun (hükmü üzere) taksim ederse, adaletli olur. Onunla amel eden mükafat kazanır. Ona yapışan, dosdoğru yola hidayet bulur.

4) Tirmizi 5- 182

Ondan başka yerde hidayet arayana, Allahu Teâlâ sapırır. Kim ondan başkasıyla hüküm vermeye kalkışır- sa, Allahu Teâlâ onu helak eder.

Kur'an, hikmetli zikirdir. Açık nurdur. Sıratı müsi takimdir. Allah'ın kopmaz ipidir. Fayda veren şifadır, kendisine yapışanı korur, tabi olanını kurtarır, eğri değil ki doğrultulsun, haktan sapmaz ki ayıplansın, acayiblikleri bitmez, çok tekrarlınsa da eskimez.

Bunun benzeri bir rivayet, İbni Mes'ud'dan gelir. Şöyle dedi: Kur'anda ihtilaf yoktur, tazeliği bozulmaz, tatlılığı yok olmaz. Onda, evvelkiler ve sonrakilerin haberleri vardır.

Hadisi Kudsîde: Allahu Teâlâ, Muhammed (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'e hitaben:

Ben, sana yeni bir kitap indireceğim. Onunla kör gözleri, kapanmış kulakları, kılıflı kalpleri açacaksın. Onda ilim kaynakları var, hikmeti anlayış var, kalplerin yağmurları var.

Ka'b tan: **"Kur'ana yapışın; zira o, akılların anlayışdır, hikmet nurudur."**

Allahu Teâlâ buyurdu:

"Doğrusu bu Kur'an, İsrailoğullarına, hakkın- da ihtilâf edegeldikleri şeylerin pek çoğunu anlatmaktadır." (Neml Sûresi: 76)

"Bu (Kur'an), bütün insanlığa bir açıklamadır; takvâ sahipleri için de bir hidayet ve bir öğüttür."

Lafızlarının vezizliği ve kelimelerinin çok manayı ihtiva etmesiyle beraber Kur'anda, lafızları Kur'andan birkaç kat daha fazla olan evvelki kitaplarda bulunan (marifet ve ilimlerin) birkaç katı toplamıştır.

Kur'anın icazından biri de; Kur'anda delil ile med- lülün⁵ biraraya toplanmasıdır. Şöyleki Kur'an'ın naz- mı, vasfının güzelliği, icaz ve belağatı ile delil getirilir. Bu belağat esnasında emirleri, yasakları, vaadleri ve tehditleri de zikredilir. Kur'anı okuyan, bir kelimadan ve bir sûreden, delilleri ve hükümleri bilir.

Kur'an'ın icaz vecihlerinden biri de; Kur'anın in- sanların kine benzemeyen manzum şekilde olması, düz yazı şeklinde olmamasıdır. Zira manzum ibareler nefislere kolay gelir, kalp onu daha fazlasıyla muha- faza eder, kulaklarda daha hoş olur, fehimlerde daha tatlı olur, insanlar ona meyleder, nefisler ona süratle yönelir.

Kur'an'ın icaz vecihlerinden biri de; Allahu Teâlâ'nın, Kur'anı öğrenenler için kolay yapması, ez- berleyenler için ezberini yakınlaştırmasıdır. Allahu Teâlâ buyurdu:

5) Kur'an okumakla, lafızlarının fesahat ve belağatı insanın ruhunda tesir ederken, ifade ettiği hükümler de, dinin temellerini ortaya kor.

"Muhakkak biz Kur'anı zikir için kolay ettik."
(Kamer Sûresi: 22)

Diğer ümmetlerden, kitaplarını ezberleyen bir kişi bile yoktur. Üzerlerine senelerin geçmesiyle toplulukları nasıl olsun! Halbuki Kur'an'ın ezberi çocuklar için bile kısa zamanda kolaydır.

Kur'an'ın icaz vecihlerinden biri de; Kur'an'ın bazı cüzlerini diğer bazısına benzer olması, nevilerinin uyumluluğunun güzelliği, kısımlarının münasebeti, bir kıssadan diğerine geçmenin güzelliği, manalarının ihtilafıyla beraber bir bölümden diğerine çıkışı, bir sûreyi emirler ve yasaklara taksimi, haber vermesi ve haber sorması, vaad ve tehdidi, nübüvveti isbatı, tevhid ve takriri, rağbetlendirmesi ve korkutması, fasıllarının arasına bozukluk girmeden daha bir çok faideleri beyan etmesi gibi.

Fasih kelimada böyle şeyler meydana gelirse, onun kuvvetini zayıflatır, sağlamlığı gider, saflığı azalır, lafızları karışmış olur.

Sâd sûresinin evvelini düşün!

"Sâd. Öğüt veren Kur'an'a yemin ederim ki"

Orada kafirlerin haberlerinden, ayrılıklarından, kendilerinden evvelki asırlar ahalisinin helakıyla ikaz edilmeleri, Muhammed (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'i yalanla- maları, kendilerine gelen şeye teaccüb etmeleri, top- lulukların küfür üzere ittifak etmeleri, kelimalarında açığa çıkan hasetleri, aciz bırakılıp düşük yapılmaları, dünya ve ahiret rüsvaylığıyla tehdit edilmeleri, evvel- ki ümmetlerin yalanlamaları, Allahu Teâlâ'nın onları helak etmesi, şu Mekke'lilere de aynı belaların gelme- siyle yapılan tehditleri, Nebi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in onlardan gelen eziyetlere karşı sabra teşvik edilmesi, geride geçen şekillerde teselli edilmesini iyice düşün.

Sonra Davud ve diğer Peygamberlerin kıssalarına başlar; bunların hepsi, en kısa veciz kelamıyla ve en güzel bir nazım ile dir.

İcaz vecihlerinden biri de; az kelimelerin ihtiva ettiği çok (manalı) cümlelerdir. Şu kısım ve Kur'an'ın icazı hakkında zikredilen şeylerin bir çoğu, bir çok vecihlerdir ki onları imamlarımız zikretmiştir, biz onları zikretmeyeceğiz. Zira ekserisi Kur'an'ın belağatına dahildir. İcazda ayrı bir fen yapılması gerekmez. Ancak belağat babında tafsil için zikredilebilir. Aynı şekilde zikrettiklerimizin bir çoğu da, Kur'an'ın hususiyetleri ve faziletleri bölümüne dahildir, icazına değil.

İcazın hakikatı dört vecihtir ki, biz onları zikret- tik. Bunlara itimat olunur. Bundan gayrisi Kur'an'ın havassı ve bitmeyen acayiblikleridir.

Allah (*Celle Celâluhü*), muvaffakiyetin velisidir.

DUÂ ORDUSUNUN GÜCÜ VE TESİRİ

Arifân Dergimizin Temmuz sayısındaki “Güldeste” köşemizde “Duâ” konusunu işlemiştik. Duâ etmenin öneminden, faziletinden, duâlarımızın kabul olunacağına inanarak ısrarla yapılması ve bu konuda acele edilmemesi gerektiğinden bahsetmiştik. İnşallah bu sayımızda da duâ konusuna devam edeceğiz. Duânın kabul edilmesi için birkaç durumun sözkonusu olduğuna temas edip duânın gücü ve tesirini anlatmaya çalışacağız.

Duâ ederken uyulması gereken bir takım edep ve şartlar vardır ki, duânın kabul eserini görebilmek için bunlara riayet etmek lazımdır. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in bir hadisi şeriflerinde bizlere yapmış olduğu uyarı, duâların kabulü için öncelikle

neye dikkat edilmesi gerektiğini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

Varlık sebebimiz şöyle buyurmuştur:

“Bir kimse uzun bir yolculuğa çıkar. Saçları dağınık, toza toprağa bulanmış bir halde ellerini semaya uzatarak; ‘Ya Rabbi! Ya Rabbi! Ya Rabbi!’ diye duâ eder. Hâlbuki yediği haram, içtiği haram, giydiği haramdır. (Kısaca) kendisi haramla beslenmiş olursa böylesinin duâsı nasıl kabul edilir?”

Yine duânın kabulü için helâl lokmanın lüzumu ile ilgili olarak, Sa’d bin Ebi Vakkas (Radiyallahü Anh) bir gün Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’e şöyle dedi:

- Ya Resûlellah! Duâ buyurun da Allah-ü Teâlâ beni duâsı makbul olanlardan eylesin.

Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

- Ey Sa'd! Helâl ve temiz rızık kazan ki, duân makbul olsun.

Gerek bu hadislerden gerekse diğer bazı hadisi şeriflerden anlaşıldığı üzere, bu iş helâl lokmada düğümleniyor. Yani duâların kabul edilmesinin en önemli şartlarından biri helâl lokma yemektir: Çünkü haram lokma duânın yolunu keser ve kabulüne engel teşkil eder, bir perde gibi duânın yüce dergâha ulaşmasına mani olur. Öyleyse duâların kabul edilmesi için evvela haramdan sakınmalı, helâl lokma yemeye, helâl elbise giymeye gayret etmelidir.

Rivayet edilir ki:

“Kûfe’de duâsı çok makbul kimseler vardı. Şayet başa zalim bir vali gelecek olsa, onlar hemen bedduâ ederler ve onların bedduâsı sebebiyle zalim vali helak olur giderdi. Bir zaman sonra Kûfe’ye zulmüyle şöhret bulmuş olan Haccâc-ı zalim vali oldu. Tabi Kûfe’de yaşayan duâsı makbul olan bu zatların nâmını, Haccâc-ı zalim evvelce duymuştu. İnsanlara çok zulmettiği için herkes tarafından “zalim” sıfatıyla anılan Haccac, o zatların kendisine de mutlaka bedduâ edeceklerini çok iyi biliyordu. Onların bedduâsından da çok çekindiği ve korktuğu için bu konuda bir hile düşündü.

Kûfe’de vali olarak göreve başladıktan çok kısa bir zaman sonra vali konağında büyük bir ziyafet tertip etti. Ve o şehrin âkil kişileriyle istişare edip onların tavsiyelerine göre şehri idare edeceğiyle alakalı her tarafa haberler yaydı. Sonra da şehirde ne kadar âbid, sâlih kimse varsa istisnasız hepsini düzenlediği bu ziyafete davet etti. Bunun üzerine bu zatlar davete icabet ettiler. Haccâc-ı zalim gelen davetlilerine yedirdi içirdi ve bol bol ikramlarda bulundu.

İşte bu ziyafetten sonra artık o zatların bedduâsından korkmadığını söyleyen Haccâc-ı zalim, bunun sebebi hakkında yakın adamlarına şöyle dedi:

- Bu kimselerin bedduâları evvelce tutuyordu ama artık tutmaz. Çünkü midelerine haram lokma girdi...”

Buyurulmuştur ki; “Duâ gök kapılarının anahtarıdır, bu anahtarın dişleri ise helal lokmadır.”

Anlatıldığına göre İbrahim b. Ethem’e gelip sordular:

- Efendim halimiz ne olacak, Allah-u Teâlâ: “Bana duâ edin, duânızı kabul edeyim.” buyurduğu halde, nice zamandır duâ ediyoruz lakin duâmız makbul

olmuyor. Bunun sebebi nedir?

Halkın bu şekilde yakınması üzerine İbrahim b. Ethem onlara şu ibretlik cevabı verdi:

* Siz Allah’ın hakkını biliyorsunuz, ancak bu hakkı yerine getirmiyorsunuz.

* “Allah Rasûlünü çok seviyoruz” diyorsunuz, lakin sünnetini terk ediyorsunuz.

* Kur’an okuyorsunuz, fakat onun emirlerine göre amel etmiyorsunuz.

* Mevla’nın nimetlerinden istifade ediyorsunuz, lakin şükürünü eda etmiyorsunuz.

* Ölümün mutlaka geleceğini biliyorsunuz, fakat hazırlık yapmıyorsunuz.

* Allah-u Teâlâ: “Şüphe yok ki şeytan sizin düşmanınızdır.” buyurduğu halde onunla mücadele etmiyor, aksine (günah işleyerek) onunla uyuşuyorsunuz.

* Kendi ayıplarınızı bırakıyor başka insanların ayıpları ile meşgul oluyorsunuz.

* Ölülerinizi gömüyorsunuz lakin bundan ibret almıyorsunuz.

* Cenneti istiyorsunuz, fakat ona girmek için gerekli salih amelleri yapmıyorsunuz.

* Cehennem ateşinden korkuyorsunuz ama (haram ve helâle riayet edip) ondan sakınmıyorsunuz.

Dolayısıyla bu tavır ve davranışlarınızla Rabbini zi gücendiriyorsunuz. Artık O, duâlarınızı nasıl kabul etsin?

DUÂ’NIN GÜCÜ VE TESİRİ

Şartlarına göre yapılan duânın tesiri çok büyüktür. Öyle ki, sultanların galibiyet ve zafer kazanmasından tutun da, memleketlerin ayakta kalıp halkın güven ve huzur içinde yaşamalarına kadar biiznillah tesir eder.

İmâm-ı Rabbânî Hazretlerinin torunu, Urvetü’l-Vüskâ Muhammed Ma’sûm Hazretlerinin ise oğlu olan Şeyh Muhammed Seyfeddin Hazretleri, Kendisinden duâ isteyen zamanın sultânına gönderdiği mektubunda şöyle buyuruyor:

“...Bu fakir duâların kabul olduğu ve dervişlerle sohbet ettiği zamanlarda, âfâkî ve enfûsi (içteki ve dıştaki) bütün düşmanlarınıza galip gelmeniz ve büyük zaferlere kavuşmanız için Allah-ü Teâlâ’ya duâ edip yalvarıyor ve O’ndan yardım diliyorum. Çünkü

İslâm'ın kuvvetlenmesi ve yayılması, duâ ordusunun yardımıyla kazanacağınız kesin zaferlere ve neticede devletin güçlenmesine bağlıdır.

Yardım iki kısımdır:

Birinci kısım, görünen sebeplere bağlı kılınmışlardır. Bu ise yardımın sûreti ve bedeni gibidir. Zaferin maddî sebebini ve zâhirini teşkil eden sebep, muhârebe meydanlarında harp eden gazâ ordularındır.

İkinci kısım ise, yardımın mânevî kısmını ve rûhunu teşkil eden gözle görülmeyen duâ ordularındır. Mânevî ordular maddî ordulardan daha kıymetli olup yardımın özü ve rûhudur. Yardımları, sebepleri, fethi ve zaferi yaratan Allah-ü Teâlâ'dır. Enfâl Sûresi'nin 10. âyet-i kerîmesinde:

“Yardım, zafer ancak Allah katındandır.” buyrulmaktadır.

Duâ ordusu, hakiki yardımı gönderen Allah-ü Teâlâ ile yine O'nun yarattığı zâhirî sebep olan gazâ ordusu arasında bir vâsita ve delildir. Ayrıca duâlar, kazâyı ve belâyı def eder. Muhbiri Sadık olan Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

“Kazâyı hiç bir şey geri çeviremez. Yalnız duâ geri çevirebilir.” buyurdular.

Duâdaki bu tesir ve kudret silahlarda asla yoktur. Duâ ordusu görünüşte zayıf ve âciz olsa da, gazâ ordusundan daha kuvvetlidir. Aynı şekilde **duâ ordusu ruh** gibidir, **gazâ ordusu da beden** gibidir. Gazâ ordusunun duâ ordusuna sığınmasından başka çaresi yoktur. Çünkü ruhsuz beden kuvvet alamaz, zafer elde edemez. Nitekim sevgili Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Muhâcirinin fakirlerini vesîle ederek Allah-ü Teâlâ'ya duâ ederlerdi. Her ne kadar bu fakir, duâ ordusundan sayılmaya lâyık değilsem de, yalnız ismim fakir olduğu için duâlarımın kabul olma ihtimâlini düşünerek dâimâ ümitliyim ve devamlı sizin zaferiniz için duâ ediyorum.

Hazırladığınız bu seferinizde, Allah-ü Teâlâ sizlere gâlibiyet ve zaferler nasîp eylesin. Bakara Sûresi'nin 127. âyet-i kerîmesinde buyurulduğu üzere:

“Yâ Rabbî! Sen duâlarımızı işitirsin, arzularımızı bilirsin. Duâlarımızı kabûl eyle.”

Vesselâm.”

Muhammed Seyfeddin Hazretleri yazmış olduğu bu mektubunda, duânın ve duâ ordusunun gücünü ve etkisini çok açık bir şekilde ifade etmiştir.

Yine duanın önemiyle alakalı olarak şöyle bir olay nakledilir:

“Selçuklu Sultanı Alâuddîn şehrin kalesini inşa edip tamamladığında, Mevlâna Hazretleri'nin babası Sultanü'l-Ulema Muhammed Bahaüddîn Veled Hazretlerini, yeni inşa ettirdiği kaleye götürdü. Ve ona bu konudaki fikrini sordu.

Bunun üzerine Muhammed Bahaüddîn Veled Hazretleri, Sultan Alâuddîn'e şöyle dedi:

Bu kale düşman akınlarını, yapılan saldırıları, hatta sel felaketlerini önlemek için fevkalâde güzel ve muhkem bir şekilde bina edilmiş. Maddi baskınlara karşı iyi bir tedbir olmuş. Lakin senin yönetimin altında bulunan mazlumların, ezilen insanların duâ oklarına karşı herhangi bir tedbir aldın mı?! Çünkü onların duâ okları, yaptırdığın bu muhkem görünen kaleyi bırak, yüz binlerce kale burcunu dahi deler geçer ve memleketini harabeye çevirir.

En iyisi sen, bunun yanında bir de adalet ve iyilikten kale burçları yaptır. Bunun ardından gerekli olan şey, hayırlı duâ orduları oluşturmaya gayret etmektir. Böylesi senin için bu surlardan ve kalın duvarlardan daha emniyetlidir. Zira memleketlerin, hatta dünyanın güven ve huzuru bu ordularla sağlanır...”

Demek ki, duâ orduları olmayan sultanlar ve liderler, her ne kadar zâhiren güçlü görünseler de neticede zafere muvaffak olamazlar. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: **“Duâ müminin silahıdır.”** buyurmuştur. Hem de öyle bir silahtır ki duâ, şartlarına göre yapıldığı zaman düşmana karşı atom bombasından daha tesirli olacağından şüphe yoktur.

KAVLÎ VE FİİLÎ DUÂ

Tabi duânın böylesine büyük etkisi var diye, sakın ola ki bu durum bizi tembelliğe ve gevşekliğe sürüklemesin. Yani bu durum, bir şeyleri elde etmek için çalışmak veya cihâd etmek yerine “hiçbir şey yapmayalım, sadece duâ edelim sonra da yatalım aşağı” şeklinde anlaşılmasın. Sadece duâ edip bir köşeye çekilmek ve duânın sonucunu beklemek doğru bir tavır değildir. Çünkü çalışmadan, gayret etmeden, sebeplere yapışmadan Allah'tan bir şeyler istemek sadece kuru bir temenniden ibarettir. Nitekim bir Hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur:

“Çalışmadan (sadece) duâ eden (ve sebeplere sarılmayan), silahsız harbe giden gibidir.”

Dolayısıyla böyle bir kimsenin savaşı kazanma ihtimali yoktur. Yani duâ etmek lazımdır ama diğer

tarafından da o duânın gerçekleşmesi için gereken maddî sebeplere sarılmak şarttır.

Mesela hasta olan ve derdinden kurtulmak isteyen bir hasta, hem doktora gidip onun verdiği reçetelere başvurmalı, hem de şifa vermesi için Allah (*Celle Celâluhû*)'a duâ etmelidir. Çünkü Allah-u Teâlâ dünyada meydana gelen tüm olayları belli sebeplere bağlamıştır, her şey Allah-u Teâlâ'nın koyduğu bir takım kanun ve kurallara göre işler. Yani kişilerin esbâba tevessül etmesi şarttır. Dolayısıyla sebeplere sarılıp gerekli tedbirler alınmalı, ancak bunları etkili kılacak olanın da Allah-u Teâlâ olduğunu bilmelidir. Doktor yahut ilaç bir sebeptir, şifayı verecek olan ise Allah-u Teâlâ'dır.

Demek ki **Fiilî duâ**; kişinin Allah'tan (*Celle Celâluhû*) istediği şeyin gerçekleşmesi için bunun zeminini hazırlaması ve Allah (*Celle Celâluhû*)'in koyduğu sebeplere yapışıp sünnetullahı uyması demektir. Yani imtihanda başarılı olmak isteyen kimse, imtihana çalışıp hazırlanmalı; tarlasından bol ürün almak isteyen bağına-bahçesine iyi bakmalı; çoluk-çocuk sahibi olmak isteyen kimse evlenmelidir. İşte bunlar hep kavli dualardır. Dolayısıyla sadece dua ederek hazırlanmadan imtihan kazanmayı, ekip-dikmeden bol ürün almayı, evlenmeden çocuk sahibi olmayı istemek ham hayaldir ve sünnetullahı aykırıdır. Aynı şekilde Allah (*Celle Celâluhû*)'in emirlerine uymadan, yasaklarından kaçmadan cennet istemek de böyledir.

Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in tebliğ ve davetle, mücadeleyle geçen hayatına baktığımızda hem kavli hem de fiilî duâyı beraber yaptığını şahid oluyoruz. Bir taraftan el açıp yalvara yakara duâ ettiğini, diğer taraftan da gerekli tüm tedbirleri alıp sebeplere sarıldığını görüyoruz.

Yani Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) duâsı kesin olarak kabul olduğu halde, sadece duâ edip kenara çekilmemiştir. O, tüm savaşlardan önce kurmaylarını toplayıp istişarelerde bulunmuş, savaş stratejisini belirleyip gerekli tedbirleri almıştır. Bütün maddî tedbirleri aldıktan sonra da Rabbine yönelip secde ederek, el açıp dualar ederek zafer için Allah'tan (*Celle Celâluhû*) yardım istemiştir.

O şanlı Bedir Savaşını düşünün... Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) önce gerekli tüm maddî hazırlıklarını yaptı ve düşman karışında saf bağladı ama o gecenin sabahına kadar da mübarek elleri yüce dergâha açılmış vaziyette duâlar edip niyazda bulundu.

Ve manevî yardım geldi. Allah-u Teâlâ melekler ordusuyla İslam ordusunu teyid buyurdu. Netice olarak; 313 kişilik İslam ordusu, 1000 kişilik müşrik ordusu karşısında galip geldi. Tabiri caizse, Efendimiz

(*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) sabahlara kadar ordusunun zafer kazanması için duâ etti, akşama kadar da ordusunun önünde kılıç salladı.

Hem maddî hazırlık yapıldı, hem de manevî hazırlık ve sonunda zafer nasip oldu.

Hendek savaşında da kazmayla, kürekle ne zorluklarla hendekler kazıldı. Bir ay müddetle müthiş bir muharebe yaşandı. Dört vakit namaz kazaya kalacak kadar şiddetli çarpışmalar oldu. Yokluk sebebiyle aklıktan karınlarına taş bağladılar ama yine de cepheyi terk etmediler. İşte tüm bunlar hep fiilî duâdır. Bunun yanında "hendeği kazdık, kendimizi garantiye aldık, artık düşman şehrimize giremez." demedi, düşmana galip gelmek için el açıp Allah'a duâ etti. Ve Allah-u Teâlâ rüzgarla, görünmeyen ordularıyla yardım etti ve zafer nasip oldu.

Nitekim Mevla Teâlâ şöyle buyuruyor:

"...Hani size (Hendek savaşında) ordular saldırmıştı da, Biz onların üzerine bir rüzgâr ve görmediğiniz ordular göndermiştik..." (*Ahzab Sûresi: 9*)

Bir de Uhud savaşını değerlendirecek olursak; Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) evvela ordusunun arkasını Uhud Dağı'na verip emniyete aldı. Müşrik ordusu arkadan kuşatma yapmasın diye de Ayneyn Tepesi'ne 50 tane okçu yerleştirdi. Yani orada gerekli tüm tedbirler alınarak fiilî dua yapılmış oldu.

Savaş başladığında tüm sahabe destan kahramanları gibi göğüs göğüse meydan muharebesi yaptılar. Neye uğradığını şaşırarak düşman ordusu gerisin geriye kaçmaya başladı. İslam ordusu büyük bir zafere imza atıyordu ki, Ayneyn Tepesi'ne yerleştirilen 50 okçu Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in sözünü tutmayıp mevzilerini terk ettiler. Yani fiilî duâyı bozmuş oldular. Böylece kazanılan büyük bir zafer neredeyse hezimete dönüşüyordu ki, Mevla Teâlâ'nın lütf-u inayeti imdada yetişti.

Evet **kavli duâ** vardır ve çok önemlidir, lakin **fiilî duâyı** da kesinlikle ihmal etmemeliyiz. Yani diliyle duâ etmenin yanı sıra kişinin fiilî duâ olarak çaba sarf etmesi, isteğine ulaşmak için elinden geleni yapması da son derece önemlidir.

Duâ ederek her türlü ihtiyacımızı lisânen Allah'tan (*Celle Celâluhû*) istemeli ama aynı zamanda sebeplere de sarılıp çalışarak o şeyi elde etmeye gayret etmeliyiz. Fakat bu arada her türlü maddî tedbiri alan ama diliyle Allah (*Celle Celâluhû*)'a duâ etmeyi unutan kimsenin hatasına da düşmemeli, her iki duâyı da birlikte yapmalıyız.

Fi emanillah!

HADDİNİ BİLMEK

Günümüz dünyası bilimsel açıdan çağının en ileri noktasını yaşamaktadır. Bilimin ön planda olması; gerçeğin ve gerçeklerin sadece bilim olarak algılanması anlamına gelmemektedir. Bu yöndeki aksi düşünce ise yanlıştır. Çünkü bilim ispatlanabilirliği, doğrulanabilirliği kadar da, çürütülebilme imkânına sahiptir. Doğal olarak yanlışlanamaz gerçeklere sahip değildir.

Günümüzde, bilimin yanlışlanabilirliğini kabul etmeyen, deney ve gözlemlerle kanunlaşmamış gerçekleri, gerçek olarak kabul etmek istemeyen ve bu görüşe kendini yakın hisseden kimseler, Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in sözlerini Kur'an'ı yaşama noktasında gerekli görmemektedirler. Hâlbuki bizi irşâd eden Cenâb-ı Hakk'ın âyât-ü beyyinât-ı vardır. Bir de bu âyât-ü beyyinâtı bize izah etmek

için Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in hikmetli sözleri vardır.

Aleyhissalât-ü Vesselâm Efendimiz, Kur'an-ı kerim'i açıklamakta, âyetlerden ilâhî maksadın ne olduğunu beyan etmekte tartışılmaz tek yetkili kişidir.

Günümüzde hadîsi şerifleri kabul etmeyen "Kur'an-ı kerim'in meâli bana yeter" diyen insanlar vardır. Bu insanlar Kuran-ı kerim'de olmayan hiçbir şeyi önemli görmezler. Bunlar böyle demekle sadece hadîsi şerifi elinin tersiyle itmekle kalmaz, Kur'an-ı kerim'deki birçok âyeti de elinin tersiyle itmiş olur. Çünkü Allâh-ü Teâlâ birçok âyetinde Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in, dinimizin anlaşılmasında ve yaşanmasında önemli rolünü vurgulamaktadır. Şöyle ki Allâh-ü Teâlâ:

“Peygambere itaat eden, Allâh-ü Teâlâ’ya itaat etmiştir”.

“Peygamberler size her ne getirdi ise hemen alın, neyi size yasakladı ise ondan da kaçının.” (Haşr Sûresi: 7) buyurmuştur.

Allâh-ü Teâlâ bizlere: “Kullarım! Kur’an-ı kerim’de ben size neleri farz kıldı isem onu yapın, neyi haram kıldı isem ondan da kaçının” buyurabilirdi. Ama Allâh-ü Teâlâ:

“Peygamber size her ne emretti ise onu hemen alın, neyi yasakladı ise ondan da hemen kaçının.”

Bir diğer âyeti kerimede ise:

“Biz gönderdiğimiz her peygamberi Allah’ın izni ile itaat edilsin diye gönderdik.” (Nisa Sûresi: 64) buyuruyor.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)’in hadîsi şeriflerine kulak vermeyen insanlar, ona itaat etmemiş, onun sözünü dinlememiş ve: “O size her neyi getirdi ise onu alın. Her neyi yasakladı ise ondan kaçının.” âyeti kerimesinin manasını anlamamış olurlar.

“Habibim! Biz sana Kuran-ı Kerim’i, insanlara indirilen âyetleri çok net bir şekilde onlara beyan edesin diye indirdik.” (Nahl Sûresi: 44) buyrulmaktadır.

Bu konuda hepimizin bildiği ve kabul ettiği, bir gerçek vardır ki, o da “namaz”dır. Namaz Kuran-ı Kerim’de Allâh-ü Teâlâ hazretleri tarafından sadece emredilir. “Dosdoğru namaz kılın.”

Namaz kaç vakittir? Kaç rekâttır? Namazın farzları nelerdir? Namazı neler bozar? Neler bozmaz? Neler sehiv secdesi ile düzelir?

Bu konuda Kur’an-ı kerimde net bir şekilde açıklama yoktur. Ayrıca Kur’an-ı kerim de açık ve net olarak “beş vakit namaz” yazmaz.

“Şüphesiz namaz; vakitleri belirlenmiş bir şekilde müminlere farz kılınmıştır.” (Nisa Sûresi, 103) buyrulmuştur.

Peki, belirlenmiş olan bu vakitlerden murâdî ilâhî nedir? Aleyhissalât-ü Vesselâm Efendimizin görevi peygamberliktir. Bunları açıklama görevi şüphesiz Aleyhissalât-ü Vesselâm Efendimizindir. Kur’an-ı kerim bu konuda:

“Hayır! Hayır! Onlar aralarındaki meselede seni hakem tayin edip verdiği karara boyun

eğmedikçe, kesinlikle mümin olamazlar.” (Nisa Sûresi: 65) buyuruyor.

Âyeti kerimeden de anlaşılacağı üzere, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)’in kararlarına ve sözlerine tamamen teslim olmak mecburiyetindeyiz

Bu konuda bir başka örnekte “zekât”tır. İslâm’ın beş şartından birisi olan zekât, ilke olarak Kur’an-ı kerimde emredilir. Fakat şartları ile, zamanı ile, miktarı ile ilgili açıklayıcı bilgiler Kur’an-ı kerimde yer almayıp, bunların tamamı Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)’in sözleri ve uygulamalarıyla netlik kazanmıştır.

Yine İslâm’ın beş şartından biri olan “oruç”la ilgili olarak Kur’an âyetlerine baktığımız zaman, ilke olarak emredilmesinin dışında, hakkında yeterli açıklayıcı bilgi bulunmamaktadır. Peki fıkıh kitaplarında vaaz edilen hükümlerin kaç tanesi âyetle ispatlanmıştır?

Allâh-ü Teâlâ: “Andolsun muhakkak sizin için Allah’ın elçisinde güzel örnek vardır” (Ahzab Sûresi: 21) buyurduğu âyeti kerimesinde, dini anlamakta ve yaşamakta Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)’in çok önemli olan konumunu açık bir dille beyan etmektedir.

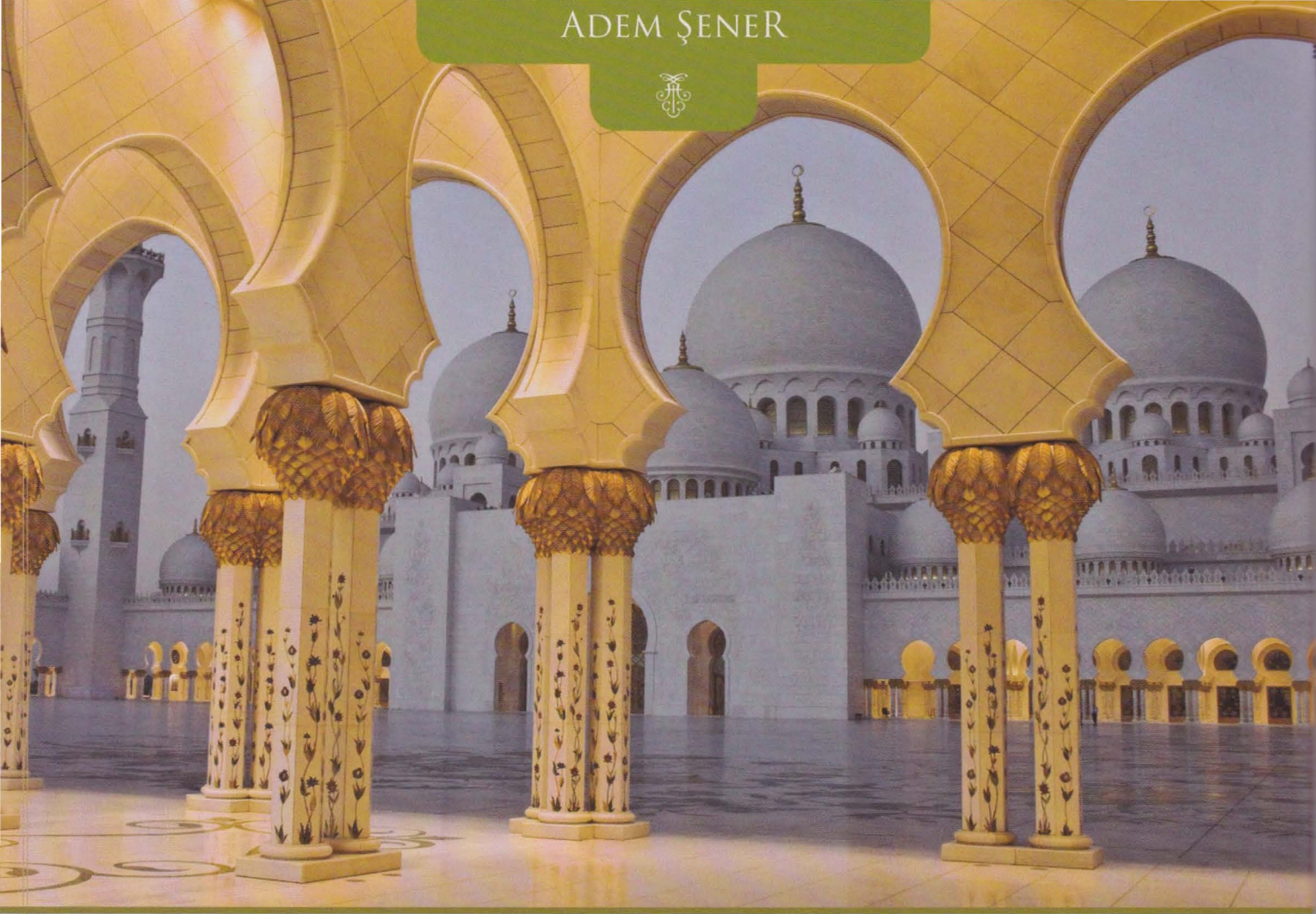
Ayrıca Âli İmran sûresinin 31. âyetinde, Allâh-ü Teâlâ’nın sevgisini kazanmanın ve ilâhî mağfirete mazhar olmanın şartı olarak, Allah Rasûlüne ittibânın zikredilmiş olması, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)’in dindeki dışlanamaz konumunu, her akıl sahibine net bir şekilde ifade etmektedir. Ayrıca Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)’in, Kur’an-ı açıklamak ve ilâhî hükümleri vaaz etmek için beyan ettiği hadîsi şeriflerin, ilâhî bir destekle olduğu da Kur’an-ı kerimde şöyle bildirilmiştir:

“O, kendiliğinden konuşmamaktadır. Onun konuşması ancak; bildirilen bir vahiydedir.” (Necm Sûresi: 3-4)

Sonuç olarak iki kısımdan ibaret olan kelime-i şehâdet’in, sadece bir kısmı ile yetinmek îmân noktasında yeterli olmadığı gibi; dini anlamakta ve yaşamakta sünnetten vazgeçip, sadece Kur’an-ı kerimle yetinmek mümkün değildir.

Mevlâ Teâlâ hakkı görüp ona uymayı, bâtılı bilip ondan sakınmayı âhirette dostları ile dirilmeyi ve Habîbi ile cennete buluşup cemâlini doya doya seyretmeyi cümlemize nasip eylesin.

Amin..

SADÂKAT

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile... Sadâkat; doğruluk, dürüstlük, kalp temizliği, verilen hükmün var olana uygun bulunması, vefa, ahde bağlılık manalarına gelmektedir. Terim olarak ise söz, fiil ve davranışlardaki tutarlılık, iç ve dışın birbirine uygunluğu, olanı olduğu gibi anlatma demektir. Sadâkat tabirinin zıddı ise yalancılıktır.

Sadâkat; doğru düşünmek, doğru konuşmak, doğru davranış sergilemek ve aynı zamanda doğruluğu kalpte korumak demektir. Bu manadaki sadâkat, izâfî bir tabir olup belli bir ölçüsü de yoktur.

Sadâkatin tasavvûfî manası ise şudur ki; kişinin mahvolması söz konusu olan durumlarda bile hak olanı söylemesi; yalandan başka bir şeyin insanı kurtarmayacağı hallerde dahi doğruluktan ayrılmaması; itikâdında şüphe, halinde leke ve davranışlarında kusur bulunmaması; özün söze uymasındır.¹

1. Kuşeyri Risalesi, 294

Zünnûn-i Mısırî Hazretleri Sadâkati:

“Sadâkat, Allâh-ü Teâlâ'nın kılıcıdır. Bir şeyin üzerine konulduğu zaman onu keser” diye tarif etmiştir.

Ali el-Dekkak Hazretleri de Sadâkati: “Nefsin-den gösterdiğin gibi olman veya olduğun gibi görünmendir” diye tarif etmiştir.

Hazreti Lokman'a “Bu dereceye ne ile kavuştun?” diye sual ettiler. “Sadâkat, emanete riayet ve bana gerekemeyeni bırakmakla” diye cevap verdi.

Sadâkat; cefa ve sefada, lütuf ve kahırda kalbin aynı durumda bulunması, her halükârda Hakk'a aynı derecede bağlı kalması, “Elest bezmi”nde Hakk'a verilen söze ve ahde vefalı olmasıdır.

Sadâkat; şeytan ile savaş, onun hilelerinden kurtuluş, vesveseden uzaklaşma ve şerden korunmaktır. Zira sadâkat, kalpten dünyaya ait olan sevgiyi çıkarma hususunda insanı mücâhede ve hayra davet eder.

İmanda sadık olan kimse, nifak, iki yüzlülük ve riyâdan kaçınır.

Konuşmasında sâdık olan kimse, ister ciddi, ister şaka olan yalandan kaçınır.

Dostlukta sadık olan kimse, dostluk ilkelerine bağlı kalır. Özveri ve fedâkarlık, hatalara karşı göz yumma, sert davranış ve cefalara tahammül, ihtiyaç vakitleri ve sıkıntılarda birliktelik, dert ve sorunlarda hem dert olmak sâdık dostun vasıflarındandır.

Zühdde sadık olan kimse, riyâkârca ve halkı aldatmak için zâhidlik, sade yaşayış ve dünyayı terk etme tezahüründe bulunmaz.

Verdiği sözde sâdık olan kimse ise, söylenenlere, kararlara ve sözlere vefa gösterir.

Sadâkatin mahalli dil, kalp ve fiillerdir. Bunların hepsi sadâkate muhtaçtır. İnsanın diliyle doğru olanı söylemesi, kalbinden geçenlerin doğru şeyler olması, fiil ve hareketlerinde istikametten şaşmaması onu dünya ve ahiret saadetine ulaştırır.

Sadâkat, Allâh-ü Teâlâ'ya kavuşma hazırlığı olup, iman ve sâlih amelin anahtarıdır. Sıdk makamı, sâlihleri Allâh-ü Teâlâ'ya yaklaştıran bir makamdır. İstikamet üzere olmak isteyen bir kimse, gafletle geçen günlerine tevbe edip peygamberî ahlâkı yakaladığı zaman, onda yavaş yavaş muhabbet, korku, hüznün, ümit, teslimiyet gibi özellikler ortaya çıkar. Bütün bu güzel hasletlerin hepsi insanı doğruluğa alıştırmaya hazırlığı ve Hakk'a ulaştırma vesilesidir.

Ahmed b. Hadraveyh şöyle der: "Allâh-ü Teâlâ'nın kendisiyle beraber olmasını isteyen kimse sıdka dört elle sarılsın. Zira Allâh-ü Teâlâ: "**Şüphesiz ki Allah (Celle Celâlühu) sadıklarla beraberdir.**" buyurmuştur."

Bu sebepledir ki sâdık olan bir kimseden Hakk'ın razı olacağı bir ahlâktan başkası görülmez. Onların hâli ya farzları ikmal etmek veya nafilere devam etmektir.

İbrahim Havvas, onların bu hâlini şöyle ifade eder: "Sâdık kimseyi, farzın edasından veya nafîle amelinden başka bir hal üzere göremezsin."²

Sadâkat, güzel alışkanlıkların ahlâka dönüşmesinde önemli bir vasıftır. Kişinin şaka bile olsa yalan söylemesi bu olgunluğa zarar vermektedir. Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri "Sadâkatin hakikati, seni yalandan başka bir şeyin kurtaramayacağı bir yerde gerçeği söylemendir" buyurmuştur.³

Kişinin tam doğru, yani sıddık olabilmek için:

Doğru sözlü olmalı, zaruret olmadıkça imalı konuşmamalıdır.

Büyüklerden birisi zâlimlerden kaçıp Habib-i Acemî'nin evine saklandı. Zâlimin zulmünden kurtulmak için yalan söylemek caiz olduğundan, "Sorana olursa yok dersin" dedi. Biraz sonra zâlimler gelip sordular. "İçerde" diye cevap verdi. İçeriye iyice aradılar. Bulamayıp oradan ayrıldılar. "Niye böyle yaptın?" diye sorunca Habib-i Acemî: "Yalan söyleseydim, ikimiz de helak olmuştuk. Doğru söylemenin bereketiyle ikimiz de kurtulduk" diye cevap verdi.

Sadâkat için niyette ihlâs şarttır. Şayet davranışlarda nefsin arzuları karışır, bu niyetten ihlâs kalır. Bu kimse yalancı olur.

Azminde doğru olmalıdır. Mesela, "Allâh-ü Teâlâ bana şu malı verirse veya şu makama geçersen, şu hizmeti yaparım" diyen kimse, o mala veya o makama sahip olunca, zaruretsiz sözünde durmazsa, azminde sâdık değildir.

Verdiği sözde durmalıdır.

Doğru iş yapmalıdır. İçi ile dışının bir olması adalettir. İçinin dışından iyi olması fazilettir. İçi dışına uymayan insana doğru denmez.

Bütün işlerde doğru olmalıdır.

Gencin birisi Kâbe-i Muazzama'nın etrafında hep "Ey sadıkların yardımcısı olan Allah'ım! Ey haramdan sakınanların yardımcısı olan Allah'ım! Sana hamd-ü sena ederim" diye dua ederdi. Birisi sordu:

- "Neden hep aynı duayı yapıyorsun, başka bir şey bilmiyor musun?" O da anlattı:

- "7-8 sene önce yine Kâbe-i Muazzama'da iken içi altın dolu bir torba buldum. Tam 1000 altın vardı. İçimden bir ses 'Bu altınlarla, şunları şunları yaparsın' diyordu. 'Hayır' dedim kendi kendime. 'Bu benim değil, başkasının malı, kullanmam haram olur' dedim. Bu sırada birisi 'Şöyle bir torba bulan var mı?' diye bağırdı. Çağırdım onu. 'Nasıl bir torbaydı, içinde ne vardı' diye sordum. Torbayı tarif etti ve 'İçinde 1000 altın vardı' dedi. 'Al öyleyse torbanı' diyerek verdim. Adam torbayı açıp içinden bana 30 altın verdi.

Pazara gittim. Temiz yüzlü genç bir esiri överek satıyorlardı. Gencin temizliği dikkatimi çekti. Yanlarına gittim ve 'Bu köle için ne istiyorsunuz' dedim.

2. Kuşeyri Risalesi, 294

3. Kuşeyri Risalesi, 294

'30 altın' dediler. Adamdan aldığım 30 altını verip genci satın aldım. Bir iki yıl geçti. Genç çok çalışkan, çok edepli idi. Onu aldığımı çok memnun olmuşum. Bir gün onunla giderken karşıdan iki üç kişi geliyordu. Genç bana dedi ki: 'Efendim, ben Fas emirinin oğluyum. Bu gelenler babamın adamları. Beni buldular. Senden beni satın almak isterler. Sen iyi bir insansın, onlara 30 bin altından aşağıya satma' dedi.

O kişiler yanıma geldi ve 'Bu esiri bize satar mısın' dediler. 'Satarım' dedim. '60 altın verelim' dediler. Olmaz dedim. 'İyi ama sen bunu 30 altına almadın mı? Biz sana iki mislini veriyoruz' dediler. 'Öyleyse gidin pazardan alın' dedim. Artıra artıra 20 bin altına kadar çıktılar. "30 binden aşağı olmaz" dedim. Çaresiz kabul ettiler. Altınları verip genci alıp gittiler. Ben o 30 bin altınla işyerleri açtım, ticaret yaptım, daha çok zengin oldum.

Bir gün bana arkadaşlar 'Çok zengin bir ailenin iyi bir kızı var. Babası yeni vefat etti. Onunla seni evlendirelim' dediler. Ben de 'Olur' dedim. Nikâh kıyıldı. Deve yükleri çeyizini getirdiler. Çeyiz arasında bir torba dikkatimi çekti. Kıza 'Bu nedir' dedim. 'İçinde 970 altın var, babam Kâbe-i Muazzama'da bunu kaybetmiş, bulan gence otuzunu vermiş. Kalanını da bana hediye etti, 'Çeyizine koyarsın' dedi.'

Demek ki bulduğum altınlar benim rızkım imiş, vermese idim haram yoldan gelecekti, şimdi helal yoldan yine bana geldi."

Allâh-ü Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de "**Sadıklar la beraber olun**"⁴ diye emretmekte ve Sadâkat vasfını medh etmektedir. Diğer taraftan Enbiya ve büyüklerden bazılarını "Sıddîk (iş ve sözü doğru olan)" ve "Sâdık'ul va'd (vadine sâdık)" unvanıyla anmaktadır.

Hz. Âişe (Radiyallahü Anhâ)'nın lakabı da "Sıddîka" idi. Sadâkat nimeti, Allâh-ü Teâlâ tarafından bazı insanlara verilmiş bir hediyedir. Allâh-ü Teâlâ sıddıkları; şehitler, peygamberler ve salihlerle birlikte saymıştır.

İmâm-ı Sâdık (Rahmetullâhi Aleyh)'in buyurduğu gibi; sosyal ve ahlâkî meselelerde bütün peygamberlerin davet levhaları başında "doğru sözlü olmak" ve "emaneti sahibine iade etmek" yer almıştır.

"Allâh-ü Teâlâ, bütün peygamberleri doğru sözlü olmak ve emaneti, ister iyi olsun ister kötü sahibine geri çevirmekle memur kılmıştır."⁵

4. Tevbe Suresi: 119
5. Kafi, c. 2, s. 104

Sadâkatin fazileti hakkında İbn-i Mes'ud (Radiyallahü Anh)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Sıdk insanı birr'e (Allâh-ü Teâlâ'yı razı edecek iyiliğe) götürür, birr de cennete götürür. Kişi, doğru söyler ve doğruyu arar da sonunda Allâh-ü Teâlâ indinde sıddîk (doğru sözlü) diye kaydedilir. Yalan da kişiyi haddi aşmaya götürür. Haddi aşmak da ateşe götürür. Kişi yalan söyler ve yalanı araştırır da sonunda Allâh-ü Teâlâ indinde yalancı diye kaydedilir."⁶

Yine İbn-i Mes'ud (Radiyallahü Anh)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Kul, devamlı olarak doğru söyler ve doğruyu araştırırsa Allâh-ü Teâlâ yanında sıddîk yazılır. Çok yalan söyler ve yalanı araştırırsa Allâh-ü Teâlâ yanında çok yalancı olarak yazılır."⁷

Ebi'l-Cevzâi, Hasan İbn-i Ali'ye "Rasûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'dan ne ezberledin?" diye sorduğunda şu cevabı almıştır:

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den "Sana şüphe veren şeyi terk et, emin olduğun şeye ulaşincaya kadar git. Zira sıdk (doğruluk) kalbin itmi'nanıdır, yalan şüphedir" sözünü ezberledim."⁸

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) sadâkati ve sıddıkları övdüğü gibi, bunun zıddı olan yalancıları da yermiş ve zemmetmiştir.

"Üç sınıf insan cennete girmez:

1. Zinâkâr yaşlı,
2. Yalancı lider,
3. Kibirli fakir."⁹

Sadâkat her Müslüman'ın şiarı olmakla birlikte tasavvuf ehli olan mürid için daha fazla önem arz etmektedir.

Tasavvuf yoluna girmiş olan mürid, mürşidine ve vazifelerine karşı sadâkat içinde olmalı, nefsin ve şeytanın vesveselerine kesinlikle yol vermemelidir.

6. Buhârî, Edeb: 69; Müslim, Birr: 102, 103; Muvatta, Kelam: 16; Ebu Dâvud, Edeb: 88; Tirmizî, Birr: 46
7. Buhârî, Rikâk: 38; Müslim, Birr: 29; Ebû Dâvud, Edeb: 78; Ahmed b. Hanbel, Müsned: 1/399
8. Tirmizî, Kıyâmet: 61; Nesâî, Eşribe: 50
9. Müslim, İman: 172

MÜRŞİDİNE KARŞI SÂDİK OLDUĞUNU İDDİA EDEN BİR MÜRİDDE ŞU VASIFLAR BULUNMALIDIR

Mürid, mürşidini sevmeli ve sevginin bir nişanesi olan itaati de tatbik etmelidir. Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem): “**Kişi sevdiği ile beraberdir**”¹⁰ buyurmuşlardır.

Sevgiden de itaat doğar. Abdullah İbn-i Mübarek (Rahmetullâhi Aleyh): “Seven, sevdiğine itaat eder” buyurmuştur.

İmam-ı Rabbani (Kuddise Sirruhu): “Nakşî büyüklerinin baş sermayesi muhabbet olup, onun lâzimesi (ayrılmaz parçası) olan matluba (talep edilene) itattır” buyurmuşlardır.

Mürid, bağlı olduğu tarikatın büyüklerine ait olan eserleri okumalı ve onlarda belirtilen usullere riayet etmelidir. İmam-ı Rabbani (Kuddise Sirruhu): “Şer’i hükümleri ve fetvaları ahiret ulemasından sorup öğrenmek uygundur. Böyle mübarek insanların sözleri ve kitapları tesirli olur. Bunların nefeslerinin bereketiyle amelde muvaffakiyet hâsıl olur”¹¹ buyurarak, büyüklerin eserlerinden istifadenin önemine işaret etmiştir. Mektûbât, Risâle-i Kudsiyye, Risâle-i Hâlidîyye, Nefahâtü’l-Üns, Reşahât gibi eserler de bizim yolumuzun büyüklerinin tavsiye ettiği önemli eserlerdir ve her evde bulunmalıdır.

Kendi mürşidine diğer meşâyıhtan daha fazla tazim etmeli, mürşidinin kendi terbiyesi için yegane vesile olduğunu bilmelidir.

Şeyhine itiraz etmemeli, mürşidinin hüsn-ü teveccühünü kazanmaya gayret etmelidir.

Kimseyi mürşidinin aleyhinde konuşurmamalıdır.

Sahip olduğu bütün iyiliklere mürşidinin vesile olduğuna inanmalıdır.

Mürşidine malı ve canıyla hizmet etmelidir.

Her hususta mürşidine danışmalıdır.

VAZİFELERİNE KARŞI SADIK OLAN BİR MÜRİDDE ŞU VASIFLAR BULUNMALIDIR

* Çalışkan olmalıdır.

* Virdini her gün aksatmadan yapmalıdır.

10. Buharî, Edeb: 96, İbn-i Mâce: 2536, Ebû Dâvud: 4031

11. İmam-ı Rabbani, Mektubat, Cilt: 1, 73. Mektup

* Tarikat ve hakikat ile ilgili ilimleri ehil olanlara anlatmamalıdır.

* Güzel ahlaklı olmalıdır.

Kimseyi hakir görmemeli, kibirden sakınmalı, tevazu sahibi olmalı, tefekkür üzere bulunmalı, cömert olmalı, nimetlere şükretmeli, sabırlı olmalı, yalan sözden çekinmeli, kendisine ihsan olunan nimetleri Mevlâ’dan bilmelidir.

* Aynı yolda bulunduğu ve aynı meşrebe bağlandığı ihvanını sevmeli ve onlarla güzel geçinmelidir.

* Nafle ibadetlerini dikkatle eda etmeli ve gevşeklik göstermemelidir.

* Hatm-i hacegân ve teveccühün edeplerine riayet etmelidir.

* Şeriat ve zikir ehli olan kimseler ile arkadaşlık etmelidir.

* Dinin emir ve nehiyelerine riayet etmelidir.

Hanım müridler tesettürlü olmalı, haramlardan uzak durmalı, zâlimlere meyletmemeli, bid’atlerden kaçınmalı, sünnete son derece riayet etmeli, farz namazlarını dikkatle eda etmeli, şeytana aldanmamalı, düğün ve sünnet gibi cemiyetlerde İslâmî ölçüyü muhafaza etmelidir.

* Kötü ahlaktan sakınmalıdır. Gazaplanmamalı, söz gezdirmemeli, alaydan kaçınmalı, boş sözlerden uzak durmalı, gıybetten sakınmalı, kıskanmak ve kıskandırmaktan uzak durmalıdır.

* Her zaman hizmete hazır olmalıdır.

* Kur’an-ı Kerim’i düşünerek okumalıdır.

* Helal yemeli, haram ve şüphelilerden kaçınmalıdır.

* Az yemeli, az uyumalı ve fuzûli konuşmamalıdır.

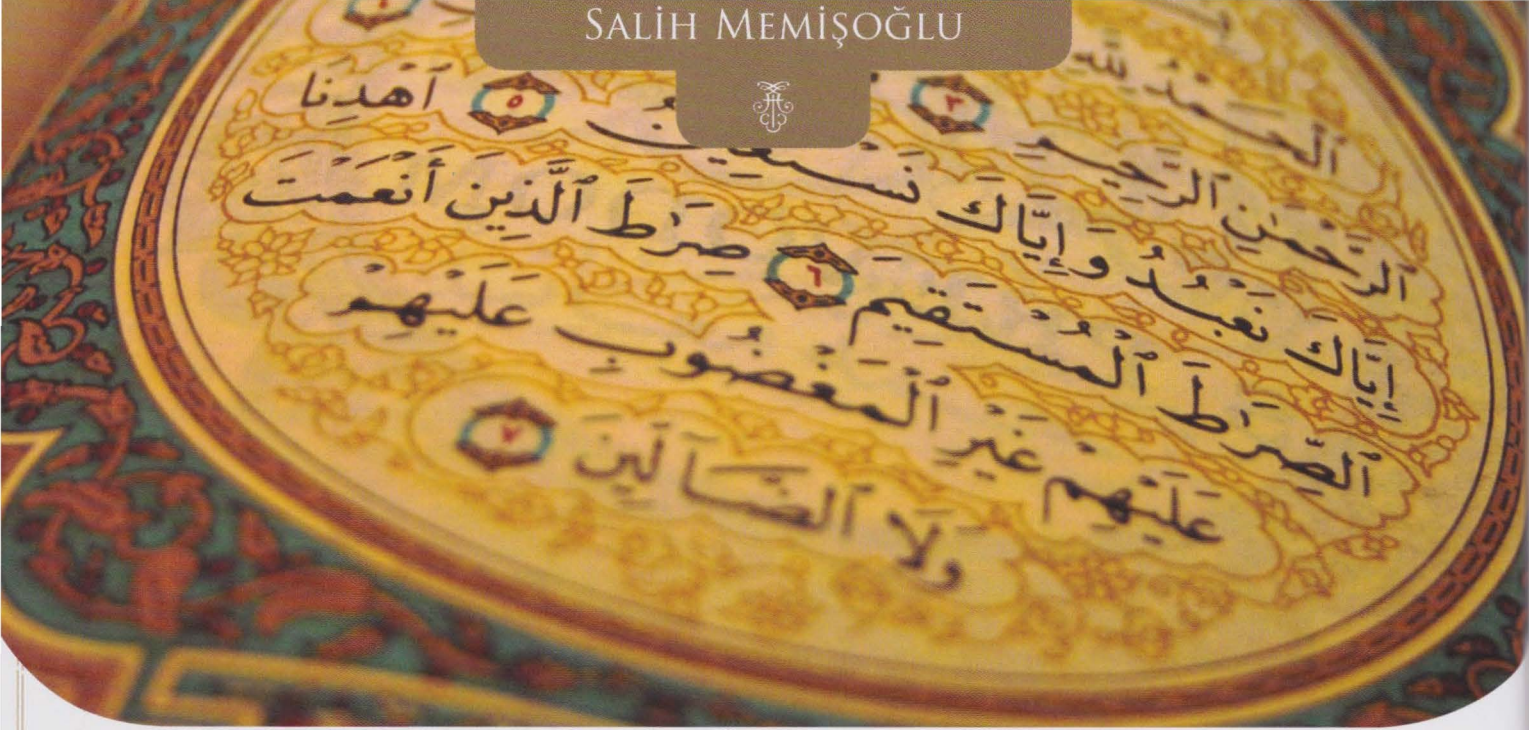
* Tarikatının silsilesini bilmeli ve müşküllerinin halli için onları vesile bilmelidir.

* Meşâyihın kabirlerini ziyaret ederek onlardan himmet istemelidir.

* İlim öğrenme hususunda gayretli olmalıdır.

Rabbim cümlemizi sadâkat ehli olan ve sâdıklarla beraber olan kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcınız olsun...

CİNLERDEN KORUNMA YOLLARI

Değerli okurlarımız... Bu ay ki yazımıza başlamadan önce Allah (*Celle Celalûhu*)'ın selamı rahmeti bereketi ve duaları hepimizin üzerine olsun demekle başlayalım.

Yeryüzünde 18 bin alem yaratılmış varolduğunu biliriz ve bunları saymaya kalksak; insanlar, hayvanlar, bitkiler, cinler vs... Yani 10 tane sayamayız. Diğerleri ise Allah (*Celle Celalûhu*)'ın bildiği canlı varlıklardır. Bunlardan bir tanesi de cinlerdir, yani halk tabiriyle 3 harfli veya enerjilerdir. Bu konu Kuran-ı Kerim'de ayetlerle mevcuttur:

Rahman sûresi (15-39-56-74), İsrâ sûresi (88), Ahkaf sûresi (28-29), Fussilet sûresi (25-29). Toplam 32 yerde bahsedilmektedir.

Mesela Enam sûresinde 112 ve 113. ayetlerde Allah (*Celle Celalûhu*) diyor ki:

"Aldatmak için birbirlerine cazip sözler fısıldayan cin ve insan şeytanlarını Hazreti Peygambere düşman yaptık, bu şeytanlar ahrete inanmayanların kalplerinin o sözlere yönelmesi, ondan hoşnut olması ve kendilerinin işledikleri suçları işlemeleri için böyle yaparlar. Rabbin dileseydi bunu yapamazlardı sen onları iftiraları ile baş başa bırak."

Rahman sûresi 15 ve 16. ayetlerde: "Cinleri öz ateşten yarattı o halde rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlayabilirsiniz?"

Demek ki Kuran-ı Kerim'de bunlar vardır. Onlar da yerler, içerler ve ürerler. Ama büyütülecek kadar güçlü değiller, çok hızlı hareket ederler. Ama gökyüzüne çıkıp bazı sırlara ulaştıklarında Allah (*Celle Celalûhu*) "biz onları delici alevle alevlendirdik" deyip o sırrı ellerinden almıştır. Yani kısacası onların varlığına inanmak zorundayız ama gözümüzde büyütmeden. Çünkü Allah (*Celle Celalûhu*) yarattığı her şeyin üstünde ve tam donanımlı in-

sanoğlunu yaratmıştır ki, onlardan korkmaya gerek yoktur. Korkmak yok ama korunmak var; korunmakta öyle durup dururken olmaz. Bu konuda Allah (*Celle Celalûhu*) bize korunma yollarını Peygamber Efendimiz (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) vasıtasıyla iletmıştır.

CİNLERDEN NASIL KORUNUR?

Mesela sabah evden çıkarken:

7 Ayetel kürsi bunun adına zırh koruyucu derler. Bunlardan birinciyi okuyup sağımıza, ikinciyi solumuza, üçüncüyi önümüze, dördüncüyi arkamıza, beşinciyi yukarıya, altıncıyi aşağıya, yedinciyi okuyup sonunda **hif-zuhüma vehüvel aliyül azim** deyip içimize çekeriz ve bir falak nas okuduktan Allah (*Celle Celalûhu*)'a sığınırız ve yalnız Allah (*Celle Celalûhu*)'dan yardım isteriz.

Başka bir misal verecek olursak: 1 bardak suya;

1 Fatiha,

1 Ayetel kürsi,

11 ya Allah ya Fettah el Azim, el Kerim, er Rahim deriz ve bu suyu sabah evden çıkarken içer çıkarız.

Veya:

7 zeytin veya hurma üzerine;

1 Sübhaneke,

1 Fatiha,

3 İhlas,

1 Kafirun sûresi okunup yenirse biiznillah çok faydalı olur ve bunlar koruyucu olurlar.

Bunları yaparken onlara zarar verici şeylerden de kaçınmamız lazımdır çünkü zarar her şey için yasak kılınmıştır.

Mesela üç gün önce birisi benim ofisime geldi "**hocam ben banyoya girdiğimde arkamda sanki birisi beni izliyor nefesini ensemde hissediyorum ama tuvalette öyle bir şey olmuyor sadece banyoda oluyor...**"

Araştırdım ve baktım ki kişi abdest aldığı lavaboda idrarını yapıyor. Sonra neden böyle yaptığını sordum bana "eskiden beri gelen bir hastalık" dedi. Yani hem lavaboya abdest alıp hem idrar yapmayacağız hiç gücenmeyelim Allah (*Celle Celalühu*) şaşırtmasın her şey olabilir.

Yine bir gün birisi geldi "hocam bir yerde define var biz bunu çıkaramıyoruz" dedi. Neden dedim, cevaben "bir hoca aldık yanımıza definenin yerini kazmaya başladık 1 metre indik yok, sonra hocaya sorduk cinler ne diyor diye; hocanın dediği yarım metre sağa kaçtı sola kaçtı derken 2 metre indik ve sonra bir yılan gömleği gördük işte cinler altını yılan gömleğine çevirmişler" deyip yanındakileri inandırmış. Adam eve gelmiş uyuyor rüyasında gündüz yaşadıklarını yaşamış ve kafasına takılmış. Kendini psikolojik olarak hasta etmiş.

Sayın okuyucular... Burayı iyi dinleyin.... Eğer cinler yer altındaki definelerin ve altınların yerlerini bilseler ben yer altından hiçbir şey bırakmam. Hangi hoca şurada altın var derse ona asla inanmayın o hoca yalan söylüyor. Yok sağa döndü, yok sola döndü hep yalan. Asla bu yolda bir kuruş para harcamayın, böyle bir şey söyleyen hocaya sadece şunu söyleyin; "**eğer altın varsa sen kaz ortak olalım.**"

İnanmayın kardeşler cinlerle görüşmenin de bir usulü var hem de öyle kolay değil. Bu konuda çok arayan olduğu için biraz üzerinde durmak istedim. Dönelim meselemize olup olmayan yöntemlerle sizlere vesvese verebilir ve bütün kötülükleri size andırır ve onları beyinizden çıkaramazsınız.

Bu konuda size yine korunma yollarından bir yol göstereyim:

Bir Cuma günü sala vakti öğlen namazına doğru bir bardak zemzem suyuna;

Yasin sûresi 1 mübine kadar,

Hadid sûresi 1-5,

Rahman sûresi 15-16 dahil,

Enam sûresi 128-130 ayetler,

Cin sûresi 1-15 ayetler

101 defa ya Allah, ya Fettah, el Azim, el Kerim, er Rahim deyip o suyu içen kişiye Allah (*Celle Celalühu*) 41 gün bütün kötülüklerden korur. Ben bu işlemi yıllarca denedim ve çok muvaffak oldum.

Bir gün bir zata (efendi hazretlerim) dedim ki bana cinlerden korunmak için bir terkip ne verirsiniz benim yazdığımın aynısını söyledi ve şok oldum sanki anlaşsız gibi aynı ayetleri ve terkipi söyledi.

Bazen bunların şöyle belirtileri olabilir:

* Kişi ışıklar görür, sesler duyar.

* Tv'den haber izler, ondan bahsedildiğini anlar.

* Bazen arı vızıldamaları ve emirler alır.

* Son namaz kılma veya dinden çıkıcı şeyler veya kendini bir melek yerine koyar ben cebrailim der -haşa-

* Seccade görmek istemez.

* Uyuyunca onlarla ilişki yaşar ve cinsel yönden şehveti artar veya tam tersi biter.

* Midemde yılan var der ağzından bir şeyin girip çıktığını hissederek.

* Ana-babasını veya karısını domuz gibi görür.

* Ezan sesinden çıldırır.

* Eşi evde iken onu görmek istemez ama evden ayrılınca onu özler.

* Abdesti varken şüphe duyar veya abdestim olmadı diye 10 sefer abdest alır.

* Banyom olmadı diye banyodan çıkmaz.

* Kafasına inkarcı düşünceler gelir vs.

Şimdi burayı iyi okuyun... Bu yazımızı okuyan kişiler hemen şunu söylerler "tamam hocanın dediklerinden bir tanesi ben de var."

Hemen kendi kendinizi hasta etmeyin. Bu konuları ben doktorlarla görüştüm gerçekten bunlar hem hocalık hem doktorluk olabilir. Bunlar tıp dalında obsesif kompulsif bozukluk veya 2 uçlu mizac bozukluğu veya buna benzer hastalıklar olabilir. Bunun için önce doktora gideceksiniz doktorun yanında daha önce verdiğim usulleri yapabilirsiniz. Yani tıbbın yanında alternatif tıbbı kullanabilirsiniz ama asla doktordan vazgeçmeyin çünkü doktorun verdiği ilaçlar Allah (*Celle Celalühu*)'ın Şafi derecesinden gelir.

Bizim halkımızda yanlış bir kanaat var! "**O ilaçlar alışkanlık yapıyor veya içinde kimyasal madde var...**" Ben bu konuda çok araştırdım doktorlardan öğrendim ki yeşil reçete olmayan ilaçlar bağımlılık yapmaz. Düşünün sinirleriniz yıpranmışsa onu neyle güçlendireceksiniz veya şeker hastaları nasıl insülini alırsa bu da bunun gibidir. Doktorları da iyi seçmemiz lazım.

Bir gün bana bir kişi geldi Almanya'dan. "**Hocam ben sara hastasıyım taa Almanya'dan geldim bir hoca bana senin kafanda cin var dedi bana ilaçları kestirdi ve ben şimdi bayılmıyorum**" dedi. Ben bakınca şahsa gerçekten hocalık işi olmadığını doktorluk olduğunu kanaat getirdim ve ilacını kesmemesini söyledim.. Tabii hasta bir sene ilaç almış vücut depolama yapmış o zannediyor ilacı kesince düzeldim... Aradım 1 hafta geçeli hasta 2 saatte bir bayılmaya başladı düşmeler vs... Ben o hastayı denemek için benim iyi tanıdığım nörolog Ali Akbene getirdim ve ilacını almaya başlayınca düzeldi ve hasta kendine geldi. Bu konuda çok tecrübelerimiz var duadan eksik olmamalı ibadetlerimize ehemmiyet vermeliyiz.

Yazımıza burada son verirken selam saygı ve muhabbetlerimizi sunar sizleri Allah (*Celle Celalühu*)'ın rahmetine emanet ederim.

FIKHÎ SORULARINIZA CEVAPLAR

Allah (Celle Celâluhû)'a hamd, Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e ehl-i beyti ve ashabına selam ederiz.

KABİRDE HESABA ÇEKİLMEK VAR MIDİR?

Defin işlemi tamamlanıp insanlar mezar başından uzaklaştıktan sonra, Allah Teâlâ ölen kişiye ruhunu iade edecek. Hissetme özelliklerini geri verecektir. Böylece hitabı anlar hale gelecektir. Sonra iki melek gelecek; ona, rabbinden, dininden ve peygamberinden sual edecekler. Dünyadaki insanların hiçbirisi bunu işitemeyecektir.¹

Hadîs-i Şeriflerin ışığında kabir sualinin bu şekilde gerçekleşeceği haktır. Bütün Ehl-i Sünnet bunu kabul etmiştir. Artık bunların tamamına inanmak vaciptir. Hadîs-i Şeriflerin zahirinden anlaşılan da budur.

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا وُضِعَ فِي قَبْرِهِ وَتَوَلَّى عَنْهُ أَصْحَابُهُ وَإِنَّهُ لَيَسْمَعُ قَرْعَ نِعَالِهِمْ أَتَاهُ مَلَكَانِ فَيُقْعِدَانِهِ فَيَقُولَانِ مَا كُنْتَ تَقُولُ فِي هَذَا الرَّجُلِ لِمُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

1) Cevheretü't-Tevhîd Şerhi, Lekkânî, Şerhü Fıkhî'l-Ekber, Molla Ali el-kârî

فَأَمَّا الْمُؤْمِنُ فَيَقُولُ أَشْهَدُ أَنَّهُ عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ فَيَقَالُ لَهُ انْظُرْ إِلَى مَقْعَدِكَ مِنَ النَّارِ قَدْ أَبْدَلَكَ اللَّهُ بِهِ مَقْعَدًا مِنَ الْجَنَّةِ فَيَرَاهُمَا جَمِيعًا وَأَمَّا الْمُنَافِقُ وَالْكَافِرُ فَيُقَالُ لَهُ مَا كُنْتَ تَقُولُ فِي هَذَا الرَّجُلِ فَيَقُولُ لَا أَدْرِي كُنْتُ أَقُولُ مَا يَقُولُ النَّاسُ فَيَقَالُ لَا دَرَيْتَ وَلَا تَلَيْتَ وَيُضْرَبُ بِمِطْرَاقٍ مِنْ حَدِيدٍ ضَرْبَةً فَيَصِيحُ صَيْحَةً يَسْمَعُهَا مَنْ يَلِيهِ غَيْرَ الْعُقَلَيْنِ

Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) bu-yurdular ki: “Kul kabrine konulup, yakınları da ondan ayrılınca -ki o, geri dönenlerin ayak seslerini işitir- kendisine iki melek gelir. Onu oturturlar ve: “Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) denen kimse hakkında ne diyordun?” diye sorarlar.

Mü'min kimse bu suâle: “Şehadet ederim ki, O, Allah'ın kulu ve elçisidir” diye cevap verir.

Ona: “Cehennemdeki yerine bak! Allah orayı cennette bir mekâna tebdil etti” denilir. (O'da bakar) her ikisini de görür. Allah da ona, kabrinden cennete bakan bir pencere açar.

Eğer ölen kâfir ve münafık ise (meleklerin suâline): “(Sorduğunuz zatı) bilmiyorum. Ben de herkesin söylediğini söylüyordum!” diye cevap verir. Kendisine: “Bilmedin ve tabi olmadın!” denilir. Sonra demir bir çekiçle kendisine bir kere vurulur. (Sopanın acısıyla) öyle bir çığlık atar ki, insan ve cinler dışında, yakınında bulunan herkes sesini işitir.”²

KABİR AZABI VAR MIDIR? DELİLİ NEDİR?

Kabir azabından maksat; Allah Teâlâ'nın kullarına murat ettiği azaptır. İster kabre gömülmüş olsun, isterse de denizde boğulan, yakılıp kül olan, yırtıcı hayvanın yediği, büyük bir balığın yuttuğu gibi öldükten sonra gömülmemiş olsun, azabı varsa onu çekeceğinde bir kuşku yoktur.

Ehl-i Sünnet'e göre bu azabın mahalli beden ve ruh berabercedir. Yani azabı çekecek olan sadece ruh değildir. Aksine beden de azap çekecektir. Şöyle ki ruh tekrar cesede iade edilecek ve Allah Teâlâ'nın irade ettiği azabını cesetle birlikte görecektir. Bu azap ümmeti Muhammed'den olsun veya olmasın günahkâr Müslümanlar, kâfirler ve münafıkların hepsi için geçerlidir. Ancak bu azap, bazı günahkâr Müslümanlar, kâfirler ve münafıklar için daimi yani haşir gününe kadar devam edecektir. Günahı az Müslümanlar için ise aralıklı ve hafif olacaktır. Kıyamete kadar sürmeyecektir.

Şöyle ki hayır duaları ve kesintisiz sadaka hükmünü alan bazı hayır hasenat gibi şeylerle azap durdurulacak veya hafifletilecektir.³ Kitaplarımızda, Kabir azabına dair birçok delil bulunmaktadır.

Bazı modern kafalı okuryazarların kabir azabının olmadığını iddia ederken kullandıkları delil ve gerekçeler Mutezile mezhebinin ileri sürdüğü gerekçelerdir. Bunlara verilecek cevaplar Ehl-i Sünnet tarafından mutezileye verilen cevaplardır. Kemal b. Ebi Şerif (ö.906) *el-Müsamer*'inde bu konudaki Hadis-i Şeriflerin manen tevatür haddine ulaştığını söylemiştir.

Allah Teâla şöyle buyuruyor:

النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا

“(Öyle bir) ateş ki, onlar sabah akşam ona sunulurlar.”⁴

عَنْ عَلِيِّ كَرَّمَ اللَّهُ وَجْهَهُ، قَالَ: « كُنَّا نَشْكُ فِي عَذَابِ الْقَبْرِ، حَتَّى نَزَلَتْ: أَلْهَاكُمْ التَّكَاثُرُ حَتَّى زُرْتُمْ الْمَقَابِرُ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ »

Hazreti Ali (Allah ondan razı olsun)'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: Şu ayet ininceye kadar kabir azabının varlığından şüphe ediyorduk.

Çoklukla övünmek sizi, kabirlere varıncaya (ölünceye) kadar oyaladı. Hayır; ileride bileceksiniz! Hayır, Hayır! İleride bileceksiniz! (et-Tekâsür/1-4)⁵

İmam et-Tahâvî (ö.321) bu rivayeti yaptıktan sonra şöyle der: Bu hadis kabir azabını ispat eder. Allah Resulü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in kabir azabından Allah'a sığındığına dair rivayet edilen hadisler mütevatir derecesine ulaşmıştır.

Görüldüğü gibi, kabir azabının hak olduğunu inkâr etmek, mütevatir derecesine ulaşmış bir çok Hadis-i Şerif'i inkar etmek anlamında olacaktır. Bu şekilde manen mütevatir olan bir konuyu inkâr etmek Âlimlerin bazılarına göre küfrü gerektiren bir durumdur. Şu halde bazılarının sırf akılla aynen mutezile tarzından hareket ederek bu konuda açık ayet yoktur deyip Hadis-i Şerifleri görmezden gelmelerinin ilim ve diyanetle ne alakası olabilir? Ya Rabb! Bunların şerrinden ve kabir azabından sana sığınırız.

ÖLDÜKTEN SONRA NASIL DİRİLTİLECEĞİZ?

Öldükten sonra diriltilmeye inanmak imanın temel altı şartından birisidir. İnkârı durumunda kişi din dairesinin dışında kalır. Bu konuda birçok ayetler nazil olmuştur.

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ

Sonra da şüphesiz, sizler kıyamet gününde tekrar diriltileceksiniz.⁶

4) Mü'min Sûresi: 46

5) Müşkîlül-Âsâr: 4507

6) Mü'minun Sûresi: 16

2) Buhârî 1285, Nesai 2024

3) Cevheretü't-Tevhîd Şerhi, El-Lekkânî

قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿١٠﴾ قُلْ يُحْيِيهَا
الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾

Dedi ki: “Çürümüşlerken kemikleri kim diriltecek? De ki: “Onları ilk defa var eden diriltecektir. O her yaratılmışı hakkıyla bilendir.”⁷

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ ﴿١٢﴾ بَلَىٰ قَادِرِينَ
عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ ﴿١٣﴾

İnsan, kendisinin kemiklerini bir araya getiremeyeceğimizi mi sanır? Evet, bizim, onun parmak uçlarını bile düzenlemeye gücümüz yeter.⁸

Haşr-i cismani/öldükten sonra dirilmek; Allah Teâlâ'nın ölülerin aslı cüzlerini bir araya getirip onlara ruh üfleme suretiyle kendilerine tekrar hayat vermesidir.

Felsefeciler bedenlerin yeniden dirilteceğini inkâr etmişlerdir. Delil olarak da yok olan bir şeyin tekrar iadesinin imkânsız olduğunu ileri sürmüşlerdir. Onların bu iddialarının bizim kastettiğimiz manaya herhangi bir zararı söz konusu değildir. Çünkü bizim burada kastımız Allah Teâlâ hazretlerinin insanın asıl cüzlerini cem edip ona ruhunu iade etmesinden ibarettir. İster bu madumun iadesi diye isimlendirilsin isterse de isimlendirilmesin. Kaldı ki her şeye kâdir olan Allah Teâlâ madumun iadesine de kâdirdir.⁹

KIYAMET GÜNÜNDEN MAKSAT NEDİR?

Kıyamet gününden maksat insanların kabirlerinden kaldırıldıktan sonra, hesaplarının görülüp cennet veya cehenneme sevk edildiği gündür. O günden sonra gece olmayacağı için “gün” tabiri kullanılmıştır. O gün insan için çok çetin ve zor bir gündür. Yani görülecek olan hesap çok zordur. O günde el, ayak ve sair azaları, kişinin hakkında şahitlikte bulunacaktır.

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ
أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾

“O gün biz onların ağızlarını mühürleriz. Elleri bize konuşur, ayakları da kazandıklarına şahitlik eder.”¹⁰

Peygamber, Evliya ve Salih kullar o günün şiddetinden emin kılınacaklardır.

لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ هَذَا
يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٥﴾

“En büyük korku bile onları tasalandırmaz ve melekler onları, “İşte bu, size vaad edilen (mutlu) gününüzdür” diyerek karşılarlar.”¹¹

Kıyamet gününün vaki olacağı Kur'an ve Sünnet ile sabittir. İnkârı kişiyi dinden çıkarır.

إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٦﴾

“Çünkü biz, asık suratlı, çetin bir günden (o günün azabından dolayı) Rabbimizden korkarız.”¹²

MAHŞERDEKİ HESAPTAN MAKSAT NEDİR?

Mahşer; iyi kötü her kulun hesabının görüldükten sonra gideceği cennet ya da cehennemin bildirildiği yerdir. Bu hesabın nasıl olacağına dair elimizde belli bir delil bulunmamasıyla birlikte hesabın vukuuna ve çabuk olacağına dair ayet ve hadisler vardır.

الْيَوْمَ تُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ
سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٧﴾

“Bugün herkese kazandığının karşılığı verilir. Bugün asla zulüm yoktur. Şüphesiz Allah, hesabı çabuk görür.”¹³

AMELLERİN TARTILMASINI NASIL ANLAMALIYIZ?

Amellerimizin kıyamet gününde tartılacağı Kuran-ı Kerim’le sabit olduğu gibi tevatür derecesinde olan Hadis-i Şeriflerle de sabittir. Ancak bu tartılmanın keyfiyeti hakkında var olan bilgiler kesinlik derecesinde değildir. Bu yüzden inanılması zorunlu olan mizan’ın yani amellerin tartılacağıdır. Nasıl ve ne şekilde tartılacağı değildir.¹⁴ Bizim Kur’an ve Sünnetten bildiğimiz en ince ayrıntısına kadar, hiçbir haksızlık ve yanlışlık olmadan amellerin tartılacağıdır. Kitap ve Sünnetle sabit olduğu için amellerin tartılmasına iman etmek de zorunludur.

Allah Teâla şöyle buyuruyor:

وَالْوِزْنَ يُوزَنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ

“O gün amellerin tartılması da haktır. Kimlerin sevabı ağır basarsa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir. Ama kimlerin sevabı da hafif gelirse, işte onlar âyetlerimize haksızlık etmiş olmaları sebebiyle kendilerini ziyana sokanlardır.”¹⁵

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ

“Artık kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse, onun mükâfatını görecektir.”¹⁶

وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

“Kim de zerre ağırlığınca bir kötülük işlerse, onun cezasını görecektir.”¹⁷

SIRAT KÖPRÜSÜNÜ NASIL ANLAMALIYIZ?

Sirat yol manasındadır. Ehl-i Sünnet’e göre hadis ve ayetlerde geçen sirat kelimeleri hakiki manaları üzere bırakılıp mutezilenin yaptığı gibi

başka manalarla tevîl edilmemiştir. Cehennemle cennet arasında bir geçiş yeri olup bazıları Allah Teâlâ’nın inayetiyle geçip cennete girecek. Bazıları da geçemeyip cehenneme sevk edilecektir. Düşecektir.¹⁸

Tam keyfiyeti hakkında daha fazla bir bilgimiz yoktur. İşin hakikatini Allah Teâla bilir.

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

وَيُضْرَبُ الصِّرَاطُ بَيْنَ ظَهْرِي جَهَنَّمَ فَأَكُونُ أَنَا وَأُمَّتِي أَوَّلَ مَنْ يُجِيزُهَا

Cehennem üzerine bir köprü kurulacak. Ben ve ümmetim oradan ilk geçenler olacağız.¹⁹

ŞU ANDA CENNET VE CEHENNEM MEVCUT MUDUR?

Cennet, Ehl-i iman için hazırlanmıştır. Ebedi kalacakları saadet yurdudur. Yedi farklı bölümden oluşmuştur. En güzeline ve en üst makamda olanına *Firdevs* denir. Bu, cenabı Hakkın arşının altında olan mekânın ismidir.²⁰ Allah Teâla şöyle buyuruyor:

وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٌ

“Rabbinin huzurunda (hesap vermek üzere) duracağından korkan kimseye iki cennet vardır.”²¹

Cehennem, küfür ehlinin ve günahkâr iman ehlinin gireceği ve çeşitli azaplara düşer olacakları, yedi tabakadan oluşan yerin ismidir. Her ikisinin var olduğuna iman etmek gerekli olduğu gibi, şu an mevcut olduklarına da iman etmek Ehl-i Sünnet üzere iman sahibi olmanın gereğidir. Kâfirler hiç ölmek üzere ebedi olarak cehennemde kalacaklardır. Allah Teâla şöyle buyuruyor:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ

“Şüphesiz, inkâr eden kitap ehli ile Allah'a ortak koşanlar, içinde ebedî kalmak üzere cehennem ateşindedirler. İşte onlar yaratıkların en kötüsüdürler.”²²

İman ehli olanlar cezalarını çektikten sonra Allah Teâlâ'nın fazlıyla oradan çıkıp diğer müminlerin yanına, cennete gidecekler ve orada ebedi kalacaklardır.

CEHENNEM EBEDİ MİDİR?

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi merhum, cehennem azâbının ebedî olmadığını savunan Kazan'lı Mûsâ Cârullah Bigiyef'e karşı “Yeni İslam Müçtehitlerinin Kıymet-i İlmiyesi” ismiyle yayımlanmış olduğu reddiyesinde bu konuyu son derece güzel açıklamış ve muârizına tutunacak hiçbir şüphe bırakmamıştır.

Yine Takiyyüddîn Ali b. Abdilkâfi es-Sübki “el-İtibâr bi Bek i'l-Cenneti ve'n-Nâr” isimli eserinde, “el-Emîr” diye bilinen Muhammed b. İsmail es-San'ânî de “Ref'u'l-Estâr li-İbtâli Edilleti'l-K ilne bi Fenâi'n-Nâr” isimli eserinde, İbni Teymiyye ve İbnu'l-Kayyim'in cehennem azâbının ebedî olmadığı yönündeki görüşlerini çürüten ve inkâra mahal bırakmayacak şekilde hak görüşü ispat eden deliller getirmişlerdir.

İbnu'l-Kayyim'in kitabı gibi, ona reddiye mâhiyetinde yazılan bu kitaplar da mevcuttur. Ne var ki cehennem azâbının ebedî olduğu konusunda şüphe uyandırmakta sakınca görmeyenler, keşke İbnu'l-Kayyim'in kitabına gösterdiği ilgiyi ilmî emânet adına bu kitaplara da göstereceklerdi.

Meselenin daha güzel anlaşılabilmesi için; evvelâ İbnu'l-Kayyim'in bâtil görüşünü nakledeyim, sonra hak görüşün ne olduğunu anlatalım, tâ ki delillerin kimi ne kadar desteklediği anlaşılsın.

Şunu baştan söyleyelim:

Cehennem var oldukça kâfirlerin oradan çıkmayacağı İbnu'l-Kayyim dâhil tüm İslam Âlimleri tarafından söz birliğiyle sâbittir. Hiçbir şekilde hiçbir görüşü kabul edilmemiş ve bâtil mezheb olduğu hususunda ittifak edilmiş Cehmiyye mezhebi'nin kurucusu el-Cehm b. Safvân'dan başka “Fenâ-i cennet ve nâr (cennet-cehennemin yok olacağı)” görüşünü savunan olmamıştır.

Cehennem yok olmadan kâfirlerin oradan çıkacağını ise hiçbir âlim, hattâ el-Cehm b. Safvân dahî söylememiştir.

Şimdi meselenin temelini oluşturan üç görüşü beyân edelim:

a) Ehl-i Sünnet'in ve diğer mezheplere mensup olan Müslümanların ekseriyetinin görüşü: Cennet ve cehennem ebedîdir. İçindekiler de orada ebedi kalacaklardır. Kalbinde zerre miktar îman olan cehennemden çıkıp cennete girecektir. Kâfirler ise asla cennete giremezler ve cehennemden çıkartılmazlar.

b) İbnu'l-Kayyim: Cehennem var olduğu müddetçe kâfirler orada ebedî kalacaklardır. Ancak gün gelecek cehennem yok olacaktır ve içindekiler cehennemden cennete taşınacaklardır.

Zîrâ İbni Kayyim sâdece cehennemin son bulacağını söylüyor.

A) EHL-İ SÜNNET'İN VE DİĞER MEZHEPLERE MENSUP OLAN MÜSLÜMANLARIN EKSERİYETİNİN GÖRÜŞÜ

Bu görüşe âit delilleri dört maddede zikredegiz.

1) Cehennemin sonsuz olduğunu açıkça söyleyen âyet-i Celîle'ler:

Eğer İbnu'l-Kayyim'in “Cehennem devam ettiği müddet kâfirler oradan çıkmayacak, ama gün gelip cehennem son bulacak” şeklindeki görüşü doğru olsaydı, azâbın devamlılıkla vasıflanmaması gerekirdi. Zîrâ cehennem son bulunca hâliyle azap da son bulur. Oysaki Allâh-u Teâlâ onların azapta devamlı kalacaklarını birçok âyet-i kerîmesinde beyân etmektedir. Bunlardan bir kısmını zikredecek olursak:

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ خَالِدُونَ ۖ لَا يَفْتَرُونَ
عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ

“Şüphesiz suçlular cehennem azabında devamlı kalacaklar. Azapları hafifletilmeyecektir. Onlar azap içinde kurtuluştan ümit kesmişlerdir.”²³

ateşin yalanlayıp durduğunuz azâbını!” denir.²⁸

Görüldüğü gibi âyetler cehennemin sonsuz olduğunu bildirmekle birlikte, azâbın devamlı ve elemli olduğunu da açıkça beyan etmektedirler.

Yine cehennemin ebediliğini bildiren birçok âyetten bir kaç şöyledir:

بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٨﴾

“Hayır! Kim bir kötülük eder de kötülüğü kendisini çepeçevre kuşatırsa işte o kimseler cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar.”

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ طَرِيقًا ﴿٢٩﴾ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

“İnkâr edip zulmedenleri Allâh aslâ bağışlayacak değildir. Cehennem yolundan başka bir yola çıkaracak da değildir. Onların iletilecekleri tek yol cehennem yoludur. Orada ebedî olarak kalacaklardır. Bunu yapmak Allâh için pek kolaydır.”³⁰

إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ ﴿٣١﴾ لَوْ كَانَ هُوَ لِآلِهَةٍ مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٢﴾

“Siz ve Allâh’ın dışında taptığınız şeyler cehennem yakıtıdır. Siz oraya gireceksiniz. Eğer onlar birer tanrı olsalardı oraya (cehenneme) girmezlerdi. Hâlbuki hepsi orada ebedî kalacaklardır.”³¹

2) Cehennemin sonsuz olduğunu açıkça söyleyen Hadis-i Şerîfler:

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anhî)’dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlullâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٣٣﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٣٤﴾

“Şu muhakkak ki, Allâh kâfirleri rahmetinden kovmuş ve onlara çılgın bir ateş hazırlamıştır. (Onlar) orada ebedî kalırlar ve ne bir dost bulabilirler, ne de bir yardımcı.”²⁴

وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا أَبَدًا ﴿٣٥﴾

“Allâh’a ve peygamberine kim karşı gelirse ona, içinde sonsuz ve temelli kalınacak cehennem ateşi vardır.”²⁵

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوكَ مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا ﴿٣٦﴾ وَاللَّهُ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٧﴾

“Ateşten çıkmak isterler, fakat onlar oradan çıkacak değildirler. Onlar için devamlı bir azap vardır.”²⁶

وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ ﴿٣٨﴾

“İnkâr edenlere de cehennem ateşi vardır. Öldürülmezler ki ölsünler, cehennem azâbı da onlara biraz olsun hafifletilmez. İşte Biz, küfürde ileri giden her nankörü böyle cezâlandırırız.”²⁷

وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوِيَّتُهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكْذِبُونَ ﴿٣٩﴾

“Ama (kâfir olan) fâsıkların barınakları ateştir. Oradan her çıkmak istediklerinde oraya geri çevrilirler ve kendilerine: “Haydi tadın o

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ تَرَدَّى مِنْ جَبَلٍ فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَهُوَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ يَتَرَدَّى فِيهِ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا. وَمَنْ تَحَسَّى سُمًّا فَقَتَلَ نَفْسَهُ فَسُمُّهُ فِي يَدِهِ يَتَحَسَّاهُ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا. وَمَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِحَدِيدَةٍ فَحَدِيدَتُهُ فِي يَدِهِ يَجَأُ بِهَا فِي بَطْنِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدًا مُخَلَّدًا فِيهَا أَبَدًا.»

“Her kim bir dağdan yuvarlanır da kendini öldürürse o da cehennem ateşinde ebedî ve dâimî olarak yuvarlanacaktır. Her kim zehir içer de kendini öldürürse o kimse de, zehrini cehennem ateşinde ebedî ve dâimî kalarak içecektir. Her kim kendini bir demir parçasıyla öldürürse, demiri elinde, onu karnına saplar bir hâlde cehennem ateşinde ebedî ve dâimî olarak kalacaktır.”³²

Mu'âz b. Cebel (Radıyallâhu Anh) şöyle demiştir: Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) beni Yemen'e gönderdi. Oraya varınca halka şöyle dedim: “Ey insanlar! Kuşkusuz ben size Rasûlüllâh tarafından gönderilmiş bir elçiyim. Muhakkak Allâh'a dönüş, cennet ya da cehennemden birine dönüştür. Bu dönüş ölümsüz olacak, oradan ayrılma olmayacak ve cesetlerinize ölüm sirâyet etmeyecek şekilde bir dönüştür.”³³

Daha birçok meşhur hadîs-i şerîf, kalbinde zerre miktar îman bulunan kimsenin cehennemden çıkacağını, kâfirlerin ise ebediyen çıkamayacaklarını bildirir. Şefaate ilgili tevâtür derecesine ulaşmış birçok hadis günahkâr mü'minlerin cehennemden çıkarılacaklarını açık bir şekilde ortaya koyar. Ayrıca bu hükmün sâdece günahkâr Müslümanlara has olduğunu bildirir.

Faraza kâfirler de cehennemden çıkacak olsalardı, onlar da günahkâr Müslümanlar gibi olurlardı ve şefaate hadislerinin hiçbir anlamı kalmazdı. Zîrâ herkes cehennemden çıkacaksa şefaatin günahkârlara mahsus olmasının ve

Peygamberin şefaatinin ne anlamı, ne önemi kalır ki! Cehennemden sonsuz olduğuna dâir Sahâbe ve Tâbi'în'in icmâ'ı (görüş birliği) vardır.

İbni Hazm, üzerinde icmâ' bulunan meseleleri zikretmek maksadıyla kaleme aldığı “*Merâtibu'l-İcmâ*” isimli eserinde “Bekâ-i nar (cehennem devamlı olması) meselesini de zikretmiş ve şöyle demiştir: “...Cehennemden hak olduğunda, buranın ebedî bir azap yurdu olduğunda, kendisinin ve içindekilerin sonsuz ve ebedî olarak devam edip, fena bulmayacağına ittifak etmişlerdir...”³⁴ Bu esere “*Nakdü Merâtibi'l-İcmâ*” adıyla bir tenkit yazmış olan İbni Teymiyye bile, yukarıdaki satırlar hakkında tek kelime etmemiştir.

Allâme Muhammed Zâhid el-Kevserî şöyle der: “İbni Hazm gibi icmâ' meselelerinde son derece şiddetli davranıp her bir icmâ'ı kabul etmeyen kişinin, kabul ettiği icma' en yüksek mertebede bir icmâ' olur.”³⁵

Ehl-i Sünnet itikâdı; cennetin, cehennemden ve içindekilerin sonsuz olduğu, cehennem ehlinin azâbının hafifletilmeyeceği şeklindedir. Bu hususta ihtilaf eden hiçbir Ehl-i Sünnet âlimi yoktur.

Sıraladığımız bu delillere daha birçoğunu eklemek mümkündür.

B) İBNÜ'L-KAYYİM'İN GÖRÜŞÜNÜN TUTARSIZLIĞI:

İbnü'l-Kayyim'in görüşü:

“Cehennem varolduğu müddetçe kâfirler orada ebedî kalacaklardır. Ancak gün gelecek cehennem yok olacaktır. İçindekiler cehennemden cennete taşınacaklardır.” şeklindedir.

İbnü'l-Kayyim'in zikrettiği âyetlere gelince; o, bu dâvâsını desteklediğini zannettiği üç âyet zikretmiştir ki bunlar sırasıyla şöyledir:

فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ

﴿خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا

شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ﴾

“Bedbaht olanlar ateştedirler, orada onların (öyle feci) nefes alıp vermeleri vardır ki! Onlar orada gökler ve yer durdukça sürekli kalacaklardır. Ancak Rabbinin dilediği süre başka; çünkü Rabbin, dilediğini yapandır.”³⁶

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا آجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوِيكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ

“Allâh, onların hepsini bir araya topladığı gün: ‘Ey cinler (şeytanlar) topluluğu! Siz insanlarla çok uğraştınız’ buyurur. Onların, insanlardan olan dostları ise: ‘Ey Rabbimiz! (Biz) birbirimizden yararlandık ve bize verdiğin sürenin sonuna ulaştık’ derler. Allah da: ‘Allah’ın dilediği hariç, içinde ebedî kalacağınız yer ateştir. Şüphesiz Rabbin hikmet sahibidir, hakıyla bilendir.’ buyurur.”³⁷

لَا يَبِينَنَّ فِيهَا أَحْقَابًا

“Hukublar (uzun süreler) boyunca orada kalacaklardır.”³⁸

Ehl-i Sünnet Âlimleri birçok tefsir ve eserde bu âyetleri önceki âyetlerin doğrultusunda anlamışlardır. Cehennem ehlinin ateşten sonuza dek çıkamayacağına, bir müddet sonra Allah’ın irâdesiyle çıkacak olanların ise günahkâr Müslümanlar olduğunda icmâ’ etmişlerdir.

Ulemâ buna dâir çok fazla delil getirmişlerdir. Yukarıda ismini verdiğimiz kitaplara bakılırsa bunun tartışma kaldırmayacak bir mesele olduğu görülecektir. Biz bu delillerden birkaçını zikretmekle yetineceğiz.

Birincisi; burada geçen (إِلَّا مَا شَاءَ) istisnâ cümlesi (إِلَّا مَنْ شَاءَ) mânâsındadır. Yâni burası: “Allâh’ın dilediği müddet hariç” mânâsında değil de, “Allâh’ın dilediği kimse hariç” mânâsında anlaşılması gerekir.

Bu durumda Allâh’ın cehennemden çıkmasını dilediği kimselerin günahkâr Müslümanlar olması gerekir. Zîrâ onlarca âyet ve hadis ehl-i cehennemden ateşten çıkamayacaklarını açıkça beyân etmiştir.

Kur’ân-ı Kerîm âyetleri arasında bir çelişki bulunmadığına göre bu âyet-i kerîmeyi diğer açık ifâdeli âyet-i kerîmelere göre tefsîr etme zorunluluğu vardır. Hulâsa:

﴿فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبَاعَ﴾

“Hoşunuza giden diğer kadınlardan iki, üç ve dörde kadar evlenebilirsiniz.”³⁹ âyetinde olduğu gibi, burada da “Mâ” lafzı zikredilip “Men” lafzı kastedilmiştir.

İbni Cerir et-Taberî (Rahimehullâh), En’am Sûresi 128. âyetinde geçen istisnânın tefsirinde bu mânâyı, Katâde, Dahhâk, Ebû Sinan ve Hâlid b. Ma’dân (Radiyallâhu Anhum)den rivâyet etmiş ve Ehl-i hakkın görüşünün bu olduğunu söylemiştir.

İkincisi; ayette istisna edilen müddet; kabre girildiği zamandan, diriltilme zamânına kadar geçecek olan müddettir. İbn Cerir et-Taberî, ikinci ihtimal olarak bu görüşü zikretmiştir.

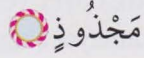
Üçüncüsü; (إِلَّا مَا شَاءَ) âyeti “Mücmel”dir (ifâde ettiği mânâ kapalıdır). Diğer âyet ve hadisler ise ateşin ebediliği mânâsında “Zâhir (açık ifâdeli)” hattâ “Nass (kat’î delil olmakta)dır. “Zâhir”le “Mücmel” te’âruz (çelişme arz) ettiğinde ise mücmel’in, zâhir’in anlaşıldığı mânâda anlaşılması gerekecektir. Bu husus, usûl ve dinde mukarrer bir kidedir. Şu halde bu istisna âyetlerini, cehennem azâbının sonu olmadığını bildiren âyetlere göre anlamak kaçınılmazdır.

Dördüncüsü; (إِلَّا مَا شَاءَ) âyetindeki istisnâ sâdece cehennem ehli hakkında değil, cennet ehli hakkında da nâzil olmuştur. Şimdi buna göre; bir müddet sonra cennette mi son bulacaktır.

Nitekim Allâh Teâla:

وَأَمَّا الَّذِينَ سَعِدُوا فَبِئْسَ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ

السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرُ

“Mutlu olanlara gelince, onlar da cennettedirler. Rabbinin dilediği hâriç, gökler ve yer durdukça onlar da orada ebedî kalacaklardır. Bu (nîmetler) bitmez, tükenmez bir lütuftur.”⁴⁰ buyurmaktadır.

Hâlbuki cennetin ebedî olmadığını, Cehm b. Safvan’dan başka iddia eden olmamıştır. biz onun bu görüşünün bâtil olduğunu yukarıda anlatmıştık.

Beşincisi; “Onlar orada gökler ve yer durdukça sürekli kalacaklardır.” âyet-i Celîle’sindeki “Gökler ve yerden” âhiretin yer ve gökleri kastedilmiştir ki onların da ebedî olduğu sâbittir.

Bu âyet-i Celîle’deki “Gökler ve yerden” dünyadaki yer ve göklerin kastedildiğini iddia edenler, acabâ kıyâmetin kopup yer ve gökler yıkıldıktan sonra diriltilen kâfirlerin hiç cehenneme uğramayacaklarına mı inanıyorlar!!?

Altıncısı; İbnü’l-Kayyim’in delil zannettiği: “Hukublar (devirler) boyunca orada kalacaklardır.”⁴¹ âyetine gelince:

Bâzı hadislerde “Hukub” lafzı elli bin sene ile tefsir edilmiştir. Şu halde İbnü’l-Kayyim’in hesâbı basit olarak, çoğul sîğasının en azı olan üç ile elli bini çarparak netice verir ki buna göre yüz elli bin sene sonra kâfirlerin cehennemden çıkması söz konusu olur.

Fakat bu istidlâl, usûl ilminde “Fâsid istidlâller” diye bilinen mefhûm-u muhâlif’in kısımlarından biri olan mefhûm-u adet istidlâlidir.

Yâni Allâh “Ahkab müddeti orada kalacaklar” buyurmuştur. Yoksa “Ahkab müddeti bitince çıkacaklar” buyurmamıştır.⁴²

Kaldı ki mefhuma itibar etsek dahî cehennemın sonsuz olduğunu söyleyen âyetlerin mantûku/açık ifadeleri ortadadır. Mantûkun, mefhuma (nassın açıkça söylediği mânânın, ondan çıkarılabilen diğer

mânâlara) tercih edildiğini tüm ulemâ kabul etmiştir. Bırakın ulemâyı, sapık görüş sâhiplerinden bile bunu inkâr eden olmamıştır.

Yedincisi; Hukub kelimesi, “Dehr (uzun zaman)” mânâsına geldiği gibi, lügât itibarıyla “Ebed (ardı arkası kesilmeyen)” mânâsına da gelmektedir.

Yâni bu kelimenin lügât mânâsı, ebediyete münâfi (sonsuzluk mefhûmuna tamamen zıt) olmadığından bu âyetle, cehennemın sonsuz olduğunu söyleyen âyetleri hem âyetler, hem hadisler, hem de icmâ’ gereği nesh edemezsiniz. Aksine bunca delil sizi, bu âyeti de önceki açık âyetler gibi anlamak zorunda bırakır.

Hulâsa; Allâh Teâlâ cehennemın ebedî olduğunu bildirmek için ne buyurmalıydı? “Huld” buyursa tevil ediyorlar, “Ebed” buyursa tevil ediyorlar. Ne buyursa tevil ediyorlar! Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)’in sarîh beyanlarına da itibar etmiyorlar!?

Bu durumda biz de onları ikna etmek mecburiyetinde değiliz. Kendisine uyulması gereken şey, ancak hak olandır. Hak ise ortadadır!

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُعَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِغَسِّ الشَّرَابِ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا

De ki: “Hak, Rabbinizdendir. Artık dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin.” Biz zâlimlere öyle bir ateş hazırladık ki, onun alevden duvarları kendilerini çepeçevre kuşatmıştır. (Susuzluktan) feryat edip yardım dilediklerinde, maden eriyiği gibi, yüzleri yakıp kavuran bir su ile kendilerine yardım edilir. O ne kötü bir içecektir! Cehennem ne korkunç bir yaslanacak yerdir.⁴³

Sekizincisi; İbnü’l-Kayyim’in zikrettiği Sahâbe kavillerine gelince:⁴⁴ Cehennemın müebbet olma-

diğina dâir Ömer (Radiyallâhu Anh)'a nispet edilen söz kasıtlı olarak yanlış yorumlanmıştır. Çünkü o söz:

“Şâyet cehennem ehli cehennemde Âlic denilen yerin kumları miktârı uzun zaman kalacak olsalar da, sonunda çıkacakları bir gün gelir” mânâsında değildir.

Aksine: “Kumlar sayısınca cehennemde bekleyecek olsalardı bile, günün birinde çıkarlardı” şeklindedir ki bu: “Kum tanelerinin bir sonu vardır, ama onlar sonsuz bekleyecekleri için hiç çıkmayacaklar. Çünkü kum yığınları tükenir, ebedi olan cehennem müddeti tükenmez” demektir.

Bu mânâ, tıpkı Taberânî'nin, Abdullâh ibni Mes'ûd (Radiyallâhu Anh)'dan naklettiği:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَوْ قِيلَ لِأَهْلِ النَّارِ: إِنَّكُمْ مَا كُثُونَ فِي النَّارِ عَدَدَ كُلِّ حَصَاةٍ فِي الدُّنْيَا لَفَرِحُوا بِهَا، وَلَوْ قِيلَ لِأَهْلِ الْجَنَّةِ: إِنَّكُمْ مَا كُثُونَ فِي الْجَنَّةِ عَدَدَ كُلِّ حَصَاةٍ فِي الدُّنْيَا لَحَزِنُوا، وَلَكِنْ جُعِلَ لَهُمُ الْأَبَدُ.»

“Cehennem ehline: ‘Bütün dünyâda bulunan çakıl taşlarının sayısı kadar uzun müddet orada kalacaksınız!’ denilse, kuşkusuz sevinirlerdi, cennet ehline de: ‘Bütün dünyâda bulunan çakıl taşlarının sayısı kadar uzun müddet kalacaksınız!’ denilse, kuşkusuz hüzünlerdi. Fakat onlar için sonsuzluk takarrur etmiştir.”⁴⁵ hadîs-i şerîfine uygun düşmektedir.

Demek ki böyle bir şey onlara denilmeyeceği gibi, cehennem ehli kumlar miktârı kalıp çıkmayacaklardır.

Ömer (Radiyallâhu Anh)'a nispet edilen kavli ise, Hasen el-Basrî (Radiyallâhu Anh) Ömer (Radiyallâhu Anh)'dan munkatı olarak rivâyet etmiştir.

Hasen el-Basrî (Radiyallâhu Anh)'ın “Mürsel”lerinin makbul olup olmadığı ihtilafiyken, hattâ birçokları bu rivâyetleri kabul etmezken İbnü'l-Kayyim'in, itik di bir konuda onlarca âyet-i kerîmeyi ve sahih hadis-i şerifi tevîl ederek hak

görüşün hilâfına, bâtil görüşüne delil alması gerçekten üzücüdür.

Zâten Ömer (Radiyallâhu Anh)'ın bu sözü, günahkâr Müslümanlar hakkındadır. Üstelik İbnü'l-Kayyim'in dâvâsı cehennemden yok olacağı hakkındadır, hâlbuki Ömer (Radiyallâhu Anh)'ın “Günün birinde çıkarlardı” sözü, cehennemden son bulacağını aslâ bildirmemektedir. Aksine cehennem devam ederken ehlinin oradan çıkacaklarını bildirmektedir. Bu ise İbnü'l-Kayyim'in iddiasına delil teşkil etmez.

Hulâsa; Ömer (Radiyallâhu Anh)'ın bu sözünü İbnü'l-Kayyim'in mânâlandıracağı gibi anlayacak olsak bile yine bu: “Kalbinde zerre miktarı îman olanlar cehennemde Âlic denilen yerin kumları miktarı kalacak olsa bile, elbet çıkacakları bir gün gelecektir” demek olur.

İbnü'l-Kayyim'in; Ebû Hureyre, İbn-i Mes'ûd ve Abdullah b. Amr b. el-Âs (Radiyallâhu Anhüm)'ün: “Kuşkusuz cehennem üzerine öyle bir zaman gelecek ki içinde kimse kalmayacak” rivâyetini dâvâsına delil göstermesi yerinde değildir.

Zîra İbn-i Mes'ûd (Radiyallâhu Anhüm)'a âit bu rivâyetin râvîsi olan Ubeydullah b. Mu'âz:

“Ulemâmız bu hadis hakkında: ‘Bununla günahkâr Müslümanlar kastediliyor’ demiştir” ki, Müslümanların sonunda cehennemden çıkacağı ittifak konusudur.

Yine İbn-i Mes'ûd (Radiyallâhu Anhüm)'a âit sahih rivâyetler, cehennemden çıkacak olanların günahkârlar olduğunu bildirir. Onun bu görüşünü nakleden sahih rivâyetleri büyük Muhaddis ve Fakîh İmam et-Tahâvî (ö.321) (Radiyallâhu Anhüm)'ın “Müşkilü'l-âsâr” (14/341) isimli eserinde ve “Musannef”lerde açık bir şekilde görüyoruz.

İmam Beğavî (Rahimehullâh) bu iki rivâyeti Hud Sûresi: 107. âyet-i kerîmesinin tefsirinde zikretmiş ve sonrasında: “Ehl-i Sünnet katında bu rivâyeti sahih sayacak olsak, mânâsı: ‘Orada îman sâhibi kimse kalmayacaktır. Kâfirlerin yeri olan cehennem ise ebediyyen dolu kalacaktır.’ şeklinde olur.” demiştir ki, bu görüş bizzat rivâyeti yapan Beğavî (Rahimehullâh) tarafından bu rivâyetin mânâsının şerhidir.

Bu iki rivâyeti bir an için İbnü'l-Kayyim gibi yanlış anlayarak, cehennem ehlinin oradan çıkacağını hayal

edecek olsak dahi yine de söz konusu rivâyetlerde cehennemın yok olacağına dâir hiçbir delil yoktur.

Cehennem yok olmadıkça, ehlinin orada devamlı kalacağını İbnü'l-Kayyim dâhil tüm Ehl-i Hakk'ın kabul ettiğini söylemiştik. Şu halde bunu kabul eden İbnü'l-Kayyim'e bu rivâyetler destek vermemektedir.

Zîrâ bu rivâyetler kabul olunacak olsa da, cehennemın son bulacağını değil, içindeki ehlinin çıkarılacağını anlatıyorlar. Netîce olarak gelinen noktada: "Birileri oradan çıkarılacak, cehennem ise devam edecek ve cehennem devam ettikçe müşrikler orada dâim kalacak" şeklinde kaçınılmaz üç kazıyye oluşmuştur.

Bu üç kazıyyeyi esas alınca, mânâ mecbûri olarak: "**Kâfirler cehennemde ebedî kalırlarken günahkâr Müslümanlar orada ne kadar uzun zaman kalmış olsalar da elbet bir gün çıkacaklardır.**" şeklinde olur ki, bu da Ehl-i Sünnet'in îtikadıdır.

Burada şunu söylemeliyiz: Bu hususta gelen rivâyetlerin cehennem ehlinin ebedî olarak orada kalmayacaklarını söylediklerini varsayacak olsak bile, bu rivâyetler "Merfû" hadis hükmünde olur. Böyle olunca da Kur'ân âyetlerini bunların doğrultusunda tevil etmektense, bunları Kur'ân âyetlerine ve diğer birçok sahih hadise muvâfık olarak anlamak gerekecektir.

Ama bu rivâyetleri Kur'ân âyetlerine ve diğer birçok sahih hadise muvâfık anlamazsak yâni muhâlif bir mânâda anlayacak olursak, sâdece bu muhâlefet sebebiyle bile, bu rivâyetler şâz ve ma'lûl sayılacaklardır. Kaldı ki bunların metin ve senetleri ızdırab (mu'âraza-çelişki-) ve zayıflıktan kurtulmuş değildirler.

Zayıf hadisle, fezâil-i a'mâl bâbında amel edilmesi câizse de, böyle îtik dî bir konuda âyet-i kerîmelerin ve sahih hadislerin beyânına rağmen zayıf bir hadise tutunmak ilmî emânetle bağdaşır bir şey değildir.

Şu halde İbnü'l-Kayyim'in görüşünün tutarsızlığı belirmiştir.

Bazılarının ayetlerde geçen huld ve ebed kelimelerine farklı anlam yüklemeye çalışmaları bu hususta işlenen ayrı bir cinayetin belirtisidir.

Yukarıdaki deliller, bunların görüşlerinin batıl olduğunu açıkça ifade etmiştir. Fakat bu şüphelerin yersizliğini anlamak için meseleye bir de lügat kitaplarından bakalım;

Arap lügatlerinin en büyük ve en önemlisi olan "Lisanü'l-Arab" ve "es-Sıhah"ta "huld" maddesinde, bu kelime ile ilgili şöyle der: "el-huld"; bir yerden çıkmamak üzere orada devamlı kalmaktır. "Dârü'l-Huld" de âhiretin ismidir. Çünkü ehli orada ebedî kalacaktır.

"Huld" kelimesinin "Sonsuz" mânâsında olduğunun delillerinden biri de; bir yerde devamlı olmayıp uzun müddet kalacak olan hakkında "hâlid" kelimesinin kullanımının mecâzî oluşudur.

Yaşlandığı halde saçlarına ak düşmeyen bir kişiye "muhalled" denilmesi, "Sanki hiç ölmeyecek" mânâsında mecazdır ki bu da söylediğimiz mânâyı teyit eder mâhiyettedir.

"Lisânü'l-Arab"ta zikredildiğine göre; "ebed" kelimesi; dâim, te'bîd ve mekân lafızları ile birlikte kullanıldığında "hiçbir şekilde çıkmamak üzere sonsuz ik met" manasındadır.

Mısır halkının "te'bid" kelimesini sınırlı zaman hakkında kullanmaları ise onların örfü olup Kur'ân-ı Kerîm'in lügati değildir.

Allâh-u Teâlâ Rasûlüne hitap ederek:

وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَآئِنَ : مِتَّ فَهُمُ
الْخَالِدُونَ ﴿٤٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

"(Ey Muhammed!) Senden önce de hiçbir insanı ölümsüz kılmadık, sen öleceksen, onlar sonsuz mu kalacaklar? Her canlı ölümü tadacaktır!"⁴⁶ buyurmuştur.

İyice bakılacak olsa görülecektir ki, Allah "huld" tâbirini ölüme muk bil getirmiştir. Yâni "Sen fâniysen, onlar bâkî mi kalır?" buyurarak "huld" ve "hâlidûn" kelimelerini "Ölümsüzlük" ve "Sonsuza dek yaşayacak olanlar" mânâsında zikretmiştir. Eğer uzun müddet mânâsında olsaydı, o zaman mânâ; "Ey Muhammed! Senden önce de hiçbir insanı uzun ömürlü kılmadık, sen öleceksin de onlar biraz daha mı yaşayacak?" şeklinde olurdu ki, bunun yanlışlığı ortadadır.

Çünkü Nûh (Aleyhisselâm)'ın 950 seneden fazla yaşadığı Kur'ân-ı Kerîm'in nassıyla sâbittir. İşte bütün bunlar şunu göstermektedir ki Kur'ân-ı Kerîm'de geçen "Huld" kelimesini "Sonsuz" mânâsında tefsîr etme, "Hakîkat", diğer mânâlarda kullanmak ise "Mecaz"dır.

Burada şunu söylemeden geçemeyeceğiz: Kur'ân lügati konusunda mütehasıs olan Râğıb el-İsfahânî (Rahimehullâh) "**el-Müfredât**" isimli eserinde: "Ebed" kelimesi "Diğer zamanların bölündüğü gibi bölünemeyecek uzun zamandan ibârettir" demiştir.

Bölünemeyecek zaman ise ancak sonsuz zamandır.⁴⁷

HAVZ VE KEVSER NEDİR?

Peygamber efendimize ihsan edilmiş, sadece bu ümmete has, ondan içenin bir daha susamayaacağı çok büyük bir havuzdur.

El-Lekkânî: Buna iman edenin sevabkâr olacağını, inkâr edenin ise bidatçı olacağını söylemiştir. Hakkında birçok açık Hadîs-i Şerif vardır. Yine "Havz-ı Kevser"i açıkça ifaden eden ayet yoksa da, işaret eden veya onu ispat edecek şekilde tevil edilen ayetler vardır.

Allah Teâla şöyle buyuruyor:

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

"(Resulüm!) Kuşkusuz biz sana Kevser'i verdik."⁴⁸

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

حَوْضِي مَسِيرَةَ شَهْرٍ مَأْوُهُ أَبْيَضُ مِنَ اللَّبَنِ
وَرِيحُهُ أَطْيَبُ مِنَ الْمِسْكِ وَكَيْرَانُهُ
كُنُجُومِ السَّمَاءِ مَنْ شَرِبَ مِنْهَا فَلَا يَظْمَأُ أَبَدًا

"Benim havuzum bir aylık yol büyüklüğündedir. Suyu süttten daha beyaz, kokusu miskten hoştur. Testileri ise semadaki yıldızlar gibidir. Ondan içen bir daha susamaz."⁴⁹

KIYAMET ALAMETLERİ NELERDİR? BUNLARA İNANMAK GEREKLİ MİDİR?

Ayet ve hadislerde geçen kıyamet alametlerine inanmak vaciptir. Bu alametlerden Kuran-ı Kerim ile sabit olanları inkâr etmek küfrü gerektirir. Hadîs-i Şerifle sabit olanlarını inkar etmek ise bidat ehlinde olmayı gerektirir.

İmam et-Tahâvî (ö.321) akidesinde şöyle der: "Biz (Ehl-i Sünnet) kıyamet alametlerine iman ederiz. Bunların bazısı:

- a) Deccal'ın çıkması.
- b) İsa (Aleyhisselam)'ın semadan inmesi.
- c) Güneşin batıdan doğması.
- d) Dabbetülarz'ın çıkması.

Sahih-i Müslim'de Huzeyfe b. Useyd el-Gıfari'den şu hadisi rivayet edilmiştir: Biz müzakere ediyorduk, peygamberimiz bizi görünce, sordular:

- "Neyi müzakere ediyorsunuz"

- Kıyamet alametlerini müzakere ediyoruz dediler. Peygamberimiz:

- **Kuşku yok ki; on şey gerçekleşmeden kıyamet kopmayacaktır**" dedikten sonra onları şu şekilde sıraladı:

1. Duman'(ın çıkması)
2. Deccal'(ın çıkması)
3. Dabbetülarz'(ın çıkması)
4. Güneşin batıdan doğması
5. Meryem oğlu İsa'nın yeryüzüne inmesi
6. Yecüc ve Mecüc'(ün çıkması)
7. 8. 9. Biri doğuda, diğeri batıda, öteki de Arap yarımadasında olmak üzere güneşin üç kere tutulması
10. Yemende bir ateş çıkıp insanları mahşere çekmesi.⁵⁰

Bu alametler hakkında birçok tevil zikredilmiştir. Fakat bu alametlere, tevil edilmeden oldukları gibi inanılması Selef ve Halef; Ehl-i Sünnet itikadına en uygun olanıdır. Bu yüzden bunları Hadîs-i Şerif'te geçtiği gibi bırakmayı uygun gördük.

DUALAR VE ZİKİRLER

ZİLKA'DE AYININ NAMAZLARI

Son Gün (15 ekim pazartesi günü) **Namazı:** İşraktan sonra iki rekat kılınıp, her rekatta üç kere İnnâ Enzelnâ Sûresi okunur, selamdan sonra on bir kere salavât-ı şerîfe getirilip, on bir kere de Fâtiha-i Şerîfe okunur. Bunun akabinde secdeye varıp ne muradı varsa isteyen dileği yerine getirilir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62)

ZİLHİCCE AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (15 ekim pazartesiye 16 ekim salıya bağlayan gece) **Namazı:** İlk gecede iki rekat kılınıp her bir rekatında Fâtihâ'dan sonra bir Kâfirûn Sûresi okunur.

İlk on gecesindeki cuma gecesi (18 ekim perşembeyi 19 ekim cumaya bağlayan gece) veya günü (19 ekim cuma günü) üç selamla altı rekat kılınır, her rekatta on kere İhlas Sûresi okunup selamdan sonra:

«يَا نُورُ تَنَوَّرْتَ بِالنُّورِ فِي نُورِ نُورِكَ يَا نُورُ.»

diye dua edilir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:63)

Terviye Günü olarak adlandırılan sekizinci gün (23 ekim salı günü) dört rekat ve ardından iki rekat olmak üzere altı rekat kılar.

İlk önce kılacağı bu dört rekatın birincisinde bir kere Asr Sûresi, ikincisinde Kureyş Sûresi, üçüncüsünde Nasr Sûresi, dördüncüsünde ise üç kere İhlas Sûresi okur. Ardından kılacağı iki rekatın her bir rekatında üç kere İhlas Sûresi okur. İşte böyle yapan kişi terviye gününün sevabını bulur.

Arefe Gecesi (23 ekim salıyı 24 ekim çarşambaya bağlayan gece) **Namazı:** Beş selamla on rekat kılar, her rekatta beş kere Kureyş Sûresi'ni okur.

Arefe Günü (24 ekim çarşamba günü) **Namazı:** Arefe günü dört rekat kılar, her rekatta üç kere Kadr Sûresi, yirmi bir kere de İhlas Sûresi okur. Bitirdiği zaman:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ.»

“Ey Allâh! Efendimiz Muhammed (Aleyhisselâm)a ve âline salât et, (üzerlerine) bereketler yağdır ve onlara selâm et” diyerek yetmiş kere salevat okur, sonra yetmiş kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ لِي وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ.»

“Allâh-u Te'âlâ'dan kendim için ve erkek-kadın tüm müminler için af talep ediyorum” diye istiğfar eder.

Bayram Günü Namazları: Bayram namazından ve hutbesinden sonra (25 ekim perşembe günü) bir selamla dört rekât namaz kılıp, birinci rekatta E'lâ (Sebbihisme Rabbike) Sûresi, ikinci rekatta Şems Sûresi, üçüncü rekatta Duhâ Sûresi, dördüncü rekatta ise İhlas Sûresi okuyanın **Allâh-u Te'âlâ** elli senelik günahını mahveder.

Bayram namazından sonra evine girince iki rekât namaz kılar, her rekatta Fâtihâ'dan sonra üç kere Kevser Sûresi okur, böyle yapan fakir bir kimse ise kurban kesmiş sevabı kazanır, yok eğer zengin ise o zaman kurban keser ve akabinde:

«إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ، اَللّٰهُمَّ هَذَا فِدَائِي لِحُمِّهَا بِلَحْمِي وَدَمِّهَا بِدَمِي وَعَظْمُهَا بِعَظْمِي اِلٰهِي تَقَبَّلْ مِنِّي كَمَا تَقَبَّلْتَ مِنْ خَلِيْلِكَ اِبْرَاهِيْمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ.»

“Şüphesiz namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allâh'a âittir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum. Ben Müslümanların ilkiyim.

Ey Allâh! Bu benim fidyemdir, eti etime, kanı kanıma, kemiği kemiğime karşı olsun. İlâhî! Dostun İbrâhîm (Aleyhisselâm) dan (kurbanını) kabul ettiğin gibi benden de kabul eyle!” diye dua eder. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:63-64)

ZİLHİCCENİN İLK ON (16 ekim salı - 25 ekim perşembe) GÜNÜNÜN ZİKİRLERİ

Umeyr el-Leysî (Radyallahu Anh) dan rivayete göre **Allâh-u Te'âlâ İsâ** (Aleyhisselâm)a beş dua hediye etmiş, **Cibrîl** (Aleyhisselâm) bunları on günlerde getirmiş ve şöyle demiştir: “Ey İsâ! Bu beş duayla duada bulun. Zira Allâh-u Te'âlâ nezdinde, bu on günün ibadetinden daha sevgilisi yoktur.

Bunların birincisi:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ
بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Allâh'dan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Mülk O'na aittir. Hamd O'na mahsustur. Diriltir ve öldürür. Tüm hayırlar O'nun (kudret) elindedir ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir.”

İkinci dua:

«أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، إِلَهًا وَاحِدًا صَمَدًا
لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا.»

“Ben şahitlik ederim ki; Allâh’dan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. O’nun hiçbir ortağı yoktur. Tek bir ilâhtır. Her şey O’na muhtaçtır. O kimseye muhtaç değildir. Hiçbir eş ve çocuk edinmemiştir.”

Üçüncü dua:

«أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ
وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ben şahitlik ederim ki; Allâh’dan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. O’nun hiçbir ortağı yoktur. Mülk O’na aittir. Hamd O’na mahsustur. Diriltir ve öldürür. Kendisi hiç ölmeyecek bir diridir. Tüm hayırlar O’nun (kudret) elindedir ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir.”

Dördüncü dua:

«حَسْبِيَ اللَّهُ وَكَفَى، سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ دَعَا، لَيْسَ وَرَاءَ اللَّهِ مُنْتَهَى.»

“Allâh yeter ve Kâfidir. Allâh, dua edeni işitir. Allâh’dan öte varılacak hiçbir şey yoktur.” Beşinci dua:

«اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ كَمَا نَقُولُ وَخَيْرًا مِمَّا نَقُولُ، اللَّهُمَّ لَكَ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ
وَمَمَاتِي وَلَكَ رَبِّ تُرَاثِي، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَمِنْ شَتَاتِ الْأَمْرِ،
اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَجْرِي بِهِ الرِّيْحُ.»

“Ey Allâh! Bizim dediğimiz gibi ve bizim dediklerimizden daha hayırlı olan tüm hamdler Sana mahsustur. Ey Allâh! Namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm Sana âittir. (Ben fani olduğum için) mirasım da Sana mahsustur. Ey Allâh! Kabir azabından da, dağınık işlerden de Sana sığınırım. Ey Allah! Rüzgârın getirmekte olduğu şeylerin hayrını Senden isterim.”

Havârîler, Îsâ (Aleyhisselâm)a: “Bu duaları okuyanın sevabı nedir?” diye sorduklarında şöyle buyurdu: “Birincisini yüz kere okuyan kimsenin ameli gibi bir amel, o gün yer halından hiçbirine yazılmaz. O kul, kıyamet günü en fazla hasenâtın sahibi olur.

İkinci zikri yüz kere okuyana, **Allâh-u Te’âlâ** bir milyon hasene yazar, bir o kadar da günahlarını siler ve onun cennette on bin derecesi yükseltilir.

Üçüncüyü yüz kere okuyana gelince; gökten yetmiş bin melek, elleri açık bir bir halde inerler ve bu zikri yapanlara salât ve rahmet yağdırırlar.

Dördüncü zikri yüz kere okuyanın bu zikrini bir melek alıp, **Rahman Te’âlâ**’nın huzuruna koyar. **Rahman Te’âlâ** o anda onu okuyana nazar buyurur. **Allâh-u Te’âlâ**’nın kendisine bir defa tecelli buyurduğu kişiyse, asla bedbaht olmaz.

Beşincisi ise bana ait bir duadır. Onun sevabının açıklanmasını yapmam için bana izin verilmemiştir.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye:2/892-894)

Ebu'n-Nadr Hâşim ibni Kâsım (Radiyallâhu Anh)ın rivayetine göre: “Bu on günlerde bu duaları okuyan bir zat mânâ âleminde evinde üst üste konmuş, nurdan beş tabak görmüştür.” (Ebu'l-Leys es-Semerkindî, Tenbîhü'l-ğâfilîn, sh:270-271)

HARAM AY ORUCU

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zilhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerîf ise tektir. Bu sene haram aylar 17 eylül pazartesisinden başlayıp 13 aralık perşembe günü bitecektir.

Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerîf diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerif ve rivayet mevcuttur.

Nitekim **Ebû Mucîbe el-Bâhilî'nin**, babasından (Radiyallâhu Anhümâ) rivayet ettiğine göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: “**Haram ayları oruçlu geçir**” buyurdu. (İbni Mâce, Sıyam:43, no:1741, 1/554)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “**Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay (oruç tutmuş sevabı) yazar.**”

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den gelen diğer bir rivayette: “**Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldir**” buyrulmuştur. (Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrârî's-savm, Fasil:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehr-i receb, no:5, 15, sh.52, 73)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “**Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere, üç günü oruçlu geçirirse, kendisine (tuttuğu her güne karşılık) iki sene / (başka bir rivayette) yedi yüz sene / (diğer bir rivayette ise) dokuz yüz sene / ibadet (sevabı) yazılır.**”

(Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehr-i receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarîhü Medîneti Dimeşk, 19/116; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, no:5696, 4/66; Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/325, Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr 4/185; el-Hâvî, 1/545, 546; Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrârî's-savm, Fasil:3, 1/281; Zebîdî, el-İthâf, 4/256; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24173, 8/561; Heysemî, Mecma'u'z-Zevâid, 3/19)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: “Ben bunu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun” dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvan, sh:10)

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbi'în-i 'izâm oldukları için **İbni Ömer, Üsâme ibni Zeyd, Hasen-i Basrî, Ebû İshak es-Sebî'î** (Radiyallâhu Anhüm) gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi.

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh): “Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır” derdi. (İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)

TERÖR BELASINDAN VE TERÖRİSTLERDEN KORUNMAK İÇİN YAPILMASI GEREKENLER

1) **Osman ibni Affân** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edildiğine göre **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu: “**Her kim, akşamleyin üç kere:**

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ
وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

‘O Allâh’ın ismiyle (akşamladım) ki, O’nun ismiyle birlikte ne yerde, ne de gökte hiçbir şey zarar veremez. O hakkıyla işiten, çok iyi bilendir’ derse, sabaha kadar ona ani bir bela gelmez. Sabahladığında da bu duayı üç kere okuyana akşama kadar ani bir bela isabet etmez.”

Bu duayı **Osman ibni Affân** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet eden **Ebân ibni Osman** (*Radiyallâhu Anh*)a felç vurmuştu. Ondan bu hadîs-i şerîfi duyan kişi ona taaccüple bakmaya başlayınca o: “Bana neden öyle bakıyorsun? Vallahi ne ben **Hazreti Osman**’a, ne de **Hazreti Osman Nebî** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e iftira etmiş değiliz. Lakin başıma bu felç geldiği gün (bir şeye) kızgınlığımdan bu duayı okumayı unutmuştum (onun için bu bela başıma geldi)” dedi. (*Ebû Dâvûd, Edeb:110, no:5090, 4/484; Tirmizî, De’avât:13, no:3388, 5/465*)

Nakledildiğine göre **Haccac-ı Zâlim** bir kere **Abdullâh es-Sekafî**’yi **Enes ibni Mâlik** (*Radiyallâhu Anh*)a göndererek, emîru’l-müminine icabet etsin diye çağırttığında, **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): “**Allâh** onu alçak etsin. Zira Azîz kişi **Allâh**’ın taatıyla izzet bulan, zelil kişi ise **Allâh**’a isyan ederek alçak olandır” dedi ve sonra, gelen kişiyle beraber kalkıp gitti.

Haccac’ın huzuruna vardığında o: “Bizim aleyhimizde konuşan ve beddua eden sen misin?” deyince, **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): “Evet” buyurdu. O: “Peki neden böyle yapıyorsun?” deyince, **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): “Çünkü sen **Rabbine** isyan ediyor, peygamberinin sünnetine karşı geliyor, **Allâh**’ın düşmanlarını aziz, dostlarını ise zelil ediyorsun” diye cevap verdi.

O zaman **Haccac**: “Seni çok kötü şekilde öldürürüm” diyerek **Enes** (*Radiyallâhu Anh*)ı tehdit edince o zaman **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): “Bunun senin elinde olduğunu bilsem elbette sana ibadet ederim” dedi.

Enes (*Radiyallâhu Anh*)ın bu cesaretini gören **Haccac**: “Peki sen neyine güveniyorsun?!” deyince **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): “Çünkü **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bana bir dua öğretti ve ‘**Her kim her sabah bu duayı okursa, kimsenin ona yolu yoktur. Yani ne zehir, ne sihir, ne de zalim bir sultan asla ona zarar veremez**’ buyurdu. Ben de bu sabah o duayı yapmıştım” diye cevap verdi.

Bunu duyan **Haccac**: “Bu duayı bana öğret” deyince **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): “Ben yaşadığım müddetçe, sen de hayatta iken, onu herhangi kimseye öğretmekten **Allâh-u Te’âlâ**’ya sığınırım” dedi.

O zaman **Haccac**: “Salın bunu gitsin” deyince, etrafındakiler ona “Sen pire için yor-
gan yakan adamsın. Nasıl oldu da bunu saldın?” diye sorduklarında **Haccac**: “Ben onun
iki omzunda ağızlarını açmış bana doğru saldıracak iki büyük aslan gördüm” diye cevap
verdi. (İsmâ’îl Hakkı, Rûhu’l-Beyân, 3/630)

Sonra **Enes** (Radiyallâhu Anh) öleceği vakit hizmetçisine: “Senin, benim üzerimde hiz-
met hakkın var” dedi ve bu duayı ona öğretti.

2) Aşağıda yazılı âyet-i kerîme ve duaları zikredildiği sırayla misk, zâferan (safran)
ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkep ile bir kağıda yazıp nuska yaparak üye-
rinde taşıyan kişi yol kesici zalimlerin şerrinden uzak olur. Yazılacak olanlar şöyledir:

a) Üç kere Fîl (Elem tera keyfe) Sûresi.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ﴿۱﴾ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ﴿۲﴾ وَأَرْسَلَ
عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ﴿۳﴾ تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِنْ سِجِّيلٍ ﴿۴﴾ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ﴿۵﴾﴾

“(Habîbim!) **Görmedin mi ki; Rabbin o fil ashabına nice yaptı? Onların** (Kâbe’yi
harap etme hususundaki) **hilesini tam bir boşa çıkarma içerisinde kılmadı mı?!**

**Onların üzerine topluluklar halinde kuşlar gönderdi ki, onlara katılmış
çamurdan taşlar atıyorlardı. Böylece O** (Allâh-u Te’âlâ) **onları** (böcekler tarafın-
dan) **yenilmiş bir ekin yaprağı gibi yaptı.”**

b) Üç kere Leyl (Ve’l-leyli izâ yağşâ) Sûresi.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

﴿وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى ﴿۱﴾ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى ﴿۲﴾ وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ﴿۳﴾ إِنَّ سَعْيَكُمْ
لَشَتَّى ﴿۴﴾ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى ﴿۵﴾ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى ﴿۶﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَى ﴿۷﴾ وَأَمَّا
مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَى ﴿۸﴾ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَى ﴿۹﴾ فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَى ﴿۱۰﴾ وَمَا يُغْنِي عَنْهُ
مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى ﴿۱۱﴾ إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَى ﴿۱۲﴾ وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَى ﴿۱۳﴾ فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا
تَلَظَّى ﴿۱۴﴾ لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَى ﴿۱۵﴾ الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿۱۶﴾ وَسَيَجْزِيهَا الْآتِقَى ﴿۱۷﴾
الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى ﴿۱۸﴾ وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَى ﴿۱۹﴾ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِ
الْأَعْلَى ﴿۲۰﴾ وَلَسَوْفَ يَرْضَى ﴿۲۱﴾﴾

“**Yemin olsun** (güneşi ve günü) **bürüdüğü zaman geceye**, (güneşin doğumuyla) **iyice parladığında gündüze, bir de** (her canlı türünden) **erkeği ve dişiği yaratmış olan O** (yüce kudret sahibi) **Zât’a ki, şüphesiz sizin çalışmalarınız elbette farklı ve dağınık şeylerdir.** (Nitekim kiminiz canını cehennemden kurtarmaya, kiminiz de nefisini ateşe atmaya gayret etmektedir.)

İşte her kim (malında bulunan zekat gibi hakları muhtaçlara) **verdiyse ve** (haramlardan) **iyice sakındıysa, bir de o en güzel** (sevap, en makbul kelime ve en doğru din) **olan** (cenneti, kelime-i tevhidi ve İslam inancın)ı **tasdik ettiyse, artık muhakkak Biz de onu o en kolay olan** (ve kendisini ebedî rahatlığa kavuşturacak cenneti kazandıracak çalışmalar)a **kolayca hazırlarız.**

Ama her kim cimrilik etti (de, malında bulunan hakları ödemedi)yse **ve** (zenginliği sebebiyle Allâh’tan ve imandan) **kendisini ihtiyaçsız say**(arak Rabbinden sakınma)**dıysa, bir de o en güzel** (sevap, en makbul kelime ve en doğru din) **olan** (cenneti, tevhid kelimesini ve İslam)ı **yalanladıysa, artık gerçekten Biz de onu o en zor olan** (ve kendisini ebedî azaba kavuşturacak cehennemi kazandıracak fenalıklar)a **kolayca hazırlarız.**

Helak olduğunda ise (o cimrilik ettiği) **malı ona yaramayacaktır. Gerçekten** (peygamberler gönderip kitaplar indirerek halkı hakka irşad ve) **hidayet etmek elbette Bize aittir.**

Yine şüphesiz ki o geri kalan (âhiret hayatı) **da, ilk önce olan** (dünya) **da elbette Bize aittir!** (Artık Biz iki cihanda da dilediğimize istediğimizi veririz.)

(Ey kullar!) **İşte** (Rabbimiz olarak) **Ben, iyice tutuşup alevlenmekte olan büyük bir ateşten sizi korkuttum, oraya o en kötü olandan başkası** (ebedî kalmak üzere) **girmeyecektir. O kimse**(den başkası orada sonsuza dek kalmayacaktır) **ki** (peygamberleri ve getirdiklerini) **yalanlamıştır ve** (ibadetten) **yüz çevirmiştir.**

O (şirkten ve günahlardan) **en fazla sakınan kişi ise** (cehennemde ebedî kalmak bir yana, ona hiç girmeyecek ve) **ondan iyice uzak tutulacak** (böylece o onun sesini, hatta nefesini bile duymayacak)tır.

O kimse ki malını (gösteriş ve işittirme niyetiyle değil de, sadece verdiğinin Allâh katında) **iyice artış gösterir** (olmasını arzular) **olduğu halde vermektedir. Oysa onun yanında hiçbir kimse için bir iyilik yoktur ki,** (yaptığı yardımla, onun iyiliği) **karşılıklılandırılmış olsun. Lâkin** (o bu iyiliği) **O en yüce olan Rabbinin Zât’ını**(n rızasını) **aramak için** (yapmıştır). **Andolsun ki elbette o** (alacağı sevapla) **muhakkak hoşnut olacaktır.”**

c) Son olarak şu dua yazılır:

«اللَّهُمَّ يَا مَنْ كَفَى مُحَمَّدًا أَعْدَاءَهُ، وَ كَفَى أَيُّوبَ بَلَاءَهُ، وَ كَفَى مُوسَى كَيْدَ فِرْعَوْنَ
عَدُوِّهِ، وَ كَفَى إِبْرَاهِيمَ كَيْدَ نَمْرُودِهِ، وَ كَفَى يَعْقُوبَ وَأَذْهَبَ حُزْنَهُ، وَ كَفَى يُوسُفَ

شَرَّ سِجْنِهِ، وَ كَفَى عَيْسَى شَرَّ أَعْدَائِهِ وَ رَفَعَهُ، أَسْأَلُكَ بِحَقِّ اسْمِكَ الْكَرِيمِ الْعَظِيمِ
 وَ بِحَقِّ كَلِمَاتِكَ التَّامَّةِ أَنْ تَكْفِينِي شَرَّ الْعَدُوِّ وَ الْبُغَاةِ وَ قُطَّاعِ الطَّرِيقِ وَ شَرَّ أَوْلَادِ آدَمَ
 وَ بَنَاتِ حَوَاءَ وَ كُلِّ مَنْ يُرِيدُ بِي سُوءًا، اَللَّهُمَّ سُدَّ عَنِّي مَسَالِكَهُمْ وَ اطْبَعْ عَلَي قُلُوبِهِمْ
 وَ أَسْمَاعِهِمْ وَ أَبْصَارِهِمْ، وَ أَخْفِنِي عَنْهُمْ إِنَّكَ تَفْعَلُ مَا تَشَاءُ وَ تُرِيدُ، يَا اَللَّهُ حَتَّى
 لَا يَسْمَعُوا لِي خَبْرًا وَلَا يَرَوْا لِي أَثْرًا، ﴿فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾،
 وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَ صَلَّى اللهُ عَلَي سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ عَلَي آلِهِ
 وَ صَحْبِهِ وَ سَلَّمَ.»

“Ey Allâh! Ey Muhammed (Aleyhisselâm)a, düşmanlarına karşı kâfi gelen! Ey Eyyûb (Aleyhisselâm)a, hastalığına karşı kâfi gelen! Ey Musa (Aleyhisselâm)a, düşmanı olan Firavun’a karşı kâfi gelen!

Ey Yakub (Aleyhisselâm)a, (üzüntüsüne karşı) kâfi gelip hüznünü gideren! Ey Yusuf (Aleyhisselâm)a, zindanın kötülüğüne karşı kâfi gelen! Ey Îsâ (Aleyhisselâm)a, düşmanlarına karşı kâfi gelip onu semaya yükselten!

Kerîm ve yüce olan ismin hürmetine, tastamam olan kelimelerin hürmetine; düşmanların, eşkiyanın ve yol kesicilerin, (hasılı) Âdem oğullarıyla Havva kızlarından (bütün insanlardan), bana kötülük yapmak isteyen herkesin şerrine karşı bana kâfi gelmeni Senden istiyorum.

Ey Allâh! Bana (kötülük yapmak için) ulaşabilecek yollarını ve imkanlarını engelle. Kalplerini, kulaklarını ve gözlerini mühürle ki benim hakkımda hiçbir bilgi bulamasınlar, hiçbir iz göremesinler. Sen beni onlardan gizle (bunları yapmak Sana zor gelmez). Çünkü Sen dileyip murad ettiğin her şeyi yaparsın.

(Ey Allâh! Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hakkında:) **‘Muhakkak Allâh onlar(ın şer ve zararların)a karşı sana kâfî gelecektir’** (Bakara Sûresi:137’den) (buyurduğun gibi bana da düşmanlarımdan şerrine karşı kâfi gel).

Günahlardan dönüş ve ibadete kuvvet ancak O yüce ve büyük olan Allâh-u Te’âlâ’nın yardımıyla. Ey Allâh! Efendimiz Muhammed’e ve âl-i ashâbına salât-ü selâm eyle.”

4) Hûd Sûresi misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkep ile yazılıp nuska şeklinde taşınırsa, **Allâh-u Te’âlâ’nın** izniyle bu kişiye silah bile zarar veremez.

5) Misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkep ile yüz doksan (190) kere «الرَّحِيمُ» ism-i şerîfi bir kağıda yazılıp bu nuska çatışmaya girecek bir askerin üzerine asılırsa, **Allâh-u Te’âlâ’nın** izniyle bu kişi çatışmadan sağ salim çıkar.

6) Çatışma anında Fîl (Elem tera keyfe) Sûresi'ni okuyan asker **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle düşmanına galip olur.

7) Şu dua harp günlerinde her vakit namazdan sonra yedi kere okunur:

«اللَّهُمَّ اكْفِنَا أَعْدَاءَنَا بِمَا شِئْتَ وَكَيْفَ شِئْتَ،
اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ شُرُورِهِمْ وَنَدْرَأُ بِكَ فِي نُحُورِهِمْ.»

“Ey Allâh! Dilediğin ve istediğin şekilde düşmanlarımıza karşı bize kâfi gel. Ey Allâh! Onların şerlerinden Sana sığınıyor ve onların boğazlarına Senin savuşturmanı yerleştiriyoruz.”

(Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'iyetü'n-nebeviyye li cemî'i'l-emrâzi'n-nefsiyyeti ve'l-cesediyye, sh:195-196, 207-208)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

OTUZ SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERÎF «الْكَبِيرُ» İSM-İ ŞERÎFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْكَبِيرُ» ism-i şerîfi “Şanı büyük ve yüce olan, Kendisi dışındaki her şey, Zâtı'na nispetle küçük ve hakir kalan” anlamına gelir.

Bu ism-i şerifin manası hakkında şöyle denilmiştir: “**Allâh-u Te'âlâ** en büyüktür, öyle ki Kendisine ‘En büyük’ denilmesinden de, Kendisinden başkasının O'nun büyüklüğünü idrak etmesinden de ve O'nu ilmen ihâta etmesinden de daha büyüktür.”

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** Kur'ân-ı Kerîm'in birçok âyet-i kerîmesinde Kendisini bu sıfatla sıfatlamış ve şöyle buyurmuştur:

﴿فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ﴾

“Artık (sizin hakkınızdaki) **hüküm** (ve karar), **O Aliyy ve Kebîr olan** (şanı çok yüce olup hükmü geri çevrilemeyen ve saltanatı pek büyük olması hasebiyle cezası sınırlanamayan) **Allâh'a aittir.**” (Mü'min Sûresi:12'den)

﴿عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ﴾

“(O, hislerin idrak edemeyeceği) **gizliyi de, görüneni de** (hakkıyla) **bilendir**, (O, Kendi büyüklüğü karşısında her büyüğün küçüldüğü bir) **Kebîr'dir**, (kudretiyle her şeye üstün gelen ve yaratıkların sıfatlarından yüce olan bir) **Müteâil'dir.**” (Ra'd Sûresi:9)

Kebîr ism-i şerifi “Büyüklük sahibi” demektir. Bu eşsiz büyüklük, **Allâh-u Te'âlâ**'nın Yüce Zâtı'nın kemalle dolu olmasından ve varlığının mükemmel oluşundan ibarettir. Bu durum yalnız **Allâh-u Te'âlâ** için geçerlidir. O'nun varlığı ezelî ve ebedîdir. O'nun yok olması düşünülemez, böyle bir şey O'nun hakkında mümkün değildir.

Bütün varlıklar, **Allâh-u Te'âlâ**'nın var etme sıfatından yaratılmıştır yani hayat sıfatı **Allâh-u Te'âlâ**'dan mahlukatına tecelli etmiştir.

Allâh-u Te'âlâ'nın varlığı ve Zâtı, mükemmel ve eksiksiz olduğuna ve bütün varlıkların varlığı O'nun varlığından sudûr ettiğine göre **Allâh-u Te'âlâ** her varlıktan daha fazla büyüklüğü ve yüceliği hak edendir.

Ârifler bu ism-i şerîf hakkında şöyle demişlerdir: "Kebir olan O Yüce Zât-ı Mukaddes'i hiçbir mekan kuşatamaz, aynı şekilde hiçbir zaman da onu ihâta edemez. **Allâh-u Te'âlâ** Kendisini methedip vasıflayanların kullandığı bütün medh-ü senâ vasıflarından daha büyüktür."

Kulun bu ism-i şeriften nasibi hakkında ise şunlar söylenebilir;

Her kim **Allâh-u Te'âlâ**'nın en büyük olduğunu hakkıyla idrak ederse nefsinin büyüklüğünü unutup her zaman kendisini hakir görür, böylece kendisini her zaman ilim ve amel bakımından yükseltmeye çalışır.

Zaten kullar içerisinde büyük olan da ancak haramlardan sakınıp takva sahibi olan ve insanları salih amellere teşvik eden âlimlerdir ki bu zatlar insanlara örnek bir şahsiyet olurlar, insanlar da onların nurlarından istifade ederler.

Nitekim **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

«جَالِسِ الْعُلَمَاءِ وَصَاحِبِ الْحُكَمَاءِ وَخَالِطِ الْكِبَرَاءِ.»

"Âlimlerle otur, hikmet sahipleriyle arkadaşlık et, büyük zatlarla karış görüş." (*Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:47*)

Âlimler kendi içerisinde üç kısımdır. Birincisi sadece **Allâh-u Te'âlâ**'nın kullarına bildirdiği hükümleri bilenlerdir ki bunlar fakihler ve fetva verenlerdir.

İkinci kısım **Allâh-u Te'âlâ**'nın Zâtı ile meşgul olanlardır ki bunlar hikmet sahibi zatlardır. Üçüncü kısım ise kendi nefislerini bilerek onun isteklerine mani olup, istemediği şeyleri nefse yaptıranlardır ki bunlar da büyük zatlardır.

Bu birinci kısmın hali, nur saçan bir kandil gibidir ki kendi nefislerini mahvedip insanlara hidayet vesilesi olurlar. İkinci kısmın hali şöyledir ki onlar birinci kısımdaki âlimlerden daha kâmindirler.

Çünkü bu sınıftaki âlimler kalplerini **Allâh-u Te'âlâ**'yı bilmekle aydınlatmış, sırlarını da **Allâh-u Te'âlâ**'nın nurlarıyla donatmışlardır. Ama bu zatlar toprağın altındaki hazineler gibidir, bu nurları başkalarına pek fazla sirayet etmez. Üçüncü kısım ise en üstünleridir, bunlar tıpkı güneş gibi bütün âlemi aydınlatırlar.

Sonuç olarak bu büyük zatların hepsi **Allâh-u Te'âlâ**'nın en büyük olduğunu bilip mûcebince amel ederek manen yüksek mertebelere ulaşmışlardır. **Allâh-u Te'âlâ** bizleri de onlar gibi eylesin. Âmîn!

Müslümanlar hakkında teşvik edilen ve övülen tekebbür (büyüklenme), **Allâh-u Te'âlâ**'nın dışındaki her şeyden yüz çevirmek ve yalnız **Allâh-u Te'âlâ**'ya yönelmektir. Müslüman sevap elde etmek veya cezadan kurtulmak için değil, sadece **Allâh-u Te'âlâ** için ibadet etmelidir.

Aksi halde yaratılmış olan bir şeyi gâye edinmiş, buna ulaşmak için de **Allâh-u Te'âlâ**'yı aracı yapmış olur. Lakin doğru olan bu değildir. Hiçbir karşılık beklemeden yalnız **Allâh-u Te'âlâ**'ya ibadet etmek, bütün durumlarda **Allâh-u Te'âlâ**'yı yüceltmeyi, büyüklüğüne içtenlikle saygı duymayı, adi ve alçak olan bütün şeylerden uzak durmayı gerektirir. Kul bu ism-i şerifin sahibinin sadece **Allâh-u Te'âlâ** olduğunu bilmeli ve buna mukabil olarak da asla büyüklenmemelidir. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm'in ifadesi vec-hile; Lokman-ı Hakîm oğluna şöyle nasihatta bulunmuştur:

﴿وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿١٧٥﴾
كُلُّ ذَلِكْ كَانَ سَعْيُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿١٧٦﴾﴾

“Yer (yüzün)de kibirlice yürüme! Şüphesiz ki sen (ne kadar güçlü ve sağlam bir şekilde ayağını bassan da) asla yerde bir yarık açamazsın, (ne kadar kasılsan da) uzunluk bakımından dağlara da kesinlikle erişemezsin.” (İsrâ Sûresi:37)

Aynı manada **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Allâh-ü Sübhânehû:**

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَقُولُ اللَّهُ سُبْحَانَهُ؛ الْكِبْرِيَاءُ رِدَائِي وَالْعِظْمَةُ إِزَارِي مَنْ نَارَعَنِي وَاحِدًا مِنْهُمَا أَلْقَيْتُهُ فِي جَهَنَّمَ.»

‘Büyüklik Benim ridam (kaftanım), ululuk da Benim izârım (peştamalım konumunda)dir. Bunlardan herhangi biri hakkında Benimle çekişmeye kalkışanı cehenneme atarım’ buyurmuştur.” (İbni Mâce, Zühd:16, no:4174, 2/1397; Ebû Dâvûd, Libâs:29, no:4090, 2/456)

Hadiste geçen ridâdan maksat **Allâh-u Te'âlâ**'nın sıfatıdır. Mesela “Filancanın şiarı zühd, ridâsı vera’dır” denilir. Yani vera’ (haram korkusuyla şüpheli şeylerden sakınma) o kişinin bir sıfatı ve niteliği haline geldi demektir.

Allâh-u Te'âlâ bütün üstünlük, yücelik ve büyüklük sıfatlarına sahiptir. O, her şeyden daha büyük, daha üstün ve daha yücedir. O'nun bu sıfatları, seçkin ve veli kullarının kalplerine akseder.

Bu kulların kalpleri, **Allâh-u Te'âlâ**'nın büyüklük, üstünlük ve yücelik sıfatlarıyla dolup taşar. Böylece O'na daha çok ibadet eder, büyüklüğüne ve yüceliğine teslim olup boyun eğer ve huzurunda saygıyla eğilirler.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:82-84; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:46-48; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratik alâ Râtiki'l-fetk, sh:329; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:512-513; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:241-243)

«الْكَبِيرُ» İSM-İ ŞERÎFİNİN BAZI HAVÂSSI

- 1) Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişiye ilim ve marifet kapıları açılır.
- 2) Her kim bu ism-i şerîfi bir yiyecek üzerine okuyup, bunu arası iyi olmayan eşlere yedirirse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o eşlerin arası çok güzel olur.
- 3) Her kim bu ism-i şerîfi iki yüz otuz iki (232) kere okursa heybeti artar, insanlar arasında kabul görür, zâhiren-bâtinen yükselir ve eğer borcu varsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle borcundan kurtulur.
- 4) Kendisinde kibir hissi uyandığını hisseden makam sahipleri bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederlerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle kibirden kurtulurlar.
- 5) İdare sahibi kimseler bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederlerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle sözleri, dinleyenlere nufûz eder yani sözleri kabul görür.
- 6) Görevinden azledilen kişi yedi gün boyunca oruç tutup her gün bu ism-i şerîfi bin kere okursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle yeniden azledildiği göreve ve rütbeye kavuşur.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:36; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratık alâ Râtiki'l-fetk, sh:329; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:82-84; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:46-48; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:512-513; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/103)

ERBA'İN-İ İDRÎSİYYE OTUZUNCU İSM-İ ŞERÎF

«يَا مُذِلُّ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ بِقَهْرٍ عَزِيزٍ سُلْطَانِهِ، يَا مُذِلُّ!»

“Ey her inatçı zorbayı güçlü ve ezici kahriyle zelil kılan! Ey Müzill!”

BU İSM-İ ŞERÎFİN BAZI HAVÂSSI

- 1) Zalim ve zorba bir din düşmanının helaki için bu ism-i şerîfi okumak çok tesirlidir. Bu konuda birkaç rivayet vardır:
  - a) Bu ism-i şerîf yedi gün boyunca her farz namazın ardından bin kere okunursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o zalim din düşmanı kendisinde hiçbir izzet olmayan bir alçaklıkla zelil olur.
  - b) Bu ism-i şerîf yirmi bir gün boyunca her gün yedi bin (7.000) kere okunur.
  - c) Bu ism-i şerîf her gün beş yüz kere okunarak üç gün oruç tutulur.
  - d) Bir cumartesi gecesi başlanarak diğer cumartesiye kadar şu amele devam edilir; ilk rekatta Fâtiha'dan sonra kırk bir kere Fîl Sûresi, ikinci rekatta da Fâtiha'dan sonra yine kırk bir kere Tebbet Sûresi okunarak iki rekât kılınır, namazın ardından yedi kere **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e salevât getirilir, sonra yedi kere:

﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ﴾

“(Habîbim!) **Şüphesiz sen de öleceksin, muhakkak onlar da öleceklerdir**”

(Zümer Sûresi:30) âyet-i kerîmesi okunur ve son olarak da helaki murad edilen zalim ve fâcîr kişi hayal edilerek bu ism-i şerîf altmış üç (63) kere zikredilirse **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle o kişi helak olur.

2) Bu ism-i şerîf sahibine aksilik eden bir binek hayvanının üstüne okunursa **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle sahibine itaat eder.

3) Bu ism-i şerîfi her gün yirmi bir kere okuyana cennet kapıları açılır.

4) Her kim nefsinde kibir ve kötü işlere karşı bir istek ve heves bulursa bu ism-i şerîfi okumaya devam etsin, böylece **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle bu kötü niyetlerinden ve kibrinden kurtulur.

5) Her kim bu ism-i şerîfi salı günü imsaktan sonraki ikinci saat içerisinde, demirden yapılmış bir iğne ile bakırdan yapılmış küçük bir levha üzerine kazır ve bu levha parçasını üzerinde taşırsa **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle hiçbir kötülük kendisine isabet edemez ve o kişi daima **Allâh-u Te‘âlâ**’nın himayesinde olur.

6) İdare sahibi kişiler bu ism-i şerîfi zikrederlerse, **Allâh-u Te‘âlâ**’nın rızasına muvafık olan sözlerine itaat olunur.

7) **Allâh-u Te‘âlâ** bu ism-i şerîfi **İbrahim** (Aleyhisselâm)a inzal buyurmuş, o mübarek peygamber de bu ism-i şerîfin bereketiyle **Nemrud**’a galip gelmiştir.

8) Bir ay boyunca her gün bu ism-i şerîfi bin üç yüz (1.300) kere okuyan muradına nâil olur.

9) Bu ism-i şerîfi her gün üç yüz kere okumaya devam eden kişi yüksek mertebelere ulaşır.

10) İdare mevkiinde olan birisinden bir isteği olan kişi her gün sabah namazından sonra üç yüz altmış (360) kere bu ism-i şerîfi zikreder ve buna bir ay devam ettikten sonra o kişiyle görüşürse **Allâh-u Te‘âlâ**’nın izniyle isteği gerçekleşir.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu’l-esmâi’l-erba’în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:149; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:13; Beyazid Devlet, no:1256, verak:21; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:264-265; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü’s-sündüsiyye fi’l-esmâi’l-İdrîsiyyeti’s-Sühreverdiyye, sh:49-50)

